

Kdysi dávno v jedné předaleké galaxii....

STAR WARS

JEDI VS SITH 19: ECHOES OF THE PAST

Sithové a Chissové zahájili velký útok a postupují kupředu. Přesto v jejich spojení skrývá naskrz panuje nebezpečná rivalita a nedůvěřivost. Císař Dass prozkoumává limity svých schopností, zatímco jeho nejlepší služebníci, kterým přenechal vedení, se dostávají na výsluní.

Galaktická liga a Rhujijská říše se brání ze všech sil a zuřivě se snaží udržet kontrolu nad strategicky významnou planetou Bilbringi. Jejich pozornosti však unikají akce řádu Irustsis, sithské linie Pravidla dvou a dalších skrytých hrozeb. Moc těchto skupin a jejich vůdců roste.

Mezitím se Tove Santior, čerstvě povýšená na maršála Unie svobodných systémů, vydává kolonizovat jednu zdánlivě nevýznamnou planetu ve Vnějších okrajích....

Dva hvězdné destruktory Unie svobodných systémů brázdily černou hlubinou vesmíru samotného. Z dálky to nevypadalo na to, že by se na nich cokoli dělo, ale pod tlustým pancéřováním, v stísněných útrokách, měl každý člen posádky zadán jeden úkol. Všichni se připravovali na přesun a výsadek na neznámé planetě. Všechny 20.000 obyvatel obou kolosů v hlavě přemítalo nad vzpomínkou na proslav, jež slyšeli před dvěma dny, během něhož se o výsadek dozvěděli.

Letecký maršál Tove Santior, velitelka dvou křižníků *Astra* a *Covenant*, předala posádce úkol – získat pro Unii nový svět na Vnějších okrajích galaxie: planetu se dvěma měsíci. Mají tam vybudovat základnu orientovanou na zbraňový výzkum a několik předem stanovišť. To posílí vliv Unie. Na konci dne bylo připraveno všech po zuby ozbrojených 18.000 vojáků, rozdělených do 10 praporů. Každý prapor byl rozdělen zase na 5 pluků, přičemž jeden pluk čítal 50 pilotů, 10 členů speciálního komanda a zbytek tvořili řadoví, specializačně rozdělení, vojáci. Ke každému praporu byl přidělen jeden rytíř řádu Irustsis, 30 stíhaček, 10 bombardérů, 5 pozemních tanků, 1 výsadkový člun, 3 lehké a 1 těžké kráčedlo. Mimo to byly k výstavbě základny připraveny protiletectvé a pozemní stíhací a generátory štítů. Vše bylo připraveno tak, aby šla mise jako po másle.

Bylo brzké ráno, avšak všichni již byli připraveni k odletu. Vojáci ve výsadkových člunech a jiných vozidlech, posádka ještě na lodi. I ti však později měli opustit křižníky a nechat za sebou pouze nutný personál. Na můstku *Covenanta* stála Tove a hleděla do prázdnoty poseté miliony hvězd. Zhluboka se nadechla a vydala rozkaz k odletu do cílové soustavy Mytus.

Po vystoupení křižníků z hyperprostoru se posádce můstku naskytl pohled na nekonečnou zeleň planety Mytus. Krom ní před sebou viděli jen pouhou prázdnotu všehomíru protkanou milionem malých světýlek. Jak se oba křižníky přibližovaly, tak na přivrácenou stranu planety začal padat trojúhelníkový stín. Z oken Tove sice neviděla pomalu vylétávající roje stíhaček a transportérů z hangáru, ale díky obrazovce radaru měla dobrou představu. Stíhačky se různě kroutily ve vakuu, skenovaly okolí a atmosféru planety, zatímco transportéry přímočaře mířily k povrchu. Mezi nimi se znatelně rychleji pohybovalo několik větších teček znázorňující kapsle. Ty obsahovaly komponenty základny a mnoho různých pozemních vozidel, se kterými momentálně jak meteory padaly na povrch. Zároveň byly z lodě vypouštěny stovky modulů obsahující sondy. Ty během následujících deseti dní několikrát obletly planetu, udělaly její kompletní povrchový a atmosférický sken.

Po asi dvanácti dnech byly všechny transportéry na místě, vojáci připraveni a o planetě posbíráno co nejvíce informací. V ten moment vyletěla z hangáru poslední trojice lodí, velitelský letoun třídy Lambda, přežitek z doby Impéria s vylepšenými děly a pancéřováním, a dvě doprovodné stíhačky. Ten ladně doletěl na povrch planety, kde byly přípravy tábora již v plném proudu.

Jeho dveře se za tichého syčení otevřely a pomalu z nich vystoupili elitní vojáci řádu Irustsis a postava ve vylepšeném pěchovním brnění, které mělo namísto tmavě šedé barvy odstín tmavě rudé a byl doplněn pláštěm tmavšího odstínu. Tou osobou byla Tove a ti členové řádu byla její ochranka. Ta si

zas tak na takové tradice nepotrpěla, ale často to dodávalo morální podporu. Věděla to, protože když byla na nižší pozici, kdykoliv jí bylo lépe, když viděla naživo v cizím prostředí nějaký symbol síly. Helma a brnění však bylo nutno u všech kvůli jedovatosti atmosféry, jelikož ji tvořil namísto vzduchu amoniak. Pomalu přešla do provizorního velitelského stanu kolem veškeré té techniky a vozidel, jež právě uváděli technici do provozu. V něm během několika hodin vybudovala plány na tři průzkumy a s architektem probírala plány na zbudování základny v horském masivu. Později k večeru měla krátký projev k vojákům, kterým pak krom noční stráže dala rozchod.

Tove se probudila v brzkých ranních hodinách, seděla ve stanu na skládací židli a hlavu měla položenou na stole. Pomalu se protáhla v brnění, v němž to bylo překvapivě jednoduché, díky tomu, že bylo z většiny z látky, a pak si připnula plášť. Rozepla vchod do stanu a svižným krokem prošla tábor. Většina vojáků se probouzela, ale bylo i pár, kteří usínali. Byli to právě členové noční stráže. Ona si s každým z nich promluvila o noci a od každého zjistila prakticky to samé. Skrz noc byly slyšet slabé zvláštní zvuky, které se linuly od hor na severu a zatím nebyl navázán žádný kontakt s místní formou života, pokud nějaká je. Život Tove ani zas tak neděsil, čím méně živých bytostí, tím jednodušší zbudování základny a získání planety, ale děsily jí ty zvuky. Slyšela i jejich krátkou nahrávku a nic takového v životě neslyšela. Byl to prazvláštní křik zároveň plný bolesti společně s šileneckou radostí. Umírala sice zvědavostí, ale základna, jež měli v plánu zbudovat v horách na jihu, měla přednost. Vlastně za to byla i celkem ráda.

Brzy po rozednění se vydala početná skupina pěchoty na výpravu k horám na jihu. Krom vojáků se jí zúčastnil také architekt, jenž měl na místě navrhnout plány stavby, stavební inženýři na výpomoc a většina vrcholných představitelů *Covenanta*, včetně Tove samotné. Snažila se sice být objektivní při výběru posádky, ale jak by se dalo čekat, vybrala si lidi, se kterými byla zvyklá pracovat a věděla, že jsou schopni.

Ted' momentálně byli v půli třetího kilometru od tábora a přední linie se prosekávaly porostem, který stál v cestě. Celá planeta byla pokryta jedním velkým lesem. Ten namísto kyslíku produkoval jako odpadní produkt amoniak. Lesy byly odlišné od těch, které viděli v jiných koutech galaxie. Lesy byly přímo propojeny s půdou, ne však pomocí kořenů, ale v zemi byly jednotlivé stromy drženy jakýmsi trnem. Ten zajížděl, dle výpočtů unijních vědců, do hloubky asi o 10 metrech. Povrch stromů byl na první omak slizký, ale při proniknutí hlouběji se zjistilo, že mají velice silnou a pevnou dužinu. Sliz sloužil podobně jako kůra a vznikal rozkladem vnitřní dužiny, která se neustále rozšiřovala. Tím samým slizem bylo pokryto vše okolo, a to právě on ze sebe vypouštěl všechen ten amoniak.

Tove kráčela pomalým tempem a rozhlížela se všude kolem sebe. Nikdy nic takového neviděla, stromy takových tvarů a tak pestrých barev. Její uniforma sice chytala víc a víc slizu, ale to v ten moment bylo to nejmenší, co jí trápilo. Během cesty se bavila buď s vědci a hltala každou zajímavost, kterou jí o tomto světě řekli, nebo se samotnými vojáky. Jeden z vojáků se jí zeptal, co by dělala, kdyby na ně zaútočili místní obyvatelé. Tove řekla, že kdyby překročili nějakou posvátnou hranici, zvolila by spíš defenzivní metodu a snažila by se najít mírumilovné řešení. V případě boje by protivníka chtěla porazit, ale ne zabít.

Skupina pokračovala. Lesy ustupovaly a jim se naskytl pohled na mýtinu, na jejímž konci byly hory. Vojáci začali stavět velitelský stan. Tove je chvíli pozorovala při stavbě a pak přešla k architektovi. Přes rameno ho pozorovala, jak na svém datapadu kreslí hrubé náčrtky pevnosti.

Borosk. Chrám Rytířů Irustsis. Kaynova loď přistála na přistávací ploše chrámu. Vyšel z ní ven a po jeho boku ho doprovázel jeho droid Markus, který držel Thana. Ten byl stále v bezvědomí. Kayn povolal jednoho z Rytířů nařídil, ať seženou Thanovi lékařskou pomoc. Jeho levá část obličeje byla popálena vlivem Erdegovy moci, která začínala pomalu ničit Thanovo tělo, dokud si Kayn nenasadil Erdegovu masku sám.

Uběhlo pár dní a stav Thana se zlepšil, Kayn ho poté opět poslal do služby. Taky poupravil Erdegovu masku, aby vypadala tak jako ta jeho. Pokaždé, když si jí nasadil, tak komunikoval s Erdegem, který mu pomáhal s tréninkem a taky spolu diskutovali plán, který měl brzo nastat.

Kayn ve volných chvílích komunikoval s Talií, která byla těhotná. Následně trávil čas s tréninkem různých Rytířů. Během jednoho z těchto tréninků si všiml, že jeho naklonovaná ruka není tak stabilní,

jak si původně myslel. Ovšem to mu nebránilo se přizpůsobit. Vzpomněl si na Hacka. Brzy se s ním chtěl opět setkat.

Kayn dostal hlášení, že Kray Sis s ním chce mluvit. Kayn na nic nečekal a šel k němu. Když vstoupil do trůnního sálu, Kray zrovna sledoval holografickou mapu několika planet. Kray Sis věděl, že se Erdeg vrátil, což Kayna šokovalo. Dělal, že tomu nevěří. Vrahos ho porazil a jeho duši uvěznil. Kray ale řekl, že Erdeg si vždycky najde cestu zpět. Kray se o jeho návratu dozvěděl, jakmile jeho duše vstoupila do osoby, kterou prozatím nedokázal rozpoznat. Kray hodlal Kaynovi dát oko Shirů. Zajistí mu velkou moc. Kayn sdělil, že ho nepotřebuje, ale má pár kandidátů, které by mohl trénovat a využít v boji proti Erdegovi. Kray si všiml, že se Kaynovi už nemůže tak snadno dostat do hlavy. Zeptal se ho, jestli před ním něco neskrývá. Kayn jen řekl, že si zlepšil své schopnosti – a toto je výsledek. Když se Kayn vrátil do svého pokoje, zavolal si Mar Etno. Oko hodlal dát jejímu služebníkově.

Posledních pár dní Kayn procházel chrám a povídal si se všemi rytíři. Chtěl jim zvednout morálku a pomoci jim s jejich tréninkem. Narozdíl od ostatních členů nejvyšší rady Irustsis jménem Hand, Kayn strávil spousty času se svými podřízenými. Chvilkami mu to připomínalo dobu, kdy byl ještě Jedim a trávil čas s Vrahosem a ostatními přáteli. Ihned tu myšlenku odehnal z hlavy, už není Jedi, ale Rytíř Irustsis.

Kayn pospíchal směrem k hangáru, kde měla brzy přistát Mar Etno (Darth Marret) a Dasen (Darth Xylus). Došel tam přesně na čas. Mar Etno se s ním přivítala. Když byli v soukromí, tak se Dasen zeptal, o co jde. Kayn vytáhl nádobku s okem a vysvětlil, co to je. Oko chtěl dát Dasenovi. Dasen byl nedůvěřivý, ale Kayn ho ujistil, že je to bezpečné. Kayn vysvětlil, že na oplátku chce, aby s ním Etno a Dasen šli na tajnou misi – chtěl najít holocron Dartha Krayta. Dasen se ho zeptal, kde bere jistotu, že ten holocron nevezmou oni. Kayn ho začal škrtit Sílou a vyhrožoval, že by si je našel a dopřál by jim něco horšího než smrt. Etno souhlasila, že nezradí. Kayn pustil Dasena na zem. Ten byl plný vzteku. Kayn se usmál, věděl, že Erdeg se díval – zajímala ho jeho reakce, ale žádné se nedočkal. Kayn se omluvil za přehnanou reakci. Dal jim pár dní na přípravu.

Základna Armády Nového Světa, neznámá soustava. Adavore Kraytt se proplétal chodbami Základny. Téhož dne v dopoledních hodinách dostal zprávu od vedení, že se ve tři hodiny odpoledne bude konat zasedání všech velitelů Armády Nového Světa. Načasování to nebylo nejpříjemnější, už týden se pořádně nevyspal, a tak mu i teď samou únavou třeštila hlava. Snažil se tuto skutečnost ignorovat, neboť si byl vědom toho, že za jeho stav může nadměrné vypětí, jež bylo spjaté se vším tím plánováním ohledně Rhumie, které se táhlo už celý měsíc. Spoléhal na to, že až se situace zklidní, zase nabude plných sil.

Dorazil k výtahu a stiskem tlačítka vyrazil vstříc konferenčnímu sálu, který se nacházel v nejvyšších patrech Základny. Před vchodem se ještě musel legitimizovat dvojicí stráží, načež konečně vklouzl dovnitř sálu a rovnou zamířil ke své židli u velkého obdélníkového stolu, jehož desce dominoval systém hologramů. V jeho čele se nacházelo pět židlí: čtyři byly určené pro generály, ta pátá pro Vůdce, který se však zasedání většinou osobně neúčastnil. Co Kraytt slyšel, většinu svého času trávil mimo Základnu. Jako prostředníky rozkazů používal generály, občasné i speciálně upraveného droida.

Většina míst již byla obsazena. Kromě Kraytta chyběli asi dva majoři, zbytek byl přítomen. Z generálů zde zatím nebyl nikdo – žádný nezvyk, obvykle chodili společně a jejich příchod znamenal začátek zasedání. Major se usadil vedle svých kolegů, Iana Betteho a Venstera Ardina, kteří, stejně jako on, spadali pod velení generála Cassandry Stern. Ostatní přítomní buď seděli a prohrabovali se spisy, mlčeli a přemítali nebo se mezi bavili, většinou o pracovních záležitostech. Místností se zlehka rozléhal šum několika hlasů. Po chvíli se ozval zvuk dveří, v nichž se objevil čtveřice postav.

První do místnosti vešla generálka Cassandra Stern, malá šedovlasá žena, pod kterou spadala tajná služba. Za ní se tyčila vysoká postava generála Sidonise Thyla, který společně se svým kolegou, generálem Krasem, velel pozemním jednotkám. Invis Kras kráčel o pár kroků za ním, téměř ztracený v jeho stínu, společně s veloadmirálem Andarem Danem, s kterým o čemsi hovořil. Zatímco generálové kráčeli ke svým místům, okna sálu se zatemnila a vzniklé šero rozzářily hologramy na stole. Hlasy utichly. Zasedání začalo.

Generál Stern zahájila zasedání. Chyběl jen major Seth, který se podrobuje posledním dnům rekonvalescence, a major Tsare, kterého nebylo možné stáhnout z výkonu služby. Kras vysvětlil, že jejich práce přináší své ovoce. Stisknutím tlačítka aktivoval hologramy. Nad deskou stolu se rozzářil model Rhumie a vedle ní menší podobizna jejího krále, B-arta. Kampaň záškodnických akcí, kterou posledních několik měsíců vedli proti Rhumii, totiž konečně přitáhla pozornost tamějšího vládce, krále B-arta. Jako správnému monarchovi mu záleží na blahu jeho lidu, a proto včera obdrželi zprávu od jeho poslů, podle které si král žádá možnost setkání s vyslanci Armády kvůli prodiskutování požadavků. Chce najít východisko, které by zastavilo krveprolití, jehož se Armáda dopustila na jeho lidech. Stern dodala, že nemohou ale spoléhat na to, že s nimi bude Rhumijská říše spolupracovat. B-art je hrdý vládce a rozhodně není ve svém působení neschopný, nemohli ho podcenit. Museli k němu přistupovat jako k potenciálnímu spojenci – ač takové spojení bude vratké, můžou z něj případně mnoho vytěžit. Generál Thyle s tím souhlasil, bylo to podle jeho analýz.

Stern řekla, že nejlepšími vyjednaváči budou major Kraytt a major Riedl. Kras s Riedlem nesouhlasil. Je specializovaný na diplomacii a audience u B-arta má spíš povahu válečného vyjednávání. Nesnažili se tu vyjednat příměří, ale prosadit jejich požadavky. A když nebudou přijaty, zemřou další lidé. Je to prosté. Proto navrhl, aby se s majorem Krayttem vyjednávání zúčastnil major Letts. Thyle s tím souhlasil, statisticky to vycházelo. Veloadmirál Dane taktéž.

Když zasedání skončilo a všichni zúčastnění se rozešli, navrátil se Kraytt do své kajuty. Zářící upozornění na jeho osobním terminálu hlásilo, že obdržel nové zprávy. Materiály k audienci. Povzdechl si. Postavil vodu na kávu, a zatímco se blížila bodu varu, převlékl se. Vytáhl novou krabičku cigaret, vzal si kávu a usedl k terminálu. V nejbližší době si totiž rozhodně neodpočine.

Nero, nájemný vrah, se pomalu blížil k vystrašenému ležícímu muži, který nechápal, proč po něm jde. Sliboval, že mu dá dvojnásobek toho, co jeho klienti, když ho ušetří. Nero na něj namířil blaster. Rozzlobil se. Tohle vyjednávání zkouší každý. Muž byl menší zločinecký boss, který se operoval na Rhumii. Boss začal být rozružený, tak ho Nero zastřelil. Ohlásil svému klientovi, že úkol splnil, a nožem bossovi usekl hlavu.

O pár dní později, Jettův klub, hlavní město Rhumie. Nero seděl u pultu a popíjel drink. Jettův klub byl pro něj něco jako druhý domov. Tady trávila čas většina nájemných vrahů a lovců odměn na Rhumii. Barman sdělil, že zpráva o zabitém bossovi se dostala do zpráv. Škoda, že Jett je mrtvý. Viděl by, kam až to Nero dotáhl. Nero namítl, že Jett se staral o Nightmara – a spolu s ním také zemřel během mise. Nechápal, co na Nightmarovi viděl. Barman dodal, že Nero zatím splnil všechny mise. Tímto tempem by se mohl dostat až do služeb B-arta. Nero to však nechtěl. Barman mu tedy dal další práci. Šlo o Temného Jodie.

Nero seděl ve svém bytě a pročítal informace na datapadu. Na tento úkol potřeboval větší arzenál. Nero věděl, že Temný Jedi je velmi nebezpečný protivník, proto se musel připravit. Celé dny trávil úpravami svého obleku, četl si spousty informací o uživateli Síly, a hlavně o jejich slabínách. Jeho cíl se jmenoval Fion Dert, kdysi býval Jediem, ale po Erdegově útoku na Coruscant propadl temné straně a utekl do Rhumijské říše, kde se začal uplatňovat jako významná osobnost v podsvětí. Každý, kdo dostal tuhle práci, se nikdy nevrátil živý, ale Nero měl důvěru ve své schopnosti.

Oblékl se do svého obleku a nasadil si masku. Rychle si přebil zbraně a vydal se hledat další informace o svém cíli. Nero zkoušel všechny své kontakty, ale ani jeden z nich neměl žádné informace, které by už sám nevěděl. Ani samotní klienti neměli žádné bližší informace, Fion Dert uměl zametat stopy dokonale. Nero to po týdnů hodlal vzdát, ale jednoho večera mu přišla kódovaná zpráva. To, co tam stálo, ho překvapilo. Byl to nějaký klient „Z“, který chtěl Temného Jodie také zabít. Dal si s ním sraz další den u Jetta.

Nero už slyšel pár historek o nájemném vrahovi jménem Z. Jedná se o legendu, o které se neví, jestli je vůbec skutečná. Jeho specialita je lov uživatelů Síly, nebo to se o něm tvrdilo. Pokud je to opravdu on, mohl by mu pomoci k jeho cíli, ale Nero očekával, že v tom bude háček. Počkal na vhodný okamžik a vyrazil k podnikovi.

U Jetta. Nero si sednul k prázdnému stolu a čekal, netrvalo dlouho a někdo si k němu přisednul. Byl to starší muž, měl na sobě vojensky vypadající uniformu, bylo mu přibližně 45 let. Nero hned poznal, že je to Z. Muž vytáhl datapad a podal ho Nerovi. Byly v něm informace, jak toho Temného Jodie najít. To

na Nera udělalo dojem. Muž vysvětlil, že ho sleduje už nějakou dobu. Má vlastní zdroje a způsoby, jak najít uživatele Síly. Temný Jedi se schovával v jednom z nejméně střežených vězení na Rhumii. Vydával se za někoho jiného; z vězení řídil všechny své operace. Muž byl ochoten Nerovi přenechat všechnu odměnu. Šlo mu pouze o zabití toho cíle. Nero souhlasil.

Anasion. Taliad se s úsměvem posadila na vyhrazené čestné místo hned vedle Larse Bula. Ta napjaté atmosféra, co je vzduchu, by se dala doslova krájet. Většina lidí v přijímacím sále se ani nesnažila zakrývat svoje opovržení. Tito muži přísahali věrnost velikému Bulovi, který z prachu a popela dokázal vybudovat celé impérium. Nebál se jít přes mrtvoly, byl velice obávaným válečníkem a protivníkem, kterého si rozumný člověk nechtěl znepřátelit. Teď je to pouze otlá troska, která na místo pravé ruky posadila svou děvku. Spoustu těchto mužů dělali hrozné a přímo nechutné věci, aby si získali důvěru a respekt Larse Bula. Některý z nich netoužili o ničem jiném, než o uznání a tomto místě, které teď přenechal jí. Už ale nikdy víc. Pro nikoho z nich už tahle pocta nic neznamená. Ten Togruta ji i nabízel drahé a šperky vykládané oděvy, ale Taliad všechny chytře odmítla a vzala si pouze lehký a velice vyzývavý oděv jako ostatní sexuální otrokyně. Přece nechce, aby náhodou nikdo z těch lidí náhodou nezapomněl, za co je vlastně jejich milovaný vůdce vyměnil.

Taliad se rozhlédla po místnosti. Přímo vedle ní a Larse hlídkovalo několik příslušníků neimoidianských strážných. Za celou dobu, co je tady na Ansionu, nikdy úplně nepochopila, proč si vlastně Bul tak moc cení zrovna jich, a ještě více nepochopila, jak se vlastně takoví pyšní Neimoidiané mohli dostat na dvůr mafiánského bosse, ale tak nebo tak, tato čestná stráž je svému vůdci velmi věrná. Za chvíli se pořádně zamíchá kartami, avšak i tak si byla Taliad stoprocentně jistá, že oni určitě nezběhnou. To samé se nedalo říct o Wharinovi. Tento Weequay se velice často chlubí, že je příbuzensky spjatý s nechvalně známým Hondem Ohnakou, ale kolik je na tom vlastně pravdy nikdo pořádně neví. Z celého Úsvitu se právě jemu zodpovídá nejvíce mužů. Jestli on zradí Bula, tak má vyhráno.

Dav se rozestoupil a vyšly tři osoby, poslové Svazu vyjednávací Baronovým jménem. Taliad je znala všechny do jednoho. Prvním z nich je mladý muž jménem Malin v mandaloriánské zbroji. Jen málo lidí ví, že Malin není žádný Mandalorian, ale pouze někdo, kdo skutečného vlastníka téhle zbroje zabil. Pravděpodobně je to ten nejlepší pistolník, kterého kdy potkala. Jen dost málo lidí ví, že její minulost je s Malinem více spjatá, než by si kdekdo mohl myslet... Po Malinově levici stála Twi'lečka Zetri, její dobrá kamarádka, se kterou se zná už od ranného dětství. Zetri je pro ni něco jako starší sestra, jediná rodina, kterou kdy měla. Jako dvě malé sirotky přeživaly v temných zákoutích Nar Shaddaa a bez ní by se pravděpodobně dospělosti nikdy nedožila. Jako by to bylo včera, když ona a mladá Twi'lečka utíkali před našťvanými obchodníky, kterým ukradli něco málo k snědku. Jenže to už je dávná minulost, která jí ani Zetri nepatří. Teď patří Baronovi.

Třetí a poslední osoba nebyl člověk, ale starý imperiální bezpečnostní droid třídy KX. Někdo by si mohl pomyslet, že je hloupé využívat takhle staré droidy pro nějaké důležitější účely, avšak Baron se o všechny své droidy stará, neustále je vylepšuje a upravuje a dělá je znovu provozuschopné a silnější a vylepšenější než kdy dřív. Baron sám několikrát řekl, že droidi možná opravdu nejsou tak silní, jako skutečné bytosti z masa a kostí, ale na rozdíl od nich se ničeho nezaleknou, nemají strach z bitevních hrůz, a především jsou vždy věrní.

Lars Bul byl překvapen. V jeho hlase je znát mírné znepokojení. Očekával, že Baron přijde vyjednávat osobně. Malin vysvětlil, že Baron neměl čas opustit své sídlo kvůli někomu, jako je Lars Bul. Bula to urazilo a už se chystal stisknout skryté tlačítko po své pravici. Taliad ho na poslední chvíli zastavila dlouhým objetím. Bul se na ni usmál, tím svým úchylným úsměvem, a znovu se napřímil na své židli, jako kdyby úplně zapomněl, co chtěl vlastně udělat. Taliad se podívala Zetri dlouze do očí a pak sklouzla pohledem na podlahu. Zetri chápavě přitakala. KX řekl, že tu nejsou proto, aby uráželi pověst Černého úsvitu. Vysvětlil, že Svaz je aliance zločineckých organizací – chce do svých řad přijmout i Černý úsvit. Bula to ale rozesmálo. Dobře znal Barona. Nebyl to člověk, který se o moc dělí. Zetri dodala, že Černý úsvit bude stále existovat. Když se do Svazu nepřidá, bude zničen.

V ten moment vůdci Černého úsvitu došla veškerá trpělivost. Znovu se naklonil k tlačítku, které aktivovalo tajné padací dveře vedoucí k záhubě, avšak všechny tři osoby v čas uskočily do bezpečí. Lars zaklel, ale než stihl vyhrknout rozkaz k útoku, Taliad se vrhla k jeho opasku a vytáhla z něj jeho blaster, kterým namířila na nejbližší Neimoidiany a okamžitě je popravila. Zbylí Neimoidianští strážníci překvapení touhle zradou se k ní otočili, ale než stačili jakkoliv zareagovat, spadli k zemi, zasažení

mohutnou bouří blasterů. Wharin a Weequayové pomalu sklonili zbraně. Wharin řekl, že Baron může počítat s Černým úsvitem na své straně. Zetri se usmála a potřásla si s ním rukou. Lars Bul šokovaný zradou svého nejuvěrnějšího muže a milenky se pomalu zvedl. Rozkoktal se, nemohl najít žádná vhodná slova. Nakonec se k ní otočil a rozbrečel se. Prosil ji. Byl na ni tak hodný, udělal pro ni všechno. Řekl jí, že spolu mohou odletět někam daleko. Miloval ji. Taliad řekla, že to ví, a skopla Togrutu do jeho vlastní pasti.

Birn se zhluboka nadechl a uklidnil svou bouřící mysl pohlcenou vírem bitvy. Upjatě pozoroval holografické znázornění bitvy a beze zbytku byl zaměřen na dorazivší chisské lodě. Nikdy by to nahlas nepřiznal, ale přes všechnu Thqareho nespornou genialitu měl přeci jen pochybnosti. Jeho nevraživost s Nejvyšším syndikem a jejich vzájemné intrikování ještě chápal, ale tohle tíhlo k otevřené válce. Válce mezi Chissy! Ti dva se nesnášeli do morku kostí, pohrdali sebou a jejich nepřátelství stahovalo jako závaží soudržnost celého Azylu. Nicméně, on si svou stranu vybral. Věděl, co bude pro ně všechno z dlouhodobého hlediska nejlepší, a byl rozhodnut si za tím stát, ať se stane cokoli.

Na hranici vnímání zaregistroval hlas, jak sděluje informaci, která mu byla ihned jasná. Křížníky na okraji soustavy náležely Třetímu operačnímu svazu pod velením admirála Chamf'lorp'seva. Zdálo se, že jsou v bojové pohotovosti, ale zůstávaly na místě. Birn je nechtěl kontaktovat. Chtěl si promluvit s Thqarem, který mu právě volal.

Thqare si promnul bradu. Konečně to začalo. Chissově se chystali obrodit celou galaxii, ale, aby toho dosáhli, musí reformovat nejdříve sami sebe. Azyl Desáté rodiny sice nebalancoval na pokraji zhroutení jako současná Chisská ascendance, ale i přesto se vzdálil ideálům, s nimiž ho kdysi Velkoadmirál Thrawn pomáhal zakládat. Desátá rodina si titul Nejvyššího syndika přivlastnila jako dědictví a neakceptovala, že její členové nemuseli být vždy těmi nejuvhodnějšími kandidáty.

Nemilosrdné soupeření velitelů ve snaze ukázat lepší válečnický um bylo nechutným překroucením původní myšlenky, kdy měly být posty přidělovány a odebírány co nejflexibilněji na základě úspěchů a neúspěchů. Ve výsledku nižší důstojníci často sabotovali práci nadřízených, aby se mohli dostat na jejich pozice a o rivalitě rovnocenných důstojníků bylo lepší nemluvit. Chissově se stali jakousi karikaturou na Sithy, jejichž hierarchie fungovala obdobně.

Bylo by pokrytecké tvrdit, že se nechoval v mládí stejně. Pak ovšem proběhla operace Fireflood, během které se účastnil bojů s jistými nájezdníky... Původně to měla být rutinní, prakticky cvičná akce, ale věci, co se tam staly, ho změnilo... Od té doby se dál musel chovat bezohledně, nečinil tak však s radostí – potřeboval jen získat pozici, aby mohl napravit škody v nynějším chisském myšlení.

Chiss pod tíhou temných vzpomínek pevně sevřel opěradla svého taktického křesla, až mu vystoupily klouby a v očích se zaleskl zlomek slz. Slz symbolizujících bolest, zármutek, lítost, hněv a výčitky. Rychle potřásl hlavou. Touhle fází si už prošel, vyrovnal se s ní a zocelil. Obrátil se na svého viceadmirála Zurg'akr'hufa a v jeho tváři nebyla ani známka po emocích, jichž si v předchozí chvíli našťěstí nikdo nevšiml. Přikázal kontaktovat admirála Birna.

Admirál vstal a došel k prostornému zobrazení bitvy, které se nacházelo vzadu na můstku. V ten samý moment se vedle něj objevil stojící hologram Birna. Birn chtěl instrukce. Thqare řekl, že rhumiské jednotky dokončily evakuaci. Nesměli dovolit, aby se spojily s ligovou flotilou. Musely být obklíčeny. Birn dodal, že tím oslabí své pozice. B-art není ten typ, který by byl ochoten obětovat sebe a svou flotilu pro záchranu ostatních. Když mu dají příležitost zmizet, využije ji. Thqare si toho byl vědom. Budou z toho mít prospěch, buď krátkodobý nebo dlouhodobý. Birn to nechápal, ale Thqare dodal, že teď není čas na vysvětlování. Thqare řekl, že zbývající odpor v soustavě je minimální. Těch pár Jediů, co přežilo střet se Sithy, je už zpět na palubě.

Birn se ho zeptal, jestli se postará, aby odsud neproklouzla ani jedna ligová loď. Thqare řekl, že se postará, aby hlavní tíhu boje a blokády nesli Sithové. Thqare se pak k Birnovi naklonil, aby ho slyšel pouze on. Řekl, že si není jistý, kdy přesně Florps zareaguje. Zjevně čeká na nejpříhodnější okamžik a on nechtěl, aby jeho akce umožnila admirálu Etnomovi uniknout svému osudu. A na Sithy Florps nezaútočí, ledaže by úplně zešílel. Birn dodal, že jejich dva operační svazy utrpěly během bitvy velké ztráty a vojáci jsou unavení, zatímco Florpsův svaz je v plné síle. Thqare ho ujistil, že v této fázi neudělá žádnou chybu. Ukončil spojení a vrátil se na své obvyklé velitelské místo.

B-art nervózně pozoroval siluety mnoha lodí tvořících chisskou flotilu, která znenadání dorazila. Rána, kterou mohli zasadit novému společenství Sithů a Chissů byla zmařena. O to hůře, že se nyní stali právě druzí zmínění nepřáteli Rhumijské říše. Ale co, B-art už stál u porážky dvou Sithských lordů a tento třetí bude úplně to stejné, ať už má nebo nemá Chissy na své straně. Jen musí být trpělivý. Všechny vojáky stáhnout z této soustavy a rychle pryč. Po bitvě už stejně neměla důležitá centra planety takovou důležitost jako ještě před pár dny. S notným uspokojením zaregistroval, že se všichni jeho muži stihli stáhnout zpátky na křižníky.

B-art kontaktoval Etnoma. Řekl mu, že se Rhumijská flotila musí okamžitě stáhnout než se stačí nově příchozí křižníky připravit na finální úder. Etnom s tím souhlasil, jen chtěl víc času. B-art ale upozornil, že čas nemají. Zeptal se Etnoma, jestli se Jediové stáhli. Etnom řekl, že ano. B-art na řadové vojáky čekat nechtěl, chtěl je obětovat. Etnoma to zarazilo. Hleděl na B-artu, který ho bez obalu zahrnul svými radikálními názory. B-art to mohl říct, protože své muže už stáhnul, Etnom ty své tu ale nechtěl nechat. Bylo ale pravdou, že na planetě zůstali už jen řadoví vojáci. Nicméně bojovali statečně, zasloužili si cestu domů. Mají své manželky a rodiny.

Král si povšiml, jak lodě Chissů mění pozice a utužují obklíčení kolem ligové flotily na úkor toho, které mělo zadržet v soustavě tu rhumijskou. Když si prohlédl mapu celého bojiště, jeho tvrdě vycvičený velitelský instinkt mu říkal, že se nejedná o žádnou past proti němu. Omluvil se admirálovi a dodal, že Rhumie v této bitvě končí. Ještě než ukončil spojení, popřál Etnomovi, aby zabil co nejvíc Sithů. Etnom chladně odvětil, že se nechystá zemřít, a sám přerušil hovor. B-art se obrátil a vyštěkl na své důstojníky první rozkazy, které je měly dostat pryč.

Osm let snil, osm let slyšel hlasy, ale nemohl dělat nic. Celou dobu ho trápily noční můry s tím, že Kalee zklamal, ačkoliv padl u poslední bitvy. Mezi nočními můrami byla i noční můra týkající se ztráty Shirolian, kterou vycítil skrze Sílu. Jeho poslední noční můra byla tak intenzivní, že díky Síle kolem něj prasklo sklo a vypadl z bacty. Začal si odkašlávat a chvíli mu trvalo, než se mu zaostřil zrak.

Byl v jakési laboratoři, sám, a na stole leželi jeho věci. Jeho sbírka světelných mečů, oblečení, a maska. Oblékl se a ozbrojil, byl čas zjistit, kde je. Ačkoliv to nevěděl, přístroje kolem něj zaznamenaly, že se probral a majitel základny, Erdeg, byl náležitě upozorněn, co se právě stalo. Darth Domikro, pravým jménem Damod mir Saabal, náčelník klanu Nightwhisper, hrdina Kalee, syn Ivaashův a vzdálený potomek Qymaen jai Sheelala byl zpět.

Jhin se procházel po písčitéch plážích Barakzinu, planety ve východním sektoru, a ze všeho nejvíc se soustředil na to, aby jeho tvář se nehýbala a vypadal drsně. Podíval se do dálky, na slunce, které zapadalo nad obzorem. Ačkoliv byl v hlavě jenom počítač, a ne skutečný člověk, přemýšlel takto večer nad smyslem života.

Z jeho myšlenek ho vytrhnul hlasitý výbuch, když jeho výstřel našel svůj cíl. Nový výtvar. Warmith je zavedl nedávno. Ostřelovací pušky pro své nejlepší výtvary, dostřel tři kilometry, a speciální munice, která po průniku do těla vybuchne silou malé atomové bomby. Jedná se o ideální zbraň pro hlasité, demonstrativní vraždy. Jako byla právě tato, vražda chisského generála Won'ataowí'hosurce, před očima jeho ženy, dětí a přátel. Výbuch ožehnul levou tvář jeho syna a podpálil zdi budovy, ve které pobýval.

Jhin se vydal na cestu. Musel podat hlášení svému pánovi. Ovládnutí galaxie bylo na cestě. A on v plánu svého mistra sehraje klíčovou roli. Samozřejmě věděl, že stroje nemohou cítit emoce, byl si ovšem jistý, že kdyby mohl, cítil by teď lehké nadšení. Během tří měsíců se stal pravou rukou Jarraxuze a nehodlal teď zastavovat. Cestou na *Oblivion* se zastavil na Zastize, kde musel nakoupit jídlo. Být pravou rukou je náročné. Jednu chvíli zabijíte lidi, druhou obsluhujete vládcu.

Sympatie jsou věc prchlivá. Projevuje se to všude. Mezi normálními lidmi, smetánkou, ale i mezi vojáky napříč celou galaxií. Snad každé vojsko má své hrdiny, kteří vždy stojí coby symbol odhodlání v první linii, kde podporují morálku ostatních bojujících, stejně jako má i své černé ovce, jichž se ostatní straní a stojí po jejich boku jen v případech nouze nejvyšší. Právě to byl případ lana Betteho. Avšak i on měl své důvody, proč byl tím, kým nyní byl.

Kdyby někdo sepisoval knihu o jeho životě, musel by pochopitelně začít ranými lety majorova života. Ta byla jedním slovem normální. Narodil se jako třetí dítě do rodiny diplomatů na civilizované planetě.

Po vzoru otce se dal do studií umění diplomacie a vyjednávání, která však nikdy nevyužil. Jeho mládí přerušila válka, kdy galaxií otřásl konflikt mezi sithským lordem Malumem a Darthem Erdegem. Štěstěna majoru Bettemu nepřála, neboť jej konflikt připravil o celou rodinu. Oba sourozenci, oba rodiče se proměnili v prach při bombardování, které jeho svět zasáhlo. Když se dým nad zničením světem rozestoupil, začal se svět vzpamatovávat. Města byla pomalu opravena, lidé se vraceli do normálních životů... ale některé rány nelze vyléčit.

Bette ve dvaceti letech přišel o své nejbližší, o domov. O všechno, na čem mu záleželo. Protloukal se ulicemi. Žil z ruky do huby, chopil se každé příležitosti si vydělat, každé příležitosti přespat někde jinde než v zapadlých uličkách města. Zaprodal své tělo, ano, ale nikdy svou mysl. V průběhu čtyř let, která strávil jako naprostá spodina společnosti, se naučil jedno: lidé jej nemusí mít rádi, stačí, když ho budou respektovat, když se ho budou bát. Vydobyl si na ulicích respekt svou brutalitou, za kterou se však stále skrývala chladná logika, poháněná nenávistí k těm, kteří za tohle všechno mohli. Avšak s tím přišla i záliba v násilí. A ta jej brzy dostala do vězení. Měl strávit deset let v nějakém pracovním táboře těžením nerostných surovin. Jak se dozvěděl při transportu do tábora, na palubě lodi byl i jeden uživatel Síly. Kriminálík, který ani nevěděl, jak Sílu pořádně využívat. A byla to právě ironie osudu, že to byl on, díky komu major Bette neshnil v pracovním táboře.

Vězeňská loď se totiž stala cílem neznámých útočníků. Ve všem tom zmatku propukla vzpoura, které se Bette samozřejmě zúčastnil. Nechtěl poslední chvíle svého života strávit s knihou, zavřený v cele. A rozhodl se, že poslední, co udělá, bude, že toho hajzla, který byl stejný jako ti, co mu vzali rodinu, zabije. A taky tak udělal. Našel ho v cele a pustil se do něj se zápalem sobě vlastním, který ho přešel až v momentě, kdy mu došlo, že přes samou krev v očích nic nevidí. Jak tam tak klečel, došlo mu, že řev vzpoury poněkud utichl. A brzy se mu za zády zjevilo několik vojáků, kteří se nepodobali žádným, které kdy viděl. Nejprve na něj namířili zbraně, ale když nijak nereagoval, přivolali velitele, který se s ním dal do řeči. Poté, co mu Bette řekl, že uživatele Síly, který byl očividně cílem těchto vojáků, zabil sám, mu vojáci nabídli, aby šel s nimi. Neměl co ztratit. A tak šel. Byl jediný, kdo z té lodi přežil.

A tak se dostal do řad Armády Nového Světa. Poté, co si jej vojáci odvedli, jej vzali rovnou na základnu. Ideologie armády v něm vyvolávala sympatie, a tak bez váhání kývl na nabídku vstoupit do jejich řad. Prošel výcvikem, zdokonalil se. A rychle postupoval výš a výš. Kolegové jej neměli rádi kvůli jeho sadistické povaze a nevybíravým metodám, ale na tom už mu přece dávno nezáleželo.

Nyní major Bette seděl v malé vesmírné lodi, která se pomalu blížila k planetě Lun. Jednalo se o průměrně vyspělý svět s bující civilizací. Místní politika, historie ani kultura jej však nezajímaly. Čekala ho tu práce. Před dvěma dny obdržela Základna od zdejších agentů zprávu, že právě na tento svět zavítal mladý padawan z řádu Jedi, který měl mít určité konexe na mistra Vrahose. A právě ty z něj chtěl major Bette získat. Ať už pro to bude muset udělat cokoliv.

Jak se loď slabě otřásla při vstupu do atmosféry planety, chytil se za bezpečnostní madlo a přes ramena pilotů pozoroval, jak se z barevných fleků na povrchu planety stávají řeky, lesy a konečně i města.

Na palubě chisského destruktora *Galactic Explosion* – vlajkové lodi admirála Třetího operačního svazu. Chamf'lorp'sev pohlédl na viceadmirála, který se špatně skrývanou nedočkavostí vyhlížel rozkazy, jimiž se konečně zapojí do dění, kterému zatím jen přihlíželi. On sám však věděl, na jakou chvíli čeká.

Vmžiku pochopil Thqareho plán – chtěl umožnit lodím Rhumijské říše uniknout, aby snížil počet nepřátel a poté bez výrazných rizik zlikvidoval ligovalou flotilu. Když to dobře načasuje, může toho arogantního, rádoby geniálního nafoukance mimo jiné i ponížit. Samotný únik krále B-arta by jistě nebyl brán v potaz, dokáže-li však ustoupit také admirál Etnom, protože Thqare bude zrovna zatýkán... Sice to nebude úplně jeho vina, ale nebylo pochyb, čím úhel pohledu bude upřednostňován. Nepochybně ten od admirála Florpse, budoucího druhého nejvýznamnějšího Chissa v Azylu.

Dostal hlášení, že rhumijské křižníky vstoupily do hyperprostoru a opustily soustavu. Nařídil kontaktovat Thqareho a Birna. Ani se neobtěžoval podívat, jestli je příkaz vykonán. Na své muže, vycvičené neutuchajícím drilem, se mohl spolehnout. Dvě obrazovky na pravé straně můstku se rozzářily a po chvíli blikání se objevily známé, leč rozhodně ne v dobrém slova smyslu, obličej. Nepřekvapilo ho, když první promluvil Thqare.

Thqare ho pozdravil; nečekal další pomoc, protože situaci má pevně pod kontrolou. Nicméně Florps se mohl klidně přidat. Florps ale řekl, že tu je proto, aby Thqareho zatknul – jménem Nejvyššího syndika. Je obviněn z úmyslného předávání dezinformací nadřízenému i kolegům, intrikování, ponoukání ostatních ke stejnému chování (pohlédl na Birna) a z mnoha urážek na cti. Kompletní seznam mu poslal. Nařídil mu, aby okamžitě předal všechny své velitelské pravomoci viceadmirálu Gakrhovi a čekal na eskortu, která ho odveze na Florpsovu loď. Po převezení k Nejvyššímu syndikovi jeho osud určí předem určený vojenský soud.

Thqare to ale odmítl. Florps dodal, že v tom případě se dopouští velezrady. Byl ochoten využít vojenskou sílu, aby ho zadržel. Thqare řekl, že svým vojákům dá možnost vybrat si, jestli budou stát na jeho straně nebo ne. Pokud ale bude napaden, bude bojovat a vyhraje. Popřál Florpsovi štěstí a ukončil spojení. Florpse tahle reakce nerozhodila. Naopak, přímo doufal, že Thqare bude takový blázen, aby se rozhodl bojovat. Sláva, kterou získá jeho porážkou, bude nesmírná.

Kdyby si Birn nahlas neodkašlal, málem by na něj zapomněl. Birn ho ujistil, že bude jednat v zájmu prosperity Azylu. Prosperity, které nemůže nikdy dosáhnout pod vůdcovstvím Nejvyššího syndika, avšak možná ano v čele s Thqarem. Florps chtěl něco říct, ale Birn ho přerušil. Vyhrožování nemělo smysl. Řekl Florpsovi, aby se stáhl a zabránil zbytečnému krveprolití. Florps přerušil spojení a důrazně zavelel k postupu vpřed. Slovo se zahryzlo do vědomí všech, kteří ho slyšeli, protože věděli, co jím bude rozpoutáno.

Kayn Sis byl Erdegem probuzen z noční můry – nějaká tajemná postava ho probodla Darksaberem, protože nebyl pravý vůdce. Erdeg ho informoval, že se probudil Darth Domikro. Kayn najednou úplně zastavil veškerou činnost, jeho levá ruka se začala mírně klepat. Darth Domikro byl jedním z pilířů Kaynova nového stylu, využíval jeho techniky a věděl že je to možná jediný šermíř, který by mohl být stejně dobrý jako on sám. Kayn předpokládal, že Domikro zemřel během bitvy, ve které chtěl vysvobodit svůj lid. Erdeg dodal, že Domikro nebyl zasažen do důležitých orgánů. Navíc to není poprvé, co někoho přivedl zpět k životu.

Domikro by se k nim mohl přidat, ovšem jemu záleželo jen na dvou věcech: svobodě jeho lidu a ještě jedné věci, která ale Kayna nemusí zajímat. Kayn se ho může pokusit získat na svoji stranu. Pokud nebude souhlasit, může ho zabít – Erdeg dokončí původní experiment, který na něm chystal. Kayn byl přesvědčen, že Domikro jeho nabídku neodmítne.

Nar Shaddaa, tajná Erdegova základna. Domikro potkal tři droidy, kteří ho napadli. Byli podobný model jako měl kdysi generál Grievous. Jednoho se pokusil proseknout světelným mečem, ale úder vykryl elektro-tyč. Domikro tyč chytil a plnou silou kopl do droida, čímž mu nejen sebral tyč, ale také utrhl ruce. Droida rozsekal na kusy. Druhý droid se ho zatím pokusil zasáhnout zezadu. Domikro vyskočil do vzduchu a droida vertikálně rozsekl, následně vzal jeho elektro-tyč a použil ji, aby třetího droida přibodl ke zdi. Pokračoval ke dveřím, než se mu do cesty postavil další droid. Droida Sílou hodil k zemi, než mu usekl všechny končetiny a vzal ho za hlavu.

Kayn pomocí Síly prorazil dveře, které se rozletěly obrovskou rychlostí. Vešel dovnitř podzemní základny a ihned ho přivítali zabijáckí droidi. Pro někoho jako je Kayn ovšem žádný droid neznamenal hrozbu, rytíř Irustsis stiskl svoji pěst a rozmačkal je pomocí Síly. Erdeg mu ukazoval cestu.

Kayn na nic nečekal a vydal se směrem ke svému cíli. Erdeg ho naváděl, jak nejrychleji mohl. Od Domikra ho dělilo jenom dveře, ale než je stačil prorazit, tak se dveře rozletěly, tlaková vlna zasáhla i Kayna a ten narazil do zdi. Z prachu a kouře, který obklopoval celou chodbu, se zjevil obrys mohutné postavy Kaleeshe, v jedné ruce držel droida a v druhé měl aktivovaný červený meč. Chtěl vědět, kde je. Byl připraven Kayna zabít. Kayn nemohl uvěřit, že před ním stojí legendární Darth Domikro. Řekl mu, že si mohou vzájemně pomoci. Ovšem Domikro jako by ho neposlouchal, rozeběhl se proti Kaynovi a chystal se zaútočit. Kayn ho ale zarazil. Vytáhl meč Tulaka Horda a hodil ho Domikrovi. Půjčil mu ho, protože věděl, že preferuje styl se dvěma meči. Domikro nechápal, proč mu ho dal. Kayn tasil svůj meč a Darksaber a zaútočil na Domikra zezadu. Domikro sekl, ale jeho útok byl zablokován. Kayn si všiml, že narozdíl od Inkvizitorů a Dartha Erdega se Darth Domikro rychle přizpůsobuje jeho unikátnímu stylu. Domikro a Kayn vůbec neustupovali, drželi se na jednom místě. Domikro provedl falešný výpad na břicho a druhým mečem falešný výpad na hlavu, jakmile byly čepele dostatečně blízko, změnil jejich trajektorii.

Kayn to předpovídal a zablokoval oba výpady. Darksaberem sjel po meči jeho oponenta a vyslal přímý sek do hlavy, Kaleesh se dokázal vyhnout a využil pohybu, aby sekl na nebráněné místo. Kayn zareagoval na poslední okamžik a mečem vykryl útok. Oba následně uskočili zpět. Vzájemně se pochváliili.

Tentokrát první vyrazil Domikro, který se roztočil obrovskou rychlostí, Kayn začal nadlidskou rychlostí odrážet seky, na to že byl Domikro obrovský, tak se hýbal ladně a rychle. Nedával Kaynovi žádný čas použít Sílu, aby ho odhodil. Domikro dával do výpadu veškerou sílu a Kayn pomalu ustupoval, jeho tvrdé úderý cítil až na kosti. Kayn se pomalu blížil k jedné zdi, tahle situace mu připomněla podobný moment, když bojoval proti pěti Inkvizitorům najednou.

Kayn byl téměř u zdi a v jeden moment málem Domikrovi něco useklo hlavu. Ten překvapený uskočil kousek dozadu. Takhle rychlý výpad od nikoho nikdy neviděl. Kayn ho pobídnul k útoku a postavil se do neznámého bojového postoje. Domikro nebyl žádný hlupák, nemohl uvěřit, že někdo má vyrovnané schopnosti v šermu jako on, nevěděl, kdo je tohle zač, ale svoje řemeslo ovládal perfektně. Domikro opět zaútočil, ale čím silnější dával výpady, tím ostřejší byly protiútoky jeho protivníka. Kayn blokoval výpady a instantně to vracel protiútoky. Domikro si všimnul zásadní věci, způsob dýchání jeho protivníka a taky toho, že Kayn využívá sílu jeho výpadu, aby posílil své vlastní.

Kayn začal zrychlovat a Domikro se začal bránit, i přes to, že Kayn byl zatlačen, tak Domikro byl nucený přejít do defenzívy. Kayn si všiml unikátního stylu Domikra, během okamžiku dokázal měnit směry svých bloků a výpadů. Zatím ani jeden jejich výpad nezranil toho druhého, tohle byl duel dvou mistrů s perfektní technikou. Kayn toho měl dost. Vyslal mocnou vlnu Síly, Kaleesh se ubránil a uskočil dozadu. Kayn věděl, že Domikro a ani on sám nešli do tohoto souboje naplno, jen chtěli vyzkoušet schopnosti toho druhého, pravý souboj by byla krása sledovat.

Kayn Domikra pochválil za jeho šerm. Domikro totéž řekl o něm. Kayn se mu představil. Domikro se ho zeptal, co tady dělá a kolik času uběhlo od jeho porážky. Kayn mu řekl, že osm let. Byl tu, aby ho odsud dostal... a odpověděl na jeho otázky. Darth Domikro namířil mečem na Kayna, pomalým krokem se k němu blížil. Jakmile byl hrot meče téměř u Kaynovy hlavy, tak ho Domikro deaktivoval. Vrátil mu meč Tulaka Horda. Chtěl vědět, kde ho sehnal. Kayn vysvětlil, že by to byl dlouhý příběh. Oba byli připraveni odejít, ale nejdřív se museli prosekat přes desítky droidů, kteří právě dorazili.

Etnom s trhnutím zvedl hlavu a všiml si, jak mu jeho pobočník usilovně třese ramenem. Chtěl vědět, jestli je v pořádku. Etnom strnule sdělil, že je. Mysl se mu rozběhla na plně obrátily. Vypadalo to, že na můstku se nic nezměnilo. Neutuchající shon pobíhajících důstojníků, vzduch zaplněný desítkami rozkazů a oznamovaných informací. S hrůzou si uvědomil, že musel upadnout do bezvědomí kvůli ustavičné námaze ve svém vyčerpaném mozku. Jedna jeho část by se do toho stavu ráda vrátila a odpočívala, ale on se jí nemohl podvolit. Ne, když vedl nejvýznamnější bitvu svého života... a prohrával. Chtěl vědět, jak dlouho byl mimo. Pobočník mu řekl, že maximálně dvě minuty. Zeptal se ho, jestli nepotřebuje lékařskou pomoc. Etnom ho ale ujistil, že je v pořádku. Pobočník se zatvářil pochybovačně, ale nic neřekl.

Levé křídlo bylo stabilizováno. Sithové zmatelně snížili intenzitu útoku a roztahují své jednotky podél celé linie střetu, jako by je chtěli obklíčit i bez Chissů. Pravé křídlo má zvýšenou koncentraci lodí z operačního svazu admirála Birna. Stále víc se zaměřují na ligové lodě než na ustupující rhujijské lodě. Obrana se tam hroutí. Etnom dodal, že ve středu se už zhroutila. Obrovité trupy ligových destruktorů byly prošpikovávány salvami turbolaserových střel vycházejících v pravidelném sledu z chisských křižníků. Eskadry stíhaček TIE se rozpadaly na samostatné letouny lovené precizními chisskými piloty. Transportéry zběsile manévrovaly vším tím chaosem a pokoušely se zakotvit v hangáru čehokoliv, co bylo ještě schopno skoku do hyperprostoru.

Flotila Galaktické ligy čelila několikanásobné přesile a mizející siluety jejich spojenců z Rhujijské říše by už definitivně položily morálku na lopatky, kdyby konečně nezaznělo hlášení, že evakuace je kompletní. Etnom by rád dal povel k ústupu, ke skoku do hyperprostoru, ale všude, kam se skrz průzor podíval, byly chisské a v menší míře i sithské lodě. Na malý moment to chtěl vzdát a přehodit zodpovědnost na někoho jiného. Utéct z můstku, schovat se do své kajuty a klepajíc se strachem čekat na nevyhnutelnou smrt. Ale ne, nehodlal se podvolit strachu, teď ani potom. Před žádným Chissem, Sithem, před nikým! Byl admirálem a svou povinnost si splní až do konce, ať bude jakýkoli.

Veškerá únava z něj opadla, jako by se jeho tělo nakoplo nově objevenou zásobou energie. Chopil se každé drobné příležitosti, kterou na bojišti spatřil. Tu se mu povedlo zničit chisskou fregatu, tu stihl rozkazem zachránit eskadru stíhaček. Jeho flotila se drolila, ale nic nedal Thqaremu zadarmo.

Už se ani nesnažil najít nějaké světlo na konci tunelu, nějakou naději. Ona však přišla sama. Chisské lodě, které přilétly jako poslední a zatím se jen pomalu přibližovaly, spustily palbu na své kolegy, zažehly motory a plnou rychlostí se proti nim rozletěly.

Napadení Chissově si to samozřejmě nenechali líbit a stejně tvrdou mincí jim opláceli. Doslova se rozpoutala bitva v bitvě. Najednou stály proti mohutným ligovým destruktorům pouze sithské křižníky. Sice měly stále převahu a držely ho v obklíčení, protože ztratil spousty lodí a hromady jich měl poškozených, ale přesto, přesto všechno se mu začal v hlavě rodit zoufalý plán.

Sylas seděl poblíž zraněného mistra Keliga. Jeho zdravotní stav byl velmi vážný. Vrahos sledoval z menšího okna dění mimo palubu lodi. Až bude Sylas hotov s ošetřením zranění Keliga, měl se dostavit na můstek. Budou potřebovat jejich pomoc. Sylas si nedokázal vysvětlit, jak je mohli Sithové tak snadno porazit. Během chvilky byla největší esa Jediů zmasakrována. Kelig, který se pomalu probouzel, ho povzbudil. Sylas namítl, že se řád Jedi vůbec nedokázal přizpůsobit dnešní době. Dělá pořád tu stejnou chybu – neposouvá se vpřed, nevyvíjí se. Kelig mu vysvětlil, že proto tu Sylas je. To Kelig ho našel a přivedl k rádu. Našel ho v náručí mrtvé chisské ženy. Oficiální záznamy tvrdily, že to byla jeho matka. Pravdou ale je, že nebyla. Sylas není obyčejné dítě.

V ten den prý Jediové vycítili obrovské narušení v Síle. Tím narušením byl Sylas, díky tomu ho byli schopni najít. Kelig našel zraněnou chisskou ženu v uličce na Coruscantu. Kelig ji nebyl schopen pomoci, ale žena mu stihla říct důležitou věc – že dítě je schopno vyhladit Sithy, nesmí se jim však dostat do rukou. Sylas chtěl vědět, proč mu to nikdo neřekl dřív. Kelig vysvětlil, že řád Jedi má své tajnosti. Jediové si mysleli, že ho to zavede na špatnou cestu. Poté Kelig usnul vyčerpáním. Sylas musel přijít na tom, proč je pro Sithy tak důležitý – ovšem ne pro Dassovy Sithy, protože v té době ještě žádní neexistovali. Možná pro Sithy z Pravidla dvou... ale ti dnes už neexistují.

Sylas přišel na můstek. Vrahos mu řekl, že Chissově a Sithové získávají převahu. Pokud bude Liga pokračovat, bude zmasakrována. Sylas si všiml, že se na bojišti objevila další chisská flotila. Sylas dodal, že se Liga musí stáhnout. Vrahos řekl, že B-art se hodlá stáhnout. To ho nepřekvapilo, nikdy mu totiž nevěřil. Sylas chtěl kontaktovat Etnoma, ale Vrahos zjistil, že jim něco brání v komunikaci. Chtěl ho kontaktovat jinak. Chisská flotila náhle zahájila palbu na druhou chisskou flotilu. Vrahos nechápal, co se děje, ale situace jim alespoň dala spoustu času. Důstojník ohlásil, že evakuace byla dokončena.

Mělo by to být tady, pomyslel major Bette a zastavil se. Stál před prosklenými dveřmi moderního mrakodrapu, který se dle jeho odhadu pyšnil zhruba stovkou pater. V jednom z nich, za jedním z těch oken, se nacházel jeho cíl. Tedy ne tak docela. Přesněji někdo, kdo ho měl k cíli zavést. Aspoň tak to tvrdil jeho agent, který na této planetě operoval. Neváhal a vstoupil dovnitř.

Byt jeho cíle se nacházel v šedesátém třetím patře. Zlatý štítek na dveřích hlásal, že je zde správně. Rodina Gratova. Bette si lehce odkašlal a stiskl zvonek. Ozvala se krátká melodie, následovaná zvuky chodidel. Zachrastil zámek a dveře se otevřely. Ve škvíře dveří se objevila tvář postarší ženy, odhadem jí mohlo být něco kolem šedesáti. Bette chtěl mluvit s Conranem Gratem. Žena ho po chvíli pustila dál. Byla to uklízečka. Major se vetřel do vstupní haly prostorného a stylově zařízeného bytu. Doktor Grat měl vkus, to se mu muselo nechat. S úsměvem pokývl uklízečce, která jej odvedla do obývacího pokoje, a zatímco se pohodlně usadil do křesla, nabídla mu, že může obstarat něco k pití. Odmítl.

Grat se ho zeptal, co potřebuje zrovna v noci. Major Bette se otočil a spatřil doktora Grata. Byl to jeden z těch lidí, kterým věk neubral, ba naopak. Vypadal moudře, na nose se mu leskly brýle, zpod kterých hleděly pronikavé zelené oči. Za ním postávala jeho žena, která mlčela a s nervózně zkříženýma rukama pozorovala cizince, který seděl na její pohovce. Bette mlčky vstal, a zatímco si sňal z ramen batoh, který položil na malý konferenční stůl, přišla do obývacího pokoje uklízečka. Musela být prostě všude. Bába jedna pitomá. Vytáhl z batohu malý kanystr s plynem, k jehož hrdlu byla přidělena dýchací maska a položil jej na konferenční stůl. Doktor se zeptal, co to má být. Jeho hlas byl stále pevný, leč se do něj draly náznaky hněvu.

Bette řekl, aby se všichni posadili. Nikdo nereagoval, tak to zopakoval důrazněji. Doktor ale odmítl. Nehodlal poslouchat někoho, kdo k němu v noci vtrhne a poroučí mu. Řekl uklízečce Dowové, aby zavolala policii. Bette však řekl, že to by nedělal. Doktor, který zjevně ztrácel sebekontrolu, se zeptal, co by Bette udělal, aby nedošel ke komunikátoru a nezavolal policii. Držel se, aby nekřičel, ale neměl od toho daleko. Bette hlasem chladným jako nejostřejší ocel sdělil, že by vykuchal jeho manželku jako sele. V jasném gestu doktorovi odhalil, že je ozbrojený. Grat instinktivně zastoupil manželku vlastním tělem. Bette opět požádal, aby se všichni posadili. Ti jej konečně poslechli. Manželé se usadili naproti němu, vyděšená uklízečka vedle něj.

Kanistr obsahoval rajský plyn. Bette ho používal ke zpacifikování nepohodlných osob, jež neměl potřebu zabíjet. Dal ho uklízečce. Babka byla evidentně naprosto zděšená, ale sebrala veškerou odvalu a kývla. Major otočil kohoutkem u hrdla a pustil plyn, načež paní Dowové přiložil dýchací masku na tvář a držel ji, dokud se nepodvolila. Po několika sekundách kanistr oddálil, utěsnil a položil zpět na stůl. Paní Dowová ležela zhrocená vedle něj, její mrtvé oči zíraly do stropu. Manželka byla vyděšená, všimla si, že uklízečka nedýchá. Bette řekl, že je teď nikdo nebude rušit.

Náhle se ozval dětský hlas. Bette se otočil. Za pohovkou stála malá, tak desetiletá holčička s rozčuchanými černými vlasy a upírala na něj velké, ospalé oči. Očividně ji vzbudil hluk. Bette se ji až infantilně zeptal, jak se jmenuje. Odpověděla, že Eli, zatímco obešla pohovku k němu. Grat se ji zeptal, co tu dělá. Eli byla překvapená, že paní Dowová spí na pohovce. Bette vysvětlil, že byla unavená. Eli pak vzala kanistr s plynem a chtěla vědět, co to je. Bette periferním viděním zahlédl, jak její matka zaryla nehty do pohovky. Bette ji tónem učitele základní školy vysvětlil, že se tím plynem trestají zlobivé děti. Bette se podíval na její rodiče, z jejichž očí jako by rázem vyprchal veškerý vzdor. Eli řekla, že ona zlobivá není. Bette ji poslal zpět do svého pokoje. Eli se na něj chvíli dívala, pak se zvedla a s krátkým "Dobrou" odešla pryč. Ozvalo se klapnutí dveří. Bette zvažněl a pokynul manželům, aby šli za ním.

Trojice se odebrala do doktorovy pracovny. Vzal dvě židle a postavil je vedle sebe, načež na ně manžele usadil. Doktor byl ochoten udělat cokoli. Bette mu sdělil, že před několika dny na tuto planetu zavítal jistý padawan z jedijského řádu. Byl s nimi v kontaktu. Grat ale nechápal, o čem to mluví. Bette vzal ze stolu porcelánovou vázu a udeřil jí doktorovu manželku do hlavy. Ta vyjekla a jak se jí přes obočí převalil čůrek krve, dala se do usedavého pláče. Doktor to všechno bezmocně pozoroval.

Bette chtěl znát jméno a současnou polohu. Doktor ale přísahal, že nic neví. Bette se ani nenamáhal a ušetřil jeho ženě několik facek. Žena se na židli schoulila a dál brečela, nyní už tišeji. Doktor ale opakoval, že nic neví. Bette obešel židli, na níž seděla doktorova žena, popadl ji za vlasy a přiložil jí k hrdlu nůž. Hodlal počítat do tří a pokud bude dál zapírat, uřízne ji hlavu. A když ho nezlomí ani to, tak přivede jeho dceru. Žena ho prosila, aby to prozradil. Doktor nakonec skutečně řekl, že ten padawan se jmenuje Letan Rasch, je to Zabrak. Přebývá v apartmá hotelu Sun's Reach.

Bette pustil doktorovu ženu a vrátil nůž do pochvy. Rozloučil se a vyrazil ke dveřím. Doktor se ihned vrhl ke své ženě, která mu padla do náručí. Major se na ně chvíli díval ode dveří, pak vytáhl blaster s tlumičem. Doktor svoji ženu uklidňoval. Jeho slova se změnila v odporný, bublavý chrapot, jak se za něj Bette propířil a podřízl mu hrdlo. Doktorova žena vyjekla, ale to už se k ní Bette jedním skokem dostal, povalil ji na zem, rukou jí zakryl ústa a zuřivě do ní bodal, dokud se tělo pod ním nepřestalo hýbat.

Když Bette opustil doktorovu pracovnu, odešel do koupelny. Tam se umyl, očistil nůž a z batohu vytáhl druhý svršek, stejný, jako ten, který měl na sobě a převlékl se do něj, aby jeho zkrvavený oděv nepřilákal nevyžádanou pozornost. Špinavý schoval do batohu, který si hodil na záda a dal se na odchod. Když procházel chodbou, všiml si pootevřených dveří dětského pokoje. Málem by zapomněl. Dveře lehce zavrzaly, když nahlédl dovnitř. Zevnitř se ozval dětský hlásek. Než odešel, musel si nůž očistit ještě jednou.

Nero a Z se nacházeli u Nera v bytě. Z mu poradil, aby si od uživatelů Síly držel odstup a nedal jim příležitost Sílu použít. Nero mu podal složku. Jeho klienti mu vytvořili falešnou identitu, takže se může vydávat za vězně. Z si přečetl všechny informace.

Z a Nero si potom šli odpočinout, spali přes 10 hodin a poté se ozval budící tón. Nero vstal a šel probudit Z, ale ten již byl vzhůru. Měl na sobě policejní uniformu, Nero se převlékl do vězeňského mundúru.

Rhumijské vězení Blackgate. Dozorce přiváděl spoutaného Nera. Prošli kolem cel a Nero sledoval ostatní vězně, jak na něho koukali z jejich špinavých děr. Okřikl je. Dozorce praštil Nera obuškem, až ten málem spadnul na zem. Poté došli k jedné prázdné cele. Dozorce hodil Nera dovnitř a zapnul silové pole. Nero si ihned lehl do postele a začal přemýšlet, co udělá jako první.

Darth Xylus si masíroval krk, který stále bolel od incidentu s Kaynem. Chtěl ho zabít. Marret mu ale řekla, že je důležitý pro jejich plán. Až je nebudou potřebovat, zabijí každého Rytíře Irustsis. Xylus doufal, že to bude brzy. Marret cítila, že je s Kaynem něco v nepořádku. Do hlavy mu ale neviděla.

Vysvětlila, že když se střetli s Kaynem naposledy, netajil svoji přítomnost v Síle. Nyní ji ale tajil, i když stál přímo proti ní. Xylus si uvědomil, že jeho paní má pravdu. Ani on ho nemohl cítit. Bylo jasné, že Kayn něco tají. Marret Xylusovi řekla, že se o Kaynovu misi nebude starat. Nemohla dopustit, aby Kayn odhalil, kdo Xylus ve skutečnosti je.

Kayn vytáhl oko, které mu Kayn dal. Marret mu ho však okamžitě sebrala. Zatím pro něj měla jiný úkol. Xylus nenáviděl, když mu Marret rozkazovala. Byl ale zatím příliš slabý na to, aby ji porazil. Marret mu přikázala, aby složil zkoušky Hunterů, speciální skupiny Rytířů Irustsis. Pokud neuspěje, oko zničí. Xylus musel ovládat svůj hněv. Souhlasil. Marret ho vyslala na planetu Osut, do jejího hlavního města. Tam už si ho najdou. Xylus náhle ucítil vyrušení v Síle.

Slyšel zvláštní zvuk, který nedokázal rozeznat. Nevěděl, kde je. Zvuk začal být jasnější. Uvědomil si, že je v kapalině. Snažil se otevřít oči, ale viděl jen čistou tmu. Zvuk se začal stupňovat. Začal cítit, jak se kapalina okolo jeho těla dala do pohybu. Hladina se rychle snížila pod úroveň očí a on mohl vidět. Viděl před sebou místnost plnou skleněných válců se stejnou černou kapalinou. Začal zběsile bouchat do skla. To začalo prskat, až se mu ho podařilo rozbít. V hlavě měl jedinou otázku – kdo je?

Domikro se prosekával droidama, nebyl to žádný boj, díky menšímu souboji s Kaynem rychle chytil formu a cítil, jak se jeho moc pomalu vrací do plné podoby. Kayn ničil droidy pomocí Síly, což Domikra překvapilo, proč by tak dobrý šermíř nepoužíval meč. Potom mu došlo že Kayn meč nepoužívá, jelikož oponenti nejsou hodni, aby na ně použil své umění. Kayn řekl, že nařídil svému droidovi, aby tu rozmístil výbušniny. Jakmile se dostali pryč ze základny, nastoupili do Kaynovi lodě. Kaleesh se omylem praštil do hlavy, když nastupoval. Jakmile odletěli, celá základna vybuchla, exploze byla ohromná.

Kayn seděl naproti Domikrovi a oba dva hráli Sabacc. Domikro pochválil jeho šerm. Kayn vysvětlil, že používá i techniky, které se naučil od něj. Domikro chtěl vědět, jak ho vlastně našel. Kayn mu jen řekl, že ho našel čistou náhodou. Zeptal se Domikra, co bude dělat, až dorazí na Kalee. Domikro chtěl zpět svůj domov, sjednotit svůj lid a pomstít se Lize. Kayn řekl, že Unie svobodných systémů mu v tom může pomoci. Domikro řekl, že pokud je Kray Sis vůdce Unie, tak Erdeg je jistě mrtvý. Kayn vysvětlil, že ho Kray zabil, s pomocí Vrahose. Domikro Vrahose nesnášel, hodlal se s ním utkat. Kayn ho však varoval, aby to nezkoušel. Droid Markus se ozval, že se blíží k cíli.

Domikro se Kayna zeptal, že pokud má Darksaber, je tedy vůdcem Mandalorianů. Kayn řekl, že vede dva životy. V jednom je vůdce Mandalorianů, v druhém je jen pěšák ve hře, která je větší než oni dva. Domikro to nechápal. Kayn mu vysvětlil, že vždy je někdo vyšší, kdo má kontrolu. Domikro se zeptal, jestli tím myslí Kraye, ale Kayn odpověděl neurčitě.

Lod' vyletěla z hyperprostoru na Kalee. Kayn i Domikro se připravili na přistání, Kayn poté vysadil Dartha Domikra poblíž jednoho kmene. Rozloučili se spolu – brzy se ale znovu setkají.

Měsíc Korribanu, klonovací základna. Hybrid Čistokrevného Sitha a člověka, podobně jako kdysi Marka Ragnos a Naga Sadow, byl již téměř hotov. Pro Sithy to byl velký krok – šance vyvinout se dál. O pár dní později Atrax otevřel oči. Byl v klonovací nádrži. Vědci ho sledovali.

Nádrž se rozletěla na kousky. Vědci byli rádi, protože klon byl schopen používat Sílu. Atrax se rozhlížel kolem, několik dní mu do hlavy proudily informace, věděl, kde se nachází a co ho čeká.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel doktor a několik Bojových Inkvizitorů. Atrox neměl čas na představování. Doktor mu tedy předal vybavení – světelný meč si mohl vybrat sám. Protože je to první hybrid, jeho oblek měl menší změnu designu.

Atrox si oblékl brnění a nasadil kápi s maskou. Bojovní Inkvizitoři mu ukázali meče. Atrox si vybral oboustranný meč. Nově narozený Sith a Inkvizitoři nastoupili do lodě a letěli na Korriban, kde započne tvrdý výcvik v Akademii.

Jakmile opustil byt, vrátil se major Bette na palubu své lodi. Veškeré informace o postupu mise odeslal na Základnu a přiložil k nim žádost o posily. Vyžádal si pět konkrétních vojáků, s kterými již dříve na podobných misích spolupracoval a věděl, že se na ně může spolehnout. Základna žádost obratem schválila, posily měly dorazit následujícího dne v dopoledních hodinách. Major si následně připravil věci na další den a odebral se ke spánku. Když se ráno vzbudil, v klidu se nasnídal a vyrazil do terénu.

Zamířil na sever. Čím víc se vzdaloval do centra, tím na něj město působilo klidněji. To v něm vyvolávalo lehčí obavy. Klidnější část města vyžadovala větší obezřetnost při plánování akce – nemohl si dovolit otevřený souboj na ulici, přilákalo by to pozornost nejprve civilistů a vzápětí i bezpečnostních složek, což by znamenalo zbytečné komplikace. Musel na to jít chytře. Ale to předbíhal. Nejprve musel najít ten hotel – to se mu také brzy povedlo.

Jednalo se o pětipodlažní budovu s několika balkony a plochou střechou, očividně nedávno postavenou. Hotel stál v obytném bloku, což pouze potvrzovalo majorovy obavy z přítomnosti civilistů. Prošel tedy okolí. Ve stejné ulici, jako byl hotel, byl jeden bar, ve vedlejších pak našel několik malých podniků a také park. Celá čtvrť jinak působila tichým, spořádaným dojmem. Tady už nic nevyzkoumá. S tím, co zjistil, se vydal zpátky k lodi. Věděl, že každou chvíli dorazí posily a nejlepší bude, když své poznatky prodiskutuje s nimi.

Když se major Bette navrátil ke své lodi, posily už byly na místě. Přiletěly ani ne před hodinou. Vystoupal na přistávací plochu, kde kolem lodi postávala pětice vojáků. Čekání si krátili dialogy, někteří k tomu i pokuřovali cigarety. Bette je pozdravil, vojáci se k němu otočili a zasalutovali mu na pozdrav. Kývl jim, aby si dali pohov.

Když se zaklapli dveře, major vojákům pokynul, aby se posadili. Postavil se tak, aby na ně dobře viděl, založil ruce za záda a začal s brífinkem. Nebylo jasné, jestli se Rarsch v hotelu doopravdy nachází, výsadek přímo tam nepřípadal v úvahu. Šli by naslepo. Bette chtěl přesunout obě lodě na sever města, aby měli bližší základnu operací. Jeden z nich se pak v hotelu ubytuje a pokusí se zjistit bližší informace. Poručík Bris se zeptal, co dělat, když ho tam nenajdou. Bette to zatím neřešil.

Následujících několik dní strávil major Bette čekáním. Sledováním cíle pověřil mladého poručíka Antera, který mu brzy začal posílat informace ohledně toho, co se děje v hotelu. Zjistil, že jejich cíl je sám a bydlí v pokoji s balkonem ve čtvrtém patře. Většinu dní trávil někde ve městě, ale na noc se pokaždé vracel zpět.

Jednoho dne si pak Bette vojáky svolal. S Anterem, který byl v terénu, se spojil skrz komunikační zařízení. Byli připraveni. Za předpokladu, že Anter potvrdí Raschovu přítomnost v hotelu, spustí plán zítra v noci – zhruba kolem druhé hodiny ranní místního času. Ač se jedná o pouhého padawana, nechtěl nic podcenit. Poručík Leben odstaví dodávku elektřiny pro celý blok. Bette a plukovník Rayne vtrhnou do Raschova pokoje přes balkon. Souběžně s nimi ho z chodby přepadne poručík Anter, kterého bude jistit poručík Vij. Poručík Meer bude jistit střechu, odkud je vyzvedne loď. Všichni si měli připravit noční vidění a omračovací blastery. Padawana chtějí živého.

Před několika hodinami dostal major Bette potvrzení, že cíl je doopravdy přítomen v prostorách hotelu. Nyní bylo půl druhé ráno a on společně se svým týmem čekal před budovou hotelu, než jim dá poručík Leben signál. To se stalo. Okamžik na to celá čtvrť zhasla. Bette vydal rozkazy k akci. Nasadil si brýle nočního vidění, zatímco dva poručíci vtrhli do hotelu. Zpoza vstupních dveří se zableskl omračovací blaster, jak jeden z vojáků poslal k zemi recepční, která by mohla dělat problémy.

Poručík Vij ohlásil, že je s Anterem. Bette kývl na plukovníka Rayna. Oba muži se rozeběhli, vyskočili a nechali se silou trysek, které měly zabudované v podrážkách bot, vynést až na padawanův balkon.

Major vydal rozkaz. Zevnitř se ozvala rána, jak poručík Anter vykopl dveře. Bette spatřil, jak se v posteli cosi hnulo. Cíl byl vzhůru. Prorazil prosklené dveře na balkon a vtrhl do pokoje, avšak to už padawan stihl zareagovat. Vymrštil se na nohy a aby si získal čas navíc, podtrhl poručíku Anterovi nohy. Nyní stál proti dvěma protivníkům. Místnost ozářil modrý světelný meč.

Než stihl major vystřelit, přihnal se na něj výpad. Vykryl jej svým zápěstním štítem, čímž protivníka značně rozhodil. Využil toho a nakopnul padawana do břicha. Ten zakolísal, ale i tak se mu podařilo vykřít střelu od plukovníka Rayna. Zapomněl však na jednu věc. Nechal si odkrytá záda. A právě toho využil poručík Anter, když ho jediným výstřelem poslal do bezvědomí.

Bette skryl svou zbraň. Vydal rozkaz pilotům, aby přiletěli. Následně spolu s Raynem popadli omráčeného padawana, vzali jeho meč a vyběhli na chodbu, odkud zamířili na střechu. Zbytek je následoval, včetně poručíka Lebena, který se vrátil od rozvodny. Vyběhli po schodech nahoru, kde už na ně čekal poručík Meer. Loď právě přilétala. Boční dveře se otevřely a všichni vojáci i se zajištěným cílem naskákali dovnitř.

Vevnitř lodi umístili padawana do připravené klece. I kdyby se vzbudil, bude neškodný jako každý jiný vězeň. Bette se napřímil a podíval se na vojáky kolem sebe. Pochválil je. Byl čas se vrátit na Základnu.

Kalee. Přítomnost Dartha Domikra hned přilákala pozornost zdejších Kaleeshů. Kayn přistál na území klanu Blackmark, klan, který byl Domikrově ideji o sjednocené a svobodné Kalee jeden z nejuvěrnějších. Někteří Kaleeshové se šli dokonce schovat, protože se báli, že se jedná o ducha. Domikro vstoupil do malého chrámu, jediné kamenné stavby v celé vesnici.

Náčelník Gymaen si myslel, že blouzní. Domikro si ho pamatoval z bitvy o hlavní město Erida. Avšak, pamatoval si velkého válečníka. Gymaen byl momentálně shrbený a zubožený. Domikro ho přesvědčil, že není žádný duch. Vrátil se a jeho plán stále platí. Gymaen řekl, že Liga se Kalee oficiálně vzdala, vojáci ale nikdy neodešli. Nepokoje tu jsou dodnes. Některé klany to vzdaly, jejich motivace bojovat zemřela spolu s Domikrem. Jiné o město stále bojují. Gymaen se bojů účastnil, ale zasáhl ho granát a nyní žije jako mrzák.

Klanu Nightwhisper nyní vládne Domikrův syn, ovšem je mu osm let, takže se o vše stará jeho žena. Domikro netušil, že má syna. Vzpomněl si, že když přemohl předešlého náčelníka, vzal si jeho dceru Hogu za ženu. Z čistě ceremoniálních důvodů s ní měl sex, ale nenapadlo ho, že z něj vzejde dítě. V té době dělal vše jen proto, aby Kalee byla svobodná. Když nad tím tak přemýšlel, bylo mu Hogy trochu líto, jelikož ji předtím bral jen jako trofej. Domikro se zeptal, jestli je možné znovu svolat klany. Gymaen ho varoval, že klan Whiteskull stále preferuje Ligu a bude proti Domikrovým návrhům. Čas se krátil, klany se zde brzy sejdou, snad se mu podaří je znovu sjednotit a konečně Kalee osvobodit.

Aust rozmlouval s jedním z chisských vojáků a po chvílce diskuzi ukončil s otráveným výrazem, který naznačoval, že nezjistil to, co chtěl. Zatímco čekal v blízkosti velitelství, aby se mohl okamžitě dozvědět čerstvé zprávy o dění nad jejich hlavami, začal se pít po okolnostech Jarodova úmrtí. Velmi brzy totiž vyšly najevo nejasnosti. Předně šlo o to, že se mu nikdo nezmněl o jeho vyslání. To znamenalo, že se tam buď vypravil na vlastní pěst, což mu nepřišlo příliš pravděpodobné, anebo že ho tam někdo poslal. V tom případě to byl někdo, koho Jarod i ostatní vojáci poslechli sami od sebe, aniž by jeho rozkaz musel on sám, jakožto Vrchní Inkvizitor, potvrdit.

A znal všehovšudy tři osoby, které toto kritérium splňovaly. Ladere, Tireral a Barraau – další Vrchní Inkvizitoři. Naštěstí měl i další vodítka, a tak nebylo těžké výběr ještě zúžit. Ten, kdo tam Jaroda poslal, věděl, že nepřežije – jinak by mu nepřidělil jako doprovod pouze oddíl Zatracených, když měl zaútočit na velkou skupinu rhujijských vojáků v čele s Jediem.

U Tirerala neviděl pro podobný čin motivaci. S Jarodem neměl žádný problém, a k tomu byl Vrchním Inkvizitorem teprve krátkou dobu, takže by nejspíš nechtěl hned testovat, co mu všechno projde. Barraau se jevil jako pravděpodobnější kandidát. Sice by něco takového nevymyslel z vlastní hlavy, ale znal se s někým, kdo ano... Laderem. Rád by si Barraaua nejdříve vyslechl, než tohle obvinění nadhodí, ale Vrahos mu to znemožnil. Tak či onak, Ladere za tím stál, ať už ho tam poslal osobně nebo prostřednictvím svého poskoka.

Ted' už jen potřeboval najít Chissa, který mu doručil zprávu o rhujijském komandu, protože z Jarodovy skupiny příliš svědků nezbylo. Jeden z důstojníků sice potvrdil, že posla vyslal, ale ve zmatku bitvy nebyl čas, dokonce ani pro Chissy, zapisovat do záznamů, jaký konkrétní voják vykonává tyto zdánlivě rutinní rozkazy. Musel tedy jednoho po druhém obcházet, vyptávat se a čelit nekonečnému přívalu detailních poznámek, které se vůbec netýkaly jeho záležitosti. Byl si jistý, že mu to dělají naschvál, avšak obklopen stovkami dalších Chissů zkrátka nemohl pár z nich vzít a přidusit na pokraj smrti.

Na moment uvažoval, že by požádal o pomoc Hacka, ale uvědomil si, že by nebylo úplně příhodné mu sdělit, že za smrtí jeho přítele stál Ladere. Ne, dokud si nebude moct pohlídat průběh celé situace. Jeho úporné snažení bylo nakonec korunováno úspěchem. Voják mu potvrdil, že Ladere informaci převzal a slíbil jí předat Austovi, na což se samozřejmě doslova vybodl. Austa najednou napadla jedna věc. Ladere nebyl žádný hlupák a bylo zvláštní, že za sebou nechal takhle jasnou stopu, kterou trvalo najít, ale nebylo pochyb, že objevena bude... Jeho hloubání bylo přerušeno hlasem volajícím jeho jméno, načež se rozeběhl k velitelskému, odkud zněl.

Před vstupem do prostorného kruhu počítačů, displejů, hologramů a holomap potkal Tirerala. Právě se vrátil z obchůzky. Nechal její zbytek na vojácích, protože na tomhle asteroidu už není naživu ani bilbringská myš. Aust se ho zeptal, kde je Ladere. Tireral mu řekl, že v orbitálních loděnicích. Vydal se tam dohlédnout na jejich obsazení, aby byly co nejméně poškozeny. Hlášení z průzkumu kancléřova paláce prý poslal. Aust si koutkem oka zkontroloval datapad visící mu na opasku a svítící kontrolka potvrdila, že je to pravda. Řekl Tireralovi, aby Laderemu vzkázal, že má přijít na vlajkovou loď. Nečekal na odpověď a vešel do prostoru velitelskému.

Ihned ho oslovil generál Sabosen'urg'pir – Flotila krále B-artu unikla. Aust nebyl nadšen. Chtěl Bartovu hlavu. Generál dále ohlásil, že Třetí operační svaz zaútočil na jejich flotily. Thqare má být prý zatčen a předveden před Nejvyššího syndika. Ovšem Senurgp se ho zastal, protože nebýt jeho mnohaletého perfektního velení, každý Chiss v tomto operačním svazu by byl třikrát mrtvý. Aust ani zdaleka nesdílel jeho zanícenou věrnost a na situaci se díval realističtěji. Zajímalo ho, kdo teď bojuje s ligovými loděmi. Generál řekl, že pouze Sithové. Austa zajímalo, jestli Nejvyšší syndik nepošle další flotily, pokud nyní Thqare vyhraje. Generál vysvětlil, že Thqare má podporu napříč celým Azylem. Aust nebyl rád, že Chissově zanechají války s Ligou a začnou se zabíjet navzájem. Generál se mu snažil vysvětlit, že situace je složitější, ale Aust to nechtěl slyšet. Chtěl, aby přestali. Generál ale nechtěl, aby se Aust vměšoval. Aust pohrozil, že pokud se tohle dozví Dass, nebude nadšen. Senurgp dodal, že Nejvyšší syndik je na Korribanu – takže ho Dass může snadno eliminovat.

Aust pohrdavě odkráčel pryč. Tady ničeho nedosáhne, ale něco ho napadlo. Vzdálil se od těch modrých šilenců a kontaktoval Patreho, Vrchního Inkvizitora u Třetího operačního svazu, který by se měl nacházet na destrukturu admirála Florpse.

Místo známého hlasu kolegy zaslechl chladný, ale pobavený chisský hlas. Florps řekl, že Vrchní Inkvizitoři jsou v pořádku, jen jim musel zabavit světelné meče a omezit jejich schopnosti pomocí ysalamirů. Jedná se o čistě bezpečnostní opatření, aby nedošlo k nedorozuměním a oni se nepletli do chisských záležitostí. Florps věděl o názoru Austa, dostal informaci od mužů na můstku jeho lodi. Florps hodil komunikátor Patremu. Patre se omluvil – byli obklíčeni a odzbrojeni.

Aust ho nechal mluvit a stál jako opařený. Proč ho nepřekvapovalo, že se Chissově navzájem špehovali a mimochodem mu tím stihli zhatit jeho plán? Mělo vůbec smysl snažit se je zastavit? Neměl to vzdát a doufat, že to Císař nějak vyřeší? Vzdáleně si vzpomínal na dobu, když se ještě vyvíjel v klonovací nádrži a v mozku mu byly přehrávány záznamy desítek bitev... Včetně bitvy o Coruscant za Klonových válek... A díky ní dostal nový nápad. Aust Patremu řekl, aby se připravil. Patre nechápal. Aust se ho zeptal, jestli mají Chissově v oknech můstku nouzové rolety. Patre sdělil, že ano. Aust si zavolal Hacka a Tirerala.

Aust jim sdělil, o co jde. Chissově se rozhodli bojovat mezi sebou. Stále úplně nechápal proč, ale prý jde o nějaký filozofický spor, ačkoliv očekával, že to stejně jsou spory o moc. Každopádně, v sithském zájmu je zastavení jejich boje. Aust se obával, že by do toho střetu mohli strhnout celý svůj národ. Ne že by mu záleželo na tom, kdo z nich si bude hrát na největšího génia galaxie, ale pokud by během toho přestali válčit s Ligou, sithské flotily by samy ve válce neobstály.

Hack poletí za Thqarem a přesvědčí ho, aby zastavil boj. Florpse zastaví Aust s Tireralem. Aust ví, že se Thqare o Hacka zajímá, takže je šance, že ho vyslechne, aniž by ho při tom ponížil. Aust Hackovi pokynul hlavou a ten odběhl směrem k jednomu z mnoha sithských raketoplánů stojících na okraji plošiny okolo chisského velitelství.

Aust a Tireral nasedli do stíhaček. Aust mu plán vysvětlí cestou. Za chůze si k sobě přitáhl tři chisské blastery, dva tucty detonátorů a deset lahví proslulí bilbringské vodky, kterou Chissové našli v kancléřově paláci. Až Tireral plán pochopí, bude jistě Austovi vyčítat, proč těch lahví nevzal víc. Střízliví to totiž nepřezijí.

Uběhl zhruba týden od chvíle, co Domikro přistál na Kalee, a blízké klany se konečně sešly ve městě Badtibir. Sraz náčelníků se měl konat za úsvitu. Mezitím měl Domikro tu příležitost se znovu sejit se svojí ženou, kde krom formálního znovupřijetí titulu náčelníka klanu k jiným emocím nedošlo. Takový byl život v kaleeshské kultuře, kde svazky nebyly nic víc než formality a projevy síly.

Slunce začalo vycházet, a Domikro byl jeden z prvních který se na sraz kolem velkého kamenného stolu dostavil. Posledním náčelník byl Darish, náčelník klanu Whiteskull, klan, který podle Gymaeoných slov sympatizoval s Ligou. Po krátké modlitbě k bohům Kalee Gymaen prolomil vražedné ticho. Sešli se tu, protože Damod mir Sabaal alias Darth Domikro je zpět a chce se znovu pokusit osvobodit Kalee. Darish řekl, že jeho původní pokus způsobil více škody než užitku. Neustále jsou něčím terčem – Hukové, Stará republika, Galaktické impérium... Spojenectví s Ligou by je konečně osvobodilo od války. Domikro věděl, že většina s tímto tvrzením nesouhlasila, a potřeboval zařídít, aby nedošlo k opaku. Nabídl jim svobodu a sílu, aby na ně už žádná říše nezaútočila. Darish řekl, že když se to nepovede, akorát zabije víc Kaleeshů. Domikro oznámil, že zítra potáhne na hlavní město a vyzval náčelníky, aby se k němu připojili. Gymaen byl na jeho straně. Další náčelník se také přidal. Nakonec i Darish. Domikro se pousmál, což pod jeho maskou nebylo vidět, a kývl na ně. Vytáhl svůj světelný meč a pozvedl ho do vzduchu. Žádné slitování pro Ligu.

Základna Armády Nového Světa, neznámý sektor galaxie. Major Bette spatřil na přistávací ploše skupinu lidí v bílých pláštích. Jednalo se o příslušníky vědeckého sboru, jejichž hlavním úkolem bylo zkoumat Sílu a veškeré nabyté poznatky využít v boji proti ní. Každý vězeň, který byl přivezen na Základnu, prošel nejprve jejich rukama. A tento proces čekal i padawana Rasche. Jakmile loď dosedla, vědci Jemie uspali anestetiky a následně jeho bezvládné tělo vysvlékli do spodního prádla. Vše od oděvu až po osobní věci vězně zabavili a ponechali si je kvůli výzkumu. Vědec pak Rasche předal Bettemu. Následně se svými společníky odešel.

Bette kývl na vojáky. Ti na jeho pokyn popadli bezvládného Rasche a odvěkli jej o několik pater níže do výslechové místnosti. Tam vězně připoutali k polohovací židli a odešli. Nyní stačilo jen počkat, než se padawan probudí... ač to nevěděl, bylo by pro něj lepší, kdyby se tak nikdy nestalo.

O několik hodin později se otevřely dveře výslechové místnosti. Jednalo se o místnost kruhového půdorysu, završenou kulovou klenbou. V jejím středu se pod jediným ostrým světlem nacházela polohovací židle pro vězně. Vpravo od ní stůl s vybavením učitele, vlevo od ní stál lékařský droid, který monitoroval životní funkce vyslýchaného a v případě potřeby i uklízel to, co po výsleších zbylo. Rasch chtěl vědět, co tu dělá.

Bette k němu pomalu došel. Dával si záležet, aby každý jeho krok působil dramaticky. Jakmile došel k židli s vězněm, zastavil se. Pozdravil ho a natáhl si ochranné rukavice. Vysvětlil, že ho bude za pár okamžiků mučit. Padawan na něj chvíli zíral. Nechápal, o co se snaží.

Bette se sám pro sebe pousmál a spustil židli do vertikální polohy. Následně se otočil a připravil si na stolku několik stejně velkých hromádek. Když byl hotov, pohlédl opět na svého vězně. Bette mu řekl, že k výslechu nebude potřebovat oči. Ukázal mu sůl, písek a bělidlo. Pokud nebude mluvit, nasype mu do očí sůl, písek a nakonec bělidlo. Pokud stále bude odporovat, vytrhne mu je holýma rukama. Padawan na židli před ním očividně pochopil, že je mu vydán napospas. Jednou rukou jako by se napřáhal ke stolku. Bette si promnul ruce. Vysvětlil, že Síla je blokována speciálními generátory silového pole.

Bette vzal do dlaní hrst soli a přistoupil k Raschovi. Zeptal se ho, kde se nachází chrám mistra Vrahose. Padawan na něj zíral s naprostou hrůzou v očích. Věděl, že nemůže zradit svůj řád. Ale

stejně tak věděl, že když nebude s majorem spolupracovat, bude trpět. Bette chvíli čekal, ale jelikož se vyslýchaný k ničemu neměl, vmasíroval mu hrst soli nejprve do levého a pak do pravého oka. Místností se rozlehl výkřik. Rasch se zarudlýma očima díval na Betteho a zatímco ztěžka oddechoval, dral ze sebe útržky slov. Nechtěl, aby Bette pokračoval. Z jeho tónu bylo znát, že se majora bojí. Bette ohlásil, že teď je na řadě písek. Zeptal se znovu. Rasch nic neřekl, a tak mu Bette do obou očí nacpal hrst písku. Začal zběsile mrkat a zmateně se rozhlížel kolem sebe, zatímco funěl. Po bradě mu stékalo několik slin. Pak Bette připravil bělidlo. Rasch zařval, že na Shedu Maad.

Bette se usmál. Zeptal se, kde jsou holocrony mistra Vrahose. Odpovědí mu byl výraz plný naprosté hrůzy. Major na nic nečekal a nacpal vzpouzejícímu se Jediovi do očí bělidlo. Místností se rozlehlo zmučené vřeštění. Rasch ležel připoutaný na židli a každá část jeho těla, kterou mohl hýbat, se vzpouzela v bolestných křečích. Oči měl rudé a pravděpodobně už zničené. Bette jej utišil a znovu se zeptal. Rasch řekl, že možná něco zahlédl, když s mistrem hovořil v jeho komnatách. Bette to vzal, ale stejně to chtěl dokončit. Než vězni došlo, co bude následovat, vrazil mu prsty do levého očního důlku. I přes nelidský, zvířecí řev, který se dral z hrdla Jedie, je tlačil dál, dokud se nedostal za bulvu. Tam zmáčkli a táhl, dokud neucítil, že tkáň za okem začíná povolovat. Škubl a vytrhl oko ven, načež ho zahodil na stolek. Vzápětí udělal to samé ještě jednou.

Bette si sňal rukavice a odložil je na stolek. Podíval se na Rasche, který ležel na židli v bezvědomí. Z obou očních důlků mu kapala krev, která se shromažďovala v louži pod ním. Otočil se na droida a přikázal mu, aby mu ošetřil rány, aby přežil. Major se otočil a odešel. Nyní společně s vedením ověří, jestli mu mladý Jedi řekl pravdu. Do té doby ho nechají naživu. Pokud lhal, projde si dalším výsledkem. A pokud se ukáže, že mluvil pravdu, bude popraven. Bette byl přesvědčen, že za tu kulku bude ještě rád.

Nájemný lovec Stark v klidu pil vodu a odpočíval na své lodi. Najednou ale do jeho lodi narazila neznáma jiná loď a Stark při nárazu padl do bezvědomí. Když se o několik hodin později probudil, šel se podívat, jestli mu něco nechybí. Naneštěstí pro něj zjistil, že mu chybí jeho nejvzácnější vybava, kterou kdysi dávno našel na planetě Scarif. Začal se vztekat a vši silou kopnul do své krabice s náhradními díly pro loď. Rozhodl se, že zloděje vypátrá. Nejprve si řekl, že se projde po své lodi a zkusí najít nějakou stopu. Zanedlouho našel kovovou helmu, která nebyla jeho. Vzal jí tedy do svých rukou a zjistil, že se jedná o poměrně vzácnou helmu, která pochází z měsíce Endor. Stark se tedy usadil a chopil se řízení, namířil si to na Endor.

O pár hodin později dorazil na Endor. Vzal si na sebe brnění, které mu zbylo a vyšel z lodi ven. Když vyšel ven, tak všude kolem sebe uviděl spoušť. Všude totiž byly pokácené stromy, rozlámané větve, a dokonce i zničený speeder. Stark se rozhodl, že se vydá k tomu speederu. Jakmile ale k němu došel, tak speeder vybuchl a Stark byl odhozen na zem. Naštěstí se mu nic nestalo. Okamžitě si stoupl a vytáhnul svůj prodloužený blaster. Najednou z lesa vyběhnul neznámý muž pokrytý krví. Stark na něj namířil svůj blaster, ale v ten moment muž spadl na zem. Stark k němu přiběhnul.

Muž mu řekl, aby zabil toho nepřítele – vzal jim všechno. Poté muž naposledy vydechnul a zemřel. Stark si uvědomil, že se může jednat o zloděje, který mu ukradnul vybavení. Naštvaně tedy odstrčil mrtvolu muže s vydal se hlouběji do lesa. O několik desítek minut později přišel do vesnice, která byla celá vypálená. Všude kolem byly mrtvoly. Stark si uvědomil, že je v nebezpečí, a proto vytáhnul svůj prodloužený blaster. Najednou se před ním objevila skupina ozbrojených lidí. Najednou se před nimi objevil člověk velkého vzrůstu, který měl v ruce dva nože. Ukázalo se, že je to velitel skupiny. Muž se usmál. Byl překvapen, že ho Stark našel. Měl ho zabít na jeho lodi. Muž vydal rozkaz ostatním, aby na něj zaútočili. Skupina vytáhla své nože a zaútočila na Starka. Stark namířil svůj blaster a dva z nich zabil. Najednou ho ale jeden seknul. Stark se otočil a útočnicka odstrčil a hned zastřelil. Zbylí tři útočníci se dali na útěk. Stark ale neváhal a všechny tři zabil.

Muž ho pochválil za jeho střelecké schopnosti. Hned potom se na něj vrhnul s noži v ruce. Stark na něj vystřelil, ale střela se od muže jen odrazila. Stark tedy vytáhnul svůj nůž a zaútočil. Oba dva spolu začali bojovat. Muž se snažil Starka zabít, ale on vše vykrýval. Najednou ale Stark útok nevykryl a přišel o pravé oko. Stark spadnul na zem. Muž se začal hlasitě smát, ale najednou mu Stark zabodnul nůž do břicha. Muž se chytnul za břicho a spadnul na zem. Stark k němu přišel. Muž mu řekl, že jednoho dne dopadne stejně. Poté se ještě usmál a zemřel. Starkovi se ulevilo. Sebral se a šel do malého domku ve vesnici, kde našel svou vybavu. Vybavu sebral a odešel pryč na svou loď. Na své lodi si zavázal oko.

Florrum. Pau'an Sharr Maru se s co nejpřívětivějším úsměvem zakousnul do už téměř shnilého ovoce. Weeqayské obchodníci však vesele oznámil, že je velice chutné a podal ji téměř trojnásobek hodnoty smluvené ceny. Ta zahrne mistra Jedi slovní horou zdvořilostních frází a díky. Sharr se podíval na trojici malých dětí tisknoucí se matce pod sukni. Jejich kůže byla téměř černá ze silného opálení. Žádné z nich nemělo na sobě ani kus oděvu, který by je mohl ochránit před silným sluncem. Pau'an odstoupil od stánku a zamířil hlouběji do tržnice.

Před několika lety byla planeta Florrum po Nar Shaddaa tím největším centrem ilegálního obchodu. Na trhu se dalo sehnat všemožné spektrum silných drog, včetně velice oblíbených smrtiček. Ačkoliv je tenhle typ obchodu velice zavrženíhodný, musí se mu uznat jistá efektivita prosperity, která zajistí stálý příjem i v těch nejchudších oblastech. Jenže to už je dávno minulostí. Čím hlouběji se Sharr dostával ke středu tržnice, tím více je vidět ta strašlivá chudoba, pach výkalů a hniloby se na něj snesl pomalu ze všech směrů. Vyhublí a ztrhaní Weeqayové si ho prohlíželi nepřátelskými očima. Není se čemu divit, Pau'ané jsou velice bohatý národ a pro Sharra to platí skoro dvojnásob. On nikdy nestrádal, Marové jsou velice vlivným rodem na Utapau, ale i přes tenhle fakt k těmhle chudým lidem nikdy necítil žádné opovržení (což se nedalo úplně říci o ostatních příslušnících jeho rasy), dokonce ani v mládí, když ještě nebyl ani v řádu Jedi. Za jeho zády se objevil Weeqay s puškou, naštěstí skloněnou směrem k zemi. Oznámil, že Cras začíná být netrpělivý.

Vůdce Weeqayů Cras nebyl rád, že Sharr přinesl tak málo peněz. Nebyla to ani desetina výkupného, které požadoval. Vyhržoval, že zabije dvě děti. Při téhle zmínce se obě děti, jak starší dívka, tak i mladší hoch, pustily do breku. Sharr víc peněz od Rady Jedi nemohl přinést. Cras ale nechtěl peníze od Jediů, chtěl peníze od Ligy. Sharr mu vysvětlil, že Galaktická Liga se nechce nechat vydírat. Nesouhlasila s výkupným. Konzul sem chtěl poslat armádu a vzít si rukojmí násilím. Naštěstí Radě se povedlo Konzula přesvědčit, aby se celá tahle nepříjemná situace vyřešila po dobrém. Jediové jsou strážci míru. Nechtějí žádné krveprolití.

Cras řekl, že za všechnu zdejší chudobu může Liga. Admirál Berun Sun mohl za velký útok, který zmasakroval mnoho obyvatel. Sharr se ale stále nevzdával naděje na mírovou cestu. Sharr řekl, že Sun jednal mimo rozkazy Ligy. Ten muž je terorista a jako terorista byl potrestán válečným soudem. Jeho děti za to nemohly. Cras už jednat nechtěl. Vytáhl blaster a vystřelil...

Sharr mlčky opustil budovu s oběma rukojmími. Děti na sobě měly pár modřin, ale jinak nevypadalo, že jim bylo nějak vážně ublíženo. Cesta přes tržnici byla tentokrát rychlejší. Většina Weeqayů šla pohřbít svého vůdce nebo se schovat do svých domovů. Pau'an si povzdechl. Mrzelo ho, že to celé muselo vygradovat zrovna takhle. Ozval se admirál Trestan Wan. Jeho flotila zahájila blokádu Florrum. Byl připraven k útoku. Sharr pohledem nejdříve přešel po páru bezdomovců žebrajícím svými kostnatými pažemi aspoň o trochu jídla, ke skupince malých dětí koupající se ve špinavé louži, až k bývalé pevnosti vůdce Crase. Sharr ohlásil, že Sunovy děti jsou v pořádku. Weeqayové přijali výkupné. Pozemní útok nebyl nutný.

Korriban, Sithská akademie. Atrox a několik nováčků přistáli v hangáru akademie. Ihned co vylezli z lodě, tak na ně čekalo nemilé přivítání. Vrchní Inkvizitor Punirllle čekal, až se všichni seřadí. Nebyl nadšen. Slíbili mu nadějně Sithy, ne bandu amatérů s nulovým potenciálem. Řekl, že zítra započne první trénink se světelným mečem.

Další den Punirllle cvičil nové učedníky. Na konci lekce ho už někteří nenáviděli. Atrox věděl, že tohle je teprve začátek.

Kalee. Po několika dnech cestování Kaleeshové konečně dorazili ke kopci nad hlavním městem. Město bylo kolem řeky a na jeho samotném okraji byla obrovská skála, na jejímž vrchu byl palác, který nebyl oficiálně obydlen již stovky let. Celý výhled byl o to krásnější díky červánkům, které momentálně zdobily oblohu.

Darth Domikro pyšně vedl Kaleeshe až sem, formálně si nechal i ušít nový oblek. Svůj starý černý hábit zdobený fialovými symboly v kaleeshském jazyce nechal nahradit hnědým, zdobeným kostmi vzácných a nebezpečných zvířat. Náčelníci chtěli vědět, kdy zahájí útok. Domikro řekl, že až za svítání. Šel za Gimmishem, Gymaenovým synem, který měl menší kemp o pouhých pár desítek metrů dál. Údajně byl kdysi mnohem větší, ale poslední útok na město pro jeho skupinu nedopadl dobře. Byl už překvapivě starý, rozhodně starší a více urostlý než Domikro, což znamenalo, že se narodil, když

byl Gymaen ještě relativně mladý. Rozhodně by byl více než schopný ho na pozici náčelníka nahradit. Gimmish na město již několikrát útočil, Domikro chtěl znát informace.

Dostat se přes most nebylo na obtíž, veškeré vojsko je za branou. Problém nastává tam. Čtvrť za branou je plná vojáků, přes ty by se samozřejmě prosekali, ale další čtvrtě odděluje barikáda z bojových vozidel. Přes ně se už nedostanou. Domikro kývl, v hlavě už se mu rodil nápad.

Domikro pozoroval zapadající slunce. Již brzy... celý jeho život vedl k tomuhle, od té doby, co Huttové vzali jeho rodinu do otroctví, od chvíle, co zabil svého pána, od chvíle, co ho Malum přijal mezi své... vždy byl souzen k tomuhle. Už jednou přemohl smrt, a podruhé ho nezastaví. Sedl si na zem, a začal hladit úrodnou půdu na tomto kopci. Až bude vládnout, nechá zde vytvořit pole.

Když se vrátil, Kaleeshové seděli kolem ohýnku a popíjeli silný alkohol. Dva Kaleeshové, mnohem větší než všichni ostatní, se ze sebe snažili vymlátit duši. Dav jen fandil a uzavíral sázky. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že jeden z nich je vlastně žena... Po chvíli rvaní Kaleeshka popadla svého protivníka za ruku, a zlomila mu ukazováček. Všichni se začali smát a tleskat.

Jeden mladší Kaleesh nabídl Domikrovi nejsilnější místní alkohol. Žena, která vyhrála zápas, předpokládala, že Domikro, jakožto cizinec, ho nezvládne vypít. Domikro se zamračil a mísu popadl, celou ji vypil skoro na jeden lok. Málem se také pozvracel, ale nedal na sobě nic znát. Žena uznala, že Domikro vydrží víc, než čekala. Jeden Kaleesh začal zpívat a ostatní se k němu přidávali. Neuběhla ani hodina, a většina Kaleeshů se dala do spánku. Domikro hlídal a pozoroval hlavní město. Očima zamířil do samého středu, kde byl velký chrám. Tam muselo být náměstí. Poškrábal se za ušima, než začal odvazovat obvaz, který měl uvázaný kolem ruky a pořádně si prohlédl dva náhrdelníky, které měl kolem ruky uvázané pod obvazy. Jeden byl od jeho rodičů, ten druhý byl od Shirolian. Domikro slíbil, že až bude Kalee dobytá, nechá jim postavit sochu přímo na náměstí. Snad doufal, že ho někdo uslyší, že mu hlas jeho rodičů nebo Shirolian odpoví, ale nedostavilo se nic než ticho.

Chisská ascendance, Csilla. Za oknem viditelně sněžilo a vločky, kterým se poštěstilo narazit na tabulky bílého okna, roztávaly pod vlivem tepla zevnitř. Modrá žena u bílého pultíku připravovala sendvič z chessaura a pečlivě ho zabalila do krabičky. Z vedlejší místnosti se ozývaly zvuky holovize a Shirolian se usmála nad zaujetím svého syna pro vojenské zprávy. S krabičkou v ruce se přemístila do obývacího pokoje a pohládila neobvykle vysokého muže po červených vlasech.

Zeptal se ho, jak dlouho bude s flotilou. Předala mu krabičku a sedla si vedle něj na pohovku. Sheelal řekl, že bude pryč tři měsíce, nespouštěl přitom oči z vojenského zpravodajství. Zeptal se ho, jestli potom už bude zaručené, že ho přijmou do velení. Syn řekl, že nepatří k žádné Vládoucí rodině, takže musí pracovat o to tvrději. Pak ukázal na obrazovku a řekl, že na tu planetu by se chtěl někdy podívat. Shirolian se očima vpíjela do obrázků obrovské džungle a primitivního města. Chiss na obrazovce se smrtelně vážným výrazem sděloval, že na Kalee bylo nahlášeno povstání a je možné očekávat útok na hlavní město. V čele povstání stál Kaleesh, který vypadal velmi povědomě a Shirolian nevědomky porovnávala odstín jeho červené pokožky s odstínem vlasů svého syna.

Toho odpoledne, když si Sheelal balil zbytek věcí na výsadek, Shirolian mu přibalila několik drobností, mezi nimi zvláštní látkový sáček, který obsahoval uražený kel. Sheelal se nad touhle podivností své matky jen pousmál a při odchodu si od ní nechal dát pusu na čelo. Řekl, že brzy bude zase zpět. Pohládl Shirolian po tváři a ta ho s pýchou sledovala, jak nasednul na speeder a odletěl do přístavu.

Chamf'lorp'sev stál na můstku a vykřikoval rozkazy. Desítky velkých i malých křižníků po sobě bez ustání pálily smrtící záblesky světla. Manévrovaly, získávaly výhodné pozice a zase je ztrácely. Letky stíhaček se rozbíjely na stovky smrtících soubojů, díky nimž křižovaly prostor lasery, torpéda a rakety, které nenašly, a nikdy už najít neměly, svůj cíl.

Prozatím vypadala situace vyrovnaná, což se mu za dobu jeho kariéry mnohokrát nestalo. Tahle bitva ovšem nebyla jedna z mnoha dalších a nešlo jen o to, že hned vedle ní se odehrávala druhá, sice komornější, ale o nic méně dramatická. Dosud nikdy nestál proti velitelům, kteří by se s ním mohli srovnávat. Rozhodně odmítal často omílaný názor, že Thqare a také Birn jsou lepší admirálové, avšak nepopíral, že jsou více než důstojnými soupeři. Teď nemohl doufat, že provede náhlý útok, kterým by střetnutí zvrátil ve svůj prospěch. Jestliže chce zvítězit, bude si to žádat bezchybnou strategickou metodiku s dostatečnou taktickou flexibilitou.

Dostal hlášení, že se k nim blíží dvě sithské stíhačky – Aust a Tireral. Florps bez většího zájmu, aniž přerušil svou úvahu nad holografickým zobrazením bitvy, odpověděl, aby je nechali přistát. V hangáru ale měly být tři komanda ysalamiry. Měli být odzbrojeni a přivedeni na můstek. Plukovník Csapla'fer'yan, velitel speciálních jednotek, se vydal splnit úkol. Po krátké chvíli promluvil jiný Chiss mající na starost lodní scannery, které snímaly nejbližší okolí. Stíhačky se přibližovaly velmi těsně k lodi. Florps to považoval jen za sithskou demonstraci moci.

Aust a Tireral byli opilí. Tireral řekl, že si měli vzít té vodky víc. Tahle akce byla sebevražda. Aust se musel snažit, aby potlačil vliv alkoholu na svoji mysl. Ostatně to byla součást plánu. Až se dostane k ysalamírům, v jeho mozku nastane doslova výbuch a on bude nezastavitelný i bez Síly... Teoreticky... Tireral udělal se stíhačkou bezdůvodně otočku. Měl se sice taky snažit udržet na uzdě, ale evidentně nebyl dostatečně mocný, aby dostal pod kontrolu množství, které by vmžiku zabilo snad i dospělého Wookiee.

Když se přibližovali téměř na dotek k chisskému destrukturu, očekával, že je jedno z děl protiletectvé obrany smete a rozloží na molekuly ethanolu. K jeho velkému překvapení se nic nestalo a zdálo se, že Chissům ani nestojí za povšimnutí. Tireral se škytavě rozchechtal, jako by mu četl myšlenky... Což na druhou stranu nemohl Aust v jejich současném stavu úplně vyloučit... Austovi s hrůzou docházelo, že už začíná ztrácet vládu nad svými myšlenkami. Naštěstí nebo naneštěstí, tím si sám nebyl jistý, se konečně blížili k cíli. Jejich stíhačky prošly silným štítem chránícím loď a můstek od nich byl, co by kamenem dohodil.

Aust vydal s přehnanou vážností poslední rozkaz před zahájením akce – kdyby Tireral umřel jako první, má na něj počkat, ať jdou do pekla spolu. Skrz kokpit zahlédl, jak se Tireral pokusil rukou zasalutovat, ale nemotorností si málem vypíchl oko. V ten moment vystřelili všechna svá torpéda a rakety na můstek, který i přes vlastní ochranné pole neustál takový příval a Aust zaslechl třštící se sklo zakrývající do té doby průzor, které se vlivem ohromné teploty začalo tavit. Poslední zbytek jeho logického uvažování si uvědomil, že asi není úplně dobré, když slyší zvuk ve vesmíru, ale neměl čas nad tím bloumat.

Stroje obou Sithů prolétly vzniklým prostorem pouhé milisekundy předtím, než byla díra utěsněna kovovým krytem. Vrchní Inkvizitor okamžitě vypnul motory stíhačky, čímž ji neovladatelně roztočil kolem své osy, zatímco dál klouzala po precizně vyleštěné podlaze. Vykřikl nesnesitelným utrpením, když se všechen alkohol rozeběhl skrz jeho tělo a způsobil mu strašlivé křeče v každé části. Oči se zalily slzami, díky čemuž zcela ztratil přehled o okolí, protože nemohl vnímat ani Sílu. Pevně uchopil obouřičnou řídicí páku a stiskl tlačítka pro palbu z laserů.

Skoro se rozbřečel z lítosti, že nemůže vidět obličej admirála Florpse. Pak si vzpomněl, že už vlastně slzí bolestí, takže se místo toho šíleně rozesmál. Doufal, že netrefí Florpse nebo někoho z Inkvizitorů. Jeho primární cíle sice měli být ysalamirové, ale fakticky střílel bez přestávky s vírou, že je trefí taky.

Docela ho zajímalo, jak je na tom Tireral, ovšem i přes fakt, že jejich loď byly nejspíš pár metrů od sebe, ho nebyl schopen vidět, slyšet a už vůbec ne vycítit. Náhle se divoký pohyb stíhačky zastavil s prudkým drcnutím, jak do něčeho nabourala. Možná to byl nějaký taktický stůl, možná hromada mrtvých Chissů. Aktuálně na tom Austovi příliš nezáleželo. Chtěl se odpoutat, ale pás už byl asi na deseti místech roztrhlý, a tak ze sebe jenom smetl jeho zbytky a tlačítkem otevřel kokpit.

Sice s ním stále nebyla Síla, ale neustálým bojováním měl vypilovanou solidní fyzickou. Vymrštil se, aby se saltem dostal ven, ale zrovna, když se ve vzduchu sbaloval do klubíčka, praštil se hlavou do hrany kokpitu. Byly dvě možnosti, proč se tak stalo, buď bylo otevírání kokpitu rozbité, anebo skočil jinak, než měl v úmyslu... Rozplácl se na trupu stíhačky a sjel po něm až k zemi, u čehož zaregistroval prasknutí, které podezřele znělo jako z jeho těla.

Nějakým zázrakem se postavil a nemotornými kroky se pohyboval sem a tam jako opilý tanečník... Kolem hlavy mu prosvíštěla blasterová střela, která by projela jeho čelem, kdyby mu sekundu předtím neujela pravá noha, samozřejmě obutá v protiskluzových botách, a on se jen stěží neudržel ve stoje. Byl nadšený z obou neuvěřitelných událostí a do každé ruky si vzal dva, nebo taky možná čtyři detonátory, které mu nestačily vypadnout z kapes bojové kombinézy. Palci jich většinu aktivoval a rozházel všemi směry. Nevěděl, co přesně vedlo jeho ruku, ale měl pocit, jako by to byla nějaká

zvláštní moc vzniklá sloučením vlivu litrů tvrdého alkoholu a zlomků Síly, které se do jeho těla pomalu vracely, čili tu byla možnost, že následná série explozí nějakou další ještětku zabila.

Mezitím si z opasku vytáhl dva blastery, které se tam nějakým způsobem, na něž si jaksí nevzpomínal, objevily. Bez míření začal kropit můstek palbou a užíval si zvuk ječících sirén, bojových povelů Chissů, výkřiků zasažených, blasterových střel nepřátel, které mu buď díky šíleným pohybům jen ožehly kůži, nebo je odrazil syčícím mečem, jenž držel v ústech a náhodně jím máchal... Zaklel v nechápavé reakci nahlas, přičemž světelný meč mu samozřejmě vypadl a před vypnutím málem usekl jeho pravou ruku.

Z drobné vysílačky, kterou měl u ucha, najednou zařval, minimálně mu to tak připadalo, sithský hlas, v němž poznal svého bratra: Ladere neuposlechl jeho rozkaz a se svojí stíhačkou odletěl na Korriban. Aust zaklel a zareagoval instinktivně – jeho ruka mu naprosto mimo jeho vůli vrazila pěstí, jako by si myslela, že on sám je Ladere. Stihl tři věci. Prosil, ať za ním neletí Hack. S kletbou na rtech si pomyslel, že těm dvěma Jediům se v bitvě o Coruscant povedl manévr, kterým se inspiroval, mnohem lépe. A rozesmál se, když mu došlo, že všichni Sithové jsou jeho bratři a celá genialita, že odhalil konkrétnější identitu hlasu, byla o ničem... Pak ho obklopila temnota a dostal se do stavu absolutního bezvědomí, které bylo jen nepatrně rozdílné od pojmu smrt.

Patre s hrůzou i úžasem sledoval, jak stíhačky Austa a Tirerala svými střelami vytvořily ohromný otvor v průzoru a na poslední chvíli vletly dovnitř. Oba začali chrlit z děl laserové výboje. Nevypadalo to, že by se pokoušeli mířit, takže pod jejich palbou padla spousta Chissů a, co bylo klíčové, i nezanedbatelná část ysalamirů. Patre a Bojovní Inkvizitoři se naštěstí včas přikrčili a Vrchní Inkvizitor rychle zhodnotil situaci.

Na můstku vypukl chaos. Vojáci zoufale stříleli po obou stíhačkách, které se převracely sem a tam, zatímco většina posádky se dala na bezhlavý útek. Důstojníci s chladnější hlavou včetně admirála Florpse už stačili pochopit podstatu Austova plánu – nařídili dostat všechny ysalamiry z můstku, spustili poplach po celé lodi a nechali převést její řízení na záložní můstek ukrytý uvnitř destruktora.

Sith si uvědomil, že nastal správný čas, aby se zapojil do dění. Využil skutečnosti, že valná většina vojáků, která ho strážila, se snažila vyřídit dva šílené, jiným slovem si nedokázal popsat jejich současné chování, Inkvizitory. Sevřel své dlaně v pěsti a prudkým úderem omráčil Chissa, jehož pozornost byla soustředěna spíše na probíhající dění než na zdánlivě bezbranné Sithy. Rychle si vzal jeho blaster a naznačil Bojovým Inkvizitorům, aby ho napodobili. Nebyl sice nějakým zázračným střelcem, ale podařilo se mu zabít pár ysalamirů, takže na můstku zbývali pouze dva. Příliš málo, aby pokryli takový prostor. Blaženě natáhl ruku a přitáhl si do ní svůj dvojité světelný meč, který dosud visel na opasku admirála Florpse. Inkvizitoři následovali jeho příkladu a odhodili blastery, jimiž se jim podařilo zabít zezadu několik Chissů příliš zaměřených na klíčového aktéra dění.

Tím nebyl nikdo jiný než Aust, neboť Tireral se někam ztratil. Patre netoužil po ničem menším než se mu vrhnout na pomoc a pobít Chissy, ale byl realista. Ani se Sílou neměl šanci vyhrát proti všem na palubě a čtyřicet elitních vojáků, kteří právě přiběhli na můstek, aby se zapojili do dění, bylo jasným potvrzením jeho domněnky.

Místo předem prohraného boje vyskočil a saltem vzad se dostal až k admirálu Florpsovi, který ustoupil do zadního prostoru, kde se domníval, že bude v bezpečí, než budou Sithové vyřízeni. Švihem světelného meče zabil tři jeho ochránce a zbavil ho blasteru, který měl v ruce. Ihned potom ho prudce chytil levou rukou za uniformu, mrskl s ním před sebe a přiložil mu ke krku svou bzučící čepel. Díky tomu ho měl zcela v moci a zároveň si vytvořil krytí proti chisské palbě.

S hrdostí vítěze mu zřetelně přikázal, aby zastavil střelbu na Austa – a útok na Thqareho jednotky. Florps zaklel, ale nic jiného mu nezbylo. Věděl, že Nejvyšší syndik ho za tohle selhání přinejlepším degraduje o čtyři hodnosti stupně. Přinejlepším...

Domikro v dálce viděl vycházet slunce. Nastal čas. Vzbudil všechny Kaleeshe. Paprsky slunce se konečně začali dotýkat kopce, a Domikro se na svůj lid hrdě otočil. Dnes nadešel den, na který čekali celá staletí. Dnes je den, kdy bude Kalee svobodná! Dnes je den, kdy se nebudou k bohům jen modlit, ale stanou se jedněmi z nich! Až tohle skončí, Liga se bude třást strachy nad kaleeshskou armádou. Nikdo si na ně už znovu netroufne. Vejdou do historie ne jako utlačovaní, ale jako dobyvatelé.

Dobyvatelé a budovatelé. Necht' je tento den počátkem nové éry nejen pro ně, nejen pro Kalee, ale pro celou galaxii. Jeho armáda hlasitě zajásala. Počkal, až se uklidní, než zvolil svá další slova.

Nechal si přinést bitevní roh. Do ruky se mu dostal malý dřevěný roh, do kterého hlasitě foukl. Než se nadál, Kaleeshové běželi z kopce jako splašené stádo, pod jejich sprintem se ze země trhala hlína, a mířili přímo na město. Most překročili bez jakéhokoliv odporu a během několika sekund byli u hlavní brány. Vstoupili dovnitř. Okamžitou odpovědí byla palba z blasterů vojáků Ligy.

Gimmish tohle očekával. Domikro si prohlédl barikádu z mnoha strojů a zničených budov, než se podíval i na vrchol věže. Rozeběhl se k barikádě, vyšplhal na nejvyšší špičku a použil Sílu, aby vyskočil nepřírozeně vysoko, zachytil se za ozdobnou sošku. Vojáci na něj chtěli střílet, ale Domikro se odrazil a vyskočil na vrchol hradeb, která propojovala ony věže, před kterými byl Gimmishem varován. Voják chtěl dát příkaz k palbě, ale Domikro ho Sílou shodil z brány, vytasil svoje světelné meče a vyskočil do vzduchu zrovna když na něj začali dva nejbližší vojáci střílet. Akorát zasáhli sebe. Vyskočil na nejbližší věž a snipera odkopl dolů, jeho pušku si však vzal a použil ji, aby odstřelil všechny ostatní vojáky na věžích, jednoho po druhém, nic netušící. Stále se však musel postarat o zbytek vojáků na hradbách. Z věže seskočil dolů přímo na jednoho vojáka, světelnými meči odrážel jejich střely a pomalu se přibližoval, jednoho po druhém rozsekal na kousičky. Domikro se podíval dolů na Kaleeshe, kteří si teď díky absenci sniperů v bitvě vedli mnohem lépe.

Dal jim příkaz, aby zničili barikádu. Odpovědí mu byl válečný řev jeho vojska. Během několika minut se barikádou prosekali a postoupili hlouběji do města, Domikro seskočil z věže a chtěl je následovat, ale všiml si tunelu. Vstoupil do něj, očekávajíc něco jako doly nebo tajnou základnu, ale místo toho postoupil do další části města, kde se vojáci tvrdě připravovali na jejich útoky kulometry a raketometry. Naneštěstí pro ně, čekalo na ně malinké překvapení. Domikro se proplížil za nejbližšího vojáka, než ho probodl zezadu. Poté se rozeběhl k dalšímu, který si ho všiml zrovna když mu světelný meč přistával u torza.

Vojáci poznali, že Domikro je velitel. Obklíčili ho. Domikro se rozhlédl, kolem něj bylo minimálně padesát vojáků, a všichni ho měli na mušce. Zhluboka se nadechl a svoje světelné meče vrátil do pouzder, zvedl své ruce. Kapitán se chystal vydat rozkaz k palbě, když Domikro použil Sílu a nejbližší kruh vojáků k sobě přitáhl, čímž si vytvořil živý štít, zrovna když na něj začali střílet. Hned poté použil Sílu, aby je odhodil do všech stran, čímž zmátl, a dokonce i zasáhl některé vojáky. Domikro vyskočil ze středu svého živého štítu a po přistání probodl dva nejbližší vojáky, okamžitě poté odhodil jeden ze svých mečů, který jako bumerang svou cestou prosekl asi dalších pět vojáků, než se mu světelný meč vrátil, ten druhý odhodil na opačnou stranu, kde udělal to samé, jen s tím rozdílem, že počet zasažených vojáků byl téměř dvojnásobný. Jakmile se mu meče vrátily, všiml si vojáka, co chtěl použít kulomet. Domikro vyskočil do vzduchu a jedním rychlým švihem mu probodl hrdlo. To už však ale bylo dost času na to, aby se všichni vzpamatovali, a ti co zbyli na něj začali střílet. Domikro však věděl, že nebude muset střely z blasterů blokovat dlouho.

Jeden z vojáků zavolal, že armáda se blíží. To je očividně zaskočilo, jelikož teď nevěděli, čemu se věnovat dřív. Voják přikázal připravit raketometry. Domikro si ho Sílou přitáhl k sobě, napíchl ho přímo na svůj meč a poté odhodil, čímž zasáhl další dva. V tu se dostavil zbytek kaleeshské armády, a o zbytek se postaral velmi snadno. Ze střechy na něj mířil sniper. Kdyby Domikra zasáhl, byla by to stejná smrt, kterou zažil před osmi lety, ale historie se tentokrát opakovat nebude. Domikro jeho přítomnost vycítil a odrazil jeho střelu, následně popadl nejbližší blaster, kterým ho ze střechy sestřelil. Znovu ne...

Domikro s armádou postoupili hlouběji do města, žádný voják Ligy, který se jim postavil, neměl šanci proti této ohromné armádě. To tedy platilo, dokud se nedostali do centra k hlavnímu chrámu, který byl pevně vyzbrojený střílnami, které po armádě začaly střílet hned jakmile byla na mušce.

Domikro vydal rozkaz krýt se. Chtěl obhlédnout situaci, ale střelba ho přinutila zase schovat se. Země se začala otřásat. Dorazil AT-ST. Domikro dal rozkaz ke stažení. Stroj zahájil palbu. Na místo se dostali i vojáci s jetpacky. Domikro co nejrychleji dokázal vyšplhal na nejbližší budovu. Gymaen střílel na AT-ST, i když mu Domikro řekl, aby utíkal. Gymaen byl zasažen. Domikro rozzuřeně vyskočil na AT-ST a světelným mečem probodl pilota, do stroje si sám nastoupil a ze vzduchu sestřelil každého vojáka, kterého viděl.

Domikro se vrátil k chrámu, kde začal sestřelovat střílny. Bohužel nebyl dost rychlý a střílny jeho stroj rozstřílely během několika sekund, mezitím však stačil napočítat, kolik jich je. Ze stroje seskočil a rychle se znovu schoval za budovou. Zbývalo jich šest. Dostal nápad – povolal si sedm ze svých nejméně generálů, kterým pomohl nasadit jetpacky a k oblekům přidané ruční raketometry, podobné těm, co většinou používali lovci odměn. Sám si jetpack a ruční raketomet nasadil také.

On a sedm generálů vyletěli do vzduchu. Jak mohl čekat, řízení jetpacku jim úplně nešlo a jejich muška byla příšerná, ale pro něj to bylo dost. Liga takový útok rozhodně nečekala, a než byly jejich střílny sestřeleny, z nebes padl pouze jediný generál. Zatímco generálové nešikovně přistáli a přikázali Kaleeshům aby postoupili, Domikro letěl blíže k chrámu a střílel na každého vojáka, kterého potkal. Přistál přímo na jednoho z vojáků na vrcholu chrámu, kterému nejspíše zlomil vaz. Vytáhl své světelné meče a začal odrážet střely ostatních vojáků, ke kterým se pomalu blížil. Většina z nich radši seskočila na nižší patro chrámu, a ti co ne, rychle zemřeli pod jeho světelnými meči.

Domikro skočil přímo za nimi, neměl v plánu ušetřit kteréhokoliv z nich. Po jednom utíkajícím vojákovi hodil svůj světelný meč a rozřízl ho na dvě půlky, druhého Sílou zvedl do vzduchu a chvíli škrtil, než ho shodil z vrcholu chrámu až úplně dolů. Vojákům přikázal, aby postupovali blíž k paláci. Vstoupil do chrámu, kde se mnoho nepřátelských vojáků schovávalo. Jeden z nich prosil o milost. Domikro ho popadl za hrdlo a praštil s ním o zeď, než ho odhodil pryč. Ostatním řekl, že jestli chtějí žít, mají bojovat. Ti nervózně začali střílet, zatímco se Domikro začal až téměř šíleně smát u odrážení jejich střel.

Jeden ze svých světelných mečů schoval do pouzdra, byl takto mnohem zranitelnější, stále se ho však ani jedna střela nedotkla, a odražené střely zasahovaly spíše vojáky. Jakmile se Domikro dostal dostatečně blízko, jednoho vojáka pěstí praštil do obličeje a druhému usekl nohu, třetího si následně přitáhl blíž k sobě a probodl mu hrud', následně Sílou rozdrtil zbylé vojáky o hromadu sutí, co se válela poblíž. Darth Domikro z chrámu vyšel jako vítěz.

Oznámil, že město je téměř jejich. Už zbývala jen čtvrt' paláce. Uslyšel hlasitý jásot. Postupovali dále, dokud v dálce neviděl vojáka, co vypadal jako generál. Kaleeshové na něj chtěli začít střílet, ale Domikro je zastavil. Chtěl se o něj postarat sám. Generál se jmenoval Khalos. Vzal nejbližší raketomet a vystřelil. Domikro o trochu uskočil, ale podcenil sílu výbuchu a byl odhozen o pár metrů dál, zdánlivě omráčen. Khalos k němu přistoupil a vzal si jeden z jeho mečů. Chystal se ho zabít, ale Domikro náhle chytil jeho ruku tak silně, že s ní nedokázal pohnout. Meč mu vyrval, generála odkopl a rychle ho přesekl vedví.

Domikro hrdinky prohlásil, že Kalee je jejich, než v dálce uslyšel zvuk světelného meče. Vzdálený hlas řekl, že ještě ne. Domikro se otočil. Na to, co viděl, mohl zareagovat jedině znechuceným pohledem. Jediové...

Nero byl probuzen ve své cele. Uběhl měsíc od doby, co byl uvězněn. Fion Dert se zatím neukázal, ale Nerovi se podařilo vyhledat jednoho jeho poskoka. Nero a několik dalších vězňů vešlo do jídelny, Nero si přisednul k jedné osobě jménem Milor. Byl to Twi'lek, jeho osobní informátor. Nero mu z počátku nevěřil, ale každá informace od něj byla pravdivá. Na oplátku chtěl jenom ochranu, jelikož i informace mají svoji cenu, jak pro Nera, tak pro Milora. Milor mu zařídil setkání, ale varoval ho, že to bude riskantní. Bude muset projít testem.

Následující noci bylo silové pole Nerovy cely náhle vypnuto. Dovnitř vběhli dva vězni. Nero okamžitě vstal, ale dostal ránu tyčí do hlavy a byl složen na zem. Vězni slyšeli, že je Nero hledá, a tak si našli jeho. Nero nemohl reagovat, točila se mu hlava jako když tehdy vypil přes 20 rhumijských piv. Nikdo neví, jak to přežil. Dali mu pytel přes hlavu a odvedli ho pryč.

Někdo na něj vylil kýbl studené vody. Nero okamžitě nabral vědomí, byl celý pomlácený. Pamatoval si, jak se snažil bránit těm vězňům, kteří ho přepadli a unesli. Muž se mu představil jako Kiden. Sundal mu pouta a hodil mu hadr. Omluvil se za násilí svých poskoků. Nero si mezitím utřel krev. Řekl, že hledá Fiona Derta. Kiden vytáhl nůž a namířil s ním na Nerův krk. Nechtěl, aby toto jméno někdo vyslovoval. Kiden mu dal pěstí. Nero sáhl po židli, na které seděl. Hodil ji na Kidena, který ji lehce chytil, ale šlo jen o odvrácení pozornosti. Nero ho bleskově kopl do hlavy. Kiden spadl na zem a upustil nůž, který si Nero hned vzal.

Nero mu nabídl své schopnosti, když ho nechají naživu. Kiden nechápal. Nero vrhl nůž a trefil se mezi prsty ruky, kterou se Kiden opíral o zeď. Kiden ho přijal, i když o něm nic nevěděl. Přikázal přitáhnout další osobu s pytlem na hlavě. Byl to Milor. Kiden Nerovi přikázal, aby se o Milora postaral. Šířil o nich informace. Nero zamrzl. Zabil spousty lidí, ale jenom pokud měl dobrý důvod a stáli za to. Milor byl zavřený kvůli prodeji drog, nikdy by neublížil ani mouše. Nero si vyžádal nůž. Kiden ale chtěl, aby Milora umlátíl. Nero se podíval na Milora, který se pravděpodobně nemohl ani hýbat. Milor nechápal, o co tu jde. Prosil o život. Nero poprvé ve svém životě nevěděl co dělat. Zatnul pěst a natáhl ruku.

Jeden ze Ztracených oznámil, že budou přistávat, a šetrně zacloumal Hackovi ramenem, aby ho probral z myšlenek. Ten nezvykle pomalu, jako by opile, zvedl hlavu. Ani si nevzpomínal, že by vstoupil do transportu. Poslední věc, na kterou si pamatoval, byl rozhovor s Austem a Tireralem. Vrchní Inkvizitor Aust se na něj spoléhá, musí domluvit Thqaremu a zastavit tohle šílenství, co se rozhořelo mezi Chissy. Je toho ale vůbec schopen?

Takhle zvláště se ještě nikdy necítil, dokonce ani po střetu s Armádou Nového Světa, když přišel o svého osobního droida Butchera. Je to opravdu hodně divný pocit. Cítí se nezvykle otupěle a hloupě, jako kdyby nebyl schopen vnímat svět kolem sebe a činit důležité činy. Aust to celé myslí dobře, ale nevidí v tom žádné souvislosti. Hack si už dlouho všímal, jaké nepřátelství panuje mezi Thqarem a Nejvyšším syndikem. Co se mezi těmi dvěma stalo, se možná nedozví, ale určitě to musí být hodně osobní. Syndik je takový Thqareho Ladere. Propast mezi nimi je bezodná a bude se postupem času více a více rozšiřovat. Tenhle konflikt může skončit jen jedním, smrtí jednoho z nich.

Hack vystoupil z transportu. V hangáru Thqareho křižníku už na něj čekalo početné přivítání. Jeden z Chissů se mu omluvil, že rozkazy od admirála jsou jasné – nesmí být rušen nikým z Inkvizitorů. Hack se mu dlouze podíval do očí. Řekl, že Thqare s ním nebude mít žádný problém. Chiss mu jeho dlouhý pohled oplatil, ale nakonec přikývl.

Thqare vydával rozkazy. Zmenšil úroveň přiblížení, aby hologram po jeho boku pojal záběr na celou bitvu. Probíhala pomalu a k výsledku se schylovalo nebezpečně zdlouhavým tempem. Bylo načase jí trochu oživit. Přikázal, aby Třetí flotila admirála Birna zahájila postup na levé frontě a pokusila se navázat na sebe co nejméně nepřátelských křižníků, načež Thqareho druhá provede rychlou ofenzívu směrem k vlajkové lodi admirála Florpse. Osmá flotila bude oba manévry krýt a pátá s jedenáctou mají na starost pravé křídlo. Devátá započne široký strategický obchvat z obou směrů. Klíčová je koordinace bojových skupin. Kontradmirálové musí využívat jejich přesily a nedovolit, aby se nepřítel příliš dlouho soustředil na jednu a ty samé oslabené lodě.

Když vydal povely pro celkový postup, chtěl se vrátit zpátky ke studiu jednotlivých míst na bojišti a k pomoci tamějším velitelům, ale vyrušil ho jeden z jeho elitních vojáků. V hangáru přistál raketoplán s Hackem na palubě. Nechtěli ho pustit dál, ale on je přesvědčil, aby ho pustili. Thqare byl rád. Voják ho informoval, že Hack se důstojníkovi zdál ve zvláštním stavu, zčásti zamyšlen a zčásti mimo. Chiss bez dalšího slova odstoupil na své obvyklé místo.

Admirál mu naznačil svou vděčnost pokývnutím hlavy a obrátil se na Zurg'akr'hufa, velitele jeho osobní flotily. Chtěl, aby se admirál Birn na chvíli postaral o vedení bitvy. Druhou flotilu pak předal do Gakrhova velení. Jeho podřízený stroze zasalutoval, ale zabrán do víru bitvy neměl čas na širší odpověď.

Úžasná efektivita, pomyslel si Chiss v duchu, zatímco šel na zadní část můstku, kde si chtěl promluvit s Hackem. Moc dobře věděl, s čím za ním přijde, ale stále nebyl rozhodnut, jak zareaguje. Rozsáhlý střet s Nejvyšším syndikem byl nevyhnutelný. Otázka zněla, jestli je na něj teď ten správný čas. Pokud se nestihne během krátké chvilky rozmyslet, bude si aspoň moci po dlouhé době zkusit diskuzi, v níž si není dopředu jistý výsledkem...

Hack vstoupil s doprovodem na můstek. Upřímně čekal nějaké zaskočení ze strany Chissů, vždyť bojovali proti vlastnímu druhu, ale oni ne. Stejně klidní a rozvážní jako vždy. Došel k Thqaremu a kývl na pozdrav. Řekl, že ho poslal Aust, aby zastavil tuhle bitvu. Silně ho zapáchalo v hlavě, div, že to s ním nesešlo. Ale hned znovu získal rovnováhu. Chissovi se na tváři objevil náznak úsměvu, načež sáhl do kapsy a vytáhl z ní jednu zabalenou tabletku. Nabídl ji Hackovi. Ten se pomalu a bezmyšlenkově natáhl po tabletě a spolkl ji. V tomhle ohledu neměl žádný důvod Thqaremu

nedůvěřovat, ale stejně se zeptal, co mu dal. Thqare řekl, že to je protijed – v zápalu bitvy nejspíš zapomněl na jejich malý oběd, který jim obyvatelé Bilbringi přichystali.

Inkvizitor si promnul obličej. Tohle měl očekávat. Všeobecně se choval jako hrozný hlupák, i se tak úplně zbytečně odhalit v tom baru. Podobnou chybu už nesměl udělat. Poděkoval Thqaremu za záchranu života. Už zase. Zadíval se z okna na jeden z chisských křižníků, do kterého Thqare spustil palbu. Znovu zopakoval, proč ho sem Aust poslal.

Thqare se zadíval z okna též. Řekl, že to byl on, kdo udeřil první. To admirál Florps sem nafoukaně přiletěl s jakýmsi příkazem Nejvyššího syndika, aby se vzdal všech svých pravomocí. Všeho, co pro Azyl vykonal, a pak se nechal co nejnenápadnějším způsobem odstranit. O tomhle Aust zjevně nevěděl. Hack mu klidně řekl, že mu je jedno, co Aust ví a co ne. On jen vyřídil vzkaz. Nyní chtěl říct něco sám. Dobře věděl, že problémy mezi Thqarem a Syndikem se nedají vyřešit. Nabídl Thqarovi řešení – zabije pro něj Nejvyššího syndika.

Thqaremu se rozšířily oči, nad svými precizně vycvičenými mimickými svaly ztratil kontrolu a Hack dostal vzácnou příležitost vidět ho, byť jen na kratičký moment, upřímně překvapeného. O mrknutí oka později se ale ovládl a už se svým klasickým výrazem se zvědavě zeptal, co by z toho Hack měl. Císař ani Aust by to neschválili, takže v zájmu Sithů to být nemůže.

Inkvizitor se mírně usmál. Admirálova reakce ho velice překvapila. Chtěl to nafingovat tak, že Dass bude chtít jednání s Nejvyšším syndikem. Pokud si Syndik bude opravdu myslet, že to Císař požaduje, tak ho neodmítne. Nebude zbytečně riskovat rozpad tohoto výhodného spojení. Na to setkání by Thqare nepřišel, pouze sithští zástupci. Hack a Ladere. Jediným přesným sekem by vyřešil tento problém. A až by Chissové vtrhli na místo činu, tak komu by uvěřili? Šílenému Vrchnímu Inkvizitorovi, který Chissy nenávidí pomalu více než své nepřátele anebo Hackovi, Inkvizitorovi, který už od začátku s Chissy spolupracuje lépe než se svými vlastními bratry?

Thqare v tom však viděl komplikaci. Co kdyby Florps nepřestal bojovat. Hacka napadlo uspořádat výměnu rukojmí. Florps na znamení ukončení bitvy pošle svého viceadmirála a Thqare jemu zase Birna. Florps a Syndik vědí, že Birn je pro Thqareho důležitý a jeho vydání bude znamenat, že si budou myslet, že to Thqare opravdu myslí vážně. Ke všemu i jejich rukojmí je mnohem méně cennější než Birn, takže je tu vysoká pravděpodobnost, že kvůli tomu opravdu přestanou s útokem.

Chiss pohlédl na datapad, kam mu zrovna přišla jedna zpráva. Aniž dal znát nějakou reakci, začal něco hledat skrz průzor. Zeptal se, jestli něco Aust neplánuje u Florpse. Hack o tom nic nevěděl, i když se prý zmiňoval, že se chystá na něco zoufalého s Tireralem. Thqare chtěl počkat, jak dopadne Austova mise. Thqare si chtěl s Hackem zatím pohovořit jen tak. Hack se nejspíš znovu otočil směrem k bojišti a zpátky na Thqareho. Proč měl takový nepříjemný pocit, že mu něco uniká?

Thqare zdánlivě přešel Hackovu nechápavost a zeptal se, jako by ani nebyli uprostřed ohromné bitvy, kde se mezi sebou zabíjely tisíce příslušníků jeho vlastní rasy, ale spíše v nějakém luxusním baru. Zeptal se ho, jak probíhala bitva s Jedii. Hack řekl, že to byl skutečný masakr. Jediové začali být problém, až když se na bojišti ukázal Vrahos a Sylas. Hack chtěl mluvit o Síle, tu ale Thqare příliš nechápal. Doporučil mu spíš Austa či přímo Dasse. Hack dále mluvil o sebeobětování Bojového Inkvizitora Jaroda. Thqare namítl, že Jarod byl pouhý Bojový Inkvizitor. Ten by se sám od sebe do sebevražedného boje nevydal. Určitě by něco Hackovi řekl. Chissové, kteří Rhumiany odhalili, by informaci nikdy nepředali obyčejnému Bojovému Inkvizitorovi, když jí měli sdělit přímo Austovi. Na moment se odmlčel, aby jeho slova získala důraz a Hack je zpracoval. Nešlo vyloučit, že jiný, dostatečně přesvědčivý, Vrchní Inkvizitor by z nich mohl tuto zprávu dostat pod záminkou, že mu jí oznámí. Thqare by Hacka rád nechal, aby se musel ke klíčovému bodu víc dopracovat, než že mu ho takto rovnou prozradí, ale tlačil ho čas a tuhle příležitost si nemohl nechat proklouznout nemohl prsty. Když si chce Aust hrát na to, kdo komu víc překazí plány...

Inkvizitorovi se na obličej vytvořila grimasa zmatenosti. Hack nechápal, kdo by z Vrchních Inkvizitorů tak zbytečně riskoval, ke všemu takhle zbytečně ohrozil Jaroda... V ten moment mu to konečně docvaklo. Všechno to do sebe zapadalo jako dobře postavené puzzle. Stiskl pěsti. Ladere.

Thqare věděl, že by mohl něco odpovědět, nebo mu poradit, jak s nově známou skutečností naložit, ale chtěl, aby tohle bylo čistě v Hackově režii. Co se teď stane, musí být jeho vůle a jeho rozhodnutí,

neboť se jedná o jeho klíčový životní moment. A tak po dramatické chvíli ticha jenom přikývl. Sith ještě více sevřel pěsti a, ne zcela úmyslně, v hněvu pomocí Síly zničil několik nejbližších monitorů na můstku. Omluvil se a rychlým krokem zamířil k hangáru.

Admirál se pomalu otočil, aby se vrátil k rušnému shonu bitvy. Když vykročil ke svému taktickému křeslu, přičítal se k němu viceadmirál Zurg'akr'huf a bez formalit na něj vychrlil, že lodě Třetího operačního svazu ukončily palbu. Jejich stíhačky se najednou obrátily a rozletěly se zpátky ke svým mateřským lodím. Gakrh ani admirál Birn si nebyli jistí, kdo to způsobil.

Thqare ho gestem pravé ruky přerušil a nějakou dobu v absolutním tichu kráčet směrem k přednímu průzoru můstku. Zraky všech přítomných se na něj upínaly čekajíc na jeho slova. Vydal rozkaz zastavit útok a připravit spojení s můstkem vlajkové lodi admirála Florpse. Pak se zadíval ven, ale ne na chisské flotily, ne. Jeho pohled utkvěl na končícím střetu Sithů a Ligy. Bylo to tak úchvatné, až z respektu symbolicky sklonil hlavu směrem k vlajkové lodi admirála Etnoma.

Elegantní chisský křižník třídy Dominator kroužil po orbitě ledové planety Ilum. Na velitelském můstku, z jehož oken bylo velmi dobře vidět na planetu dole, probíhala poslední porada před výsadkem. Uprostřed stolu svítila rozměrná holoprojekce, která se pohybovala v souladu s admirálovými pokyny. Cílem byla zajistit bezpečné zóny v cílech výsadku a dopravit náklad X zpátky na Csillu. Tvrdé rysy modrého obličej se zmírnily při pohledu na mladého poručíka Sheelala, celým jménem Hess'leela'nuruodo. Sheelal zasalutoval a dal najevo, že rozkazu rozumí. Admirál Inrokini se otočil zády k velícím důstojníkům a holoprojekce zobrazila zvláštní, velmi chlupaté a vysoké bílé stvoření se čtyřmi páry očí. Jejich protivníci nebudou jen obyčejné wampy, ale i kmeny kočovných Talzů. Admirál doporučil maximální opatrnost a efektivitu při jejich likvidaci. Masakr na Hothu by jim měl sloužit jako poučení. Také důstojníkům připomněl, aby nezapomínali kontrolovat signál na místě starého chrámu Jediů.

Admirál ukázal na dveře a velící důstojníci se odebrali k odchodu. Sheelala ale zastavil. Podal mu datapad s velmi zvláštním logem – logem Zlaté říše. Sheelalovo zmatení bylo velmi zřejmé a admirál přikývnul. Byl to speciální úkol pro něj. Sheelal si datapad opatrně převzal a nepatrně sklonil hlavu.

Ilum. Kdyby zde bylo nějaké osídlení, snadno by si ho šlo splést s Csillou. Nebyla tu taková kosa jako na Hothu, ale i tak bylo nutné, aby speciální jednotky tajné služby Ascendence měly obléknuty zateplené verze jejich normálních obleků. Na rozdíl od ostatních skupin tohoto výsadku, které měly na starosti zabezpečení terénu a lokalizaci nákladu X, Sheelal byl součástí tajné operace, o které věděli jen ty nejvyšší šarže. Postup terénem byl velmi rychlý, Chissové byli na zimu a sních zvyklí, a proto pracovali s maximální efektivitou. Po třech hodinách standartního galaktického času Sheelal a jeho jednotky konečně lokalizovali cíl – byl přesně tam jak mapa z datapadu Zlaté říše ukazovala – ve spleti ledových skalisek se zvláštními rampouchovitými útvary.

Sheelal dal pokyn a jednotka se zastavila před vchodem do jeskyní. Přikázal provést skeny těch rampouchů a též měření seismické aktivity. Sám Sheelal se znovu probíral schémata jeskynního komplexu a kalkuloval, která cesta by byla nejrychlejší a nejbezpečnější. Když mu tým poslal výsledky obou úkolů jeho osobního datapadu, Sheelal si je rychle prohlédl. Aktivita Talzů na nule a složení rampouchů nebyl led nýbrž materiál X. Přikázal poslat hlášení na můstek, včetně souřadnic naleziště. Sheelal, stejně jako ostatní, si mezitím připravil fluorescenční čelovku a po odeslání hlášení na velitelství zahájil průzkum jeskyně.

Obláčky vydechovaného vzduchu formovaly zvláštní jiskřivou mlhu a sních pod nohama křupal jako kamení. Sheelal si všiml, že složení sněhu muselo být uvnitř úplně jiné než venku, ale nemohl si tu teorii ověřit. Jak výsadek postupoval vpřed, brzy si díky čelovkám všimli, že čím dál více postupují, tím více rampouchy září. Po hodině svižného průzkumu se však Chissové ocitli ve slepé uličce. Schéma z datapadu Zlaté říše ukazovalo, že za ledovou stěnou je jejich cíl. Problém byl, že led nebylo možné obejít. Příslušník tajné služby navrhl použít nálože. Sheelal ale nechtěl riskovat zával. Stísněné ticho narušil až Sheelalův frustrující povzdech. Všichni si posedali a čekali s čím přijde jejich poručík, který si mezitím všimnul něčeho zvláštního. V ledové stěně byl maličký otvor, který předtím přehlédnul. Tvarově to odpovídalo... Sheelal udiveně vytáhl látkový sáček od své matky. Ten kel tvarově odpovídal, a ačkoliv mu to připadalo stupidní, Sheelal ho zastrčil do otvoru. Vzápětí se ledová stěna s mohutným rachotem odrolovala do stran a Sheelal jen taktak stačil kel vytáhnout zpátky. Dominance Ascendence ležela před nimi.

Náklad X byl v pořádku vyzvednut z mrazivé pustiny Illumu a poručík Shelaal se brzy mohl vyhřívat v pomyslném i doslovném teplu přízně křižníku *Kolodium*. Pozemní jednotky Ascendence se rychle vypořádávaly s odporem Talzů a jistě postupovaly k zlatému hřebu Illumu – opuštěnému chrámu Jedi, ze kterého už byly po desítkách tisíc let jen ruiny.

Admirál Inrokini usrkával nejkvalitnější čaj dovezený z Copera a šálek koufícího vanilkového aroma byl nabídnut i Sheelalovi. Náklad brzy dorazí na Csillu. Nebyl si jistý, jestli matka bude s následky souhlasit. Skrývala se již příliš dlouho a tento úspěch je především její zásluha. Ascendence to bude muset uznat. Sheelal nazvedl obočí, ale nic na to neřekl. Po chvíli na stůl položil datapad Zlaté říše a poklepal na něj prstem. Byl to soukromý deník jeho matky.

To Inrokini věděl a Sheelal se hořce usmál. Inrokini celou dobu věděl, kdo je jeho otec, ale nikdy se neobtěžoval vysvětlit, proč je jeho vojenský postup v Ascendenci tak pomalý. Teď to všechno začalo dávat smysl, včetně jeho tmavě rudých vlasů. Sheelal dodal, že doufá, že se tato operace jakožto soukromá iniciativa formálně nikdy nestala, minimálně, než dojde k převratu. Admirál vstal a souhlasně synovce poplácal po rameni. Rodina Hessh brzy bude vládnout. Ostatní rodiny nebudou mít na výběr.

Csilla, Csaplar. Shirolian, zahalená v černém teplém plášti, se diskrétně proplétala skrze rušný vesmírný přístav. Měla namířeno do soukromého hangáru, který střežili dva ozbrojenci v uniformách bez označení. Ačkoliv byla informována teprve před několika hodinami, chápala nutnost utajení, a to dokonce i před ní samou. V hangáru byl náklad již vyložen, a tak jen kontrolně odjistila víko menší přepravy, aby se podívala na to, co jí mělo konečně po letech strádání zajistit bezpečnost. Zářící krystal o velikosti slepičího vejce jí v dlani jemně pulzoval, a i přes letmý dotek mohla cítit ten potenciál, kterého se před 22 lety spolu s Domikrem vzdala ve jménu vyššího dobra. Opatrně krystal položila zpátky a zajistila víko.

Chissové, co předtím byli u vchodu, naložili bedny s krystaly do soukromého přepravníku, který mezitím v hangáru přistál, a Shirolian je letným pohybem propustila. Sama se ujala řízení a s cenným nákladem odletěla daleko za město na opuštěnou usedlost domu Hessh. Zde na ní čekali již domluvení a řádně podplacení výzkumníci z Akademie.

Shirolian ukázala na krabice a kývnula. Schéma jim již poslala. Stačilo sestavit jen základní inventář, to bude zcela dostačující. Vědec v bílém slušivém plášti vzal krystal do rukou a provedl rychlosken. Byla to zajímavá kombinace prvků. Neměl pochybnosti, že zbraně budou mít nejméně desetkrát vyšší ničivý potenciál. Shirolian si přiložila prst na rty. Neměla pochybnosti o vědce věrnosti. Chiss stojící nedaleko začal kašlat. Shirolian se na něj úkosem podívala a přistoupila blíže. Zeptala se ho, jestli není nachlazen. Jediný pohled do jeho obličeje stačil, aby jí fotogenická paměť řekla, že je to špeh Mitthů. Chiss řekl, že jen špatně polkl, a Shirolian se usmála. Řekla mu, že mu s tím pomůže – a o vteřinu později se Chissovo tělo sesunulo na zem a z díry v krku stříkala krev na všechny strany. Shirolian přikázala, aby ho uklidili.

Darth Domikro byl znechucen přítomností Jediů. Po schopen vystoupil na velkou plochu, která kdysi sloužila jako vstupní síň k cestě k paláci, nyní však vypadala spíše jako aréna. Před ním stáli tři Jediové, dva lidé a jeden Lannik. Jediové ho nepovažovali za pravého Sitha. Znali ho. Darth Malum ho využíval jen jako svého poskoka. Jediové se představili – Aditirv, Fiddyla a onen Lannik byl Ylos. Domikro si je všechny pořádně prohlédl, Lannik Ylos byl na jeho vkus až humorně drobný.

Aditirv ho vyzval, aby se vzdal. Bude zatčen a souzen Ligou. Pokud odmítne, proti Jediům nemá šanci. Domikro tasil meče, chtěl zaútočit, ale Jediové byli připravení. Hned musel vyblokovat tři meče najednou. Napadlo ho, že čím déle bude boj trvat, tím déle bude moci sledovat jejich styly, a tím pádem i jejich slabiny. Nadále blokoval a čas od času švihl mečem, což začalo být čím dál více obtížné vzhledem k tomu, jak často Aditirv používal Sílu, aby Domikra odhodil. Rychle došel k názoru, že mistr Aditirv používá agresivní styl Síly, Fiddyla byl hlavně defenzivní, a Ylos byl očividně nezkušený padawan, jelikož agresivně útočil velmi základní formou šermu. Pochopil, že je potřeba je odklidit jednoho po druhém. Naschvál se Aditirvem nechal znovu odhodit Sílou, a jakmile se k němu přiblížil a chtěl po něm seknout, Domikro se stočil o kus vedle a chodidlem popadl mistra Jedi za obličej a svalil ho k zemi. Postavil se a začal se věnovat Fiddylovi a Ylosovi. Fiddyla na něj útočil zepředu a Ylos se ho snažil zasáhnout zezadu. Domikro dostal nápad. Začal se téměř čistě věnovat Fiddylovi a útoky Ylose odrážel pouze, když to bylo nutné. Jeho styl byl tak agresivní, že Fiddylu byl

nucen ho odhodit Sílou, přímo směrem k Ylosovi. Domikro se ve vzduchu otočil a rychlým švihem usekl Ylosovi hlavu. Jedna moucha pryč, dvě zbývaly.

Aditiv se pokusil ho přitáhnout k sobě Sílou, což Domikro nečekal a téměř nestihl vyblokovat jeho útok. Špička Jediova světelného meče se dotkla Domikrova ramene, bolelo to jako čert. Domikro zařval bolestí a pokusil se mistra Jedi odkopnout. Nyní se snažil blokovat útoky dvou rozzuřených Jediů najednou. Provokoval je. Pokusil se zasáhnout Aditirva shora a Fiddyly zespodu, ale oba útok vykryli. Mistr Jedi se pokusil Domikra přeseknout vertikálně, ale Domikro vyskočil vysoko do vzduchu a přistál o kousek dál. Stále víc a víc se pokoušel všimnout si jakékoliv slabiny, která by mu mohla v bitvě pomoci.

Aditiv mu řekl, že takto Jediové nemyslí. Nejsou tak slabí, jako on. Domikro se na něj rozzuřeně podíval. Řekl jim, že je tedy přinutí, aby se ho báli. Přiběhl blíže k nim, do obou Jediů začal zuřivě sekat, zatímco oni jen tak tak blokovali jeho útoky. Domikro si všiml kamínek padajících ze skály, která stála na kraji arény. V tu chvíli dostal nápad. Oba dostal až ke zdi skály, než udělal jeden stupidní pohyb světelnými meči, což způsobilo, že mu oba vyletěly z rukou.

Jediové si mysleli, že Sith je poražen. Vyzvali ho, aby se vzdal. Mířili na něj svými meči. Domikro zvedl ruce, jako by se vzdával, ale ve skutečnosti nenápadně Sílou vyrval kus skály, který na ně začal padat. Okamžitě uskočil zpět a vzal svoje zbraně, zatímco Jediové jen tak tak uskočili hromadě kamení, která je málem rozmáčkla. Domikro vyskočil do vzduchu a roztočil se směrem k Fiddylovi, který byl sice schopný vykryt zásah prvním světelným mečem, ale ten druhý ho již zasáhl do pasu. Zbývala poslední moucha...

Aditiv se na něj zhrozně díval. Přesto si však byl jist, že ho Sith neporazí. Jedi se pokusil švihnout po hlavě, ale Domikro hbitě ránu odrazil a pokusil se udělat to samé. Jedi byl však dost rychlý na to ho Sílou odhodit. Domikro po něm hodil svůj světelný meč, ale těsně před zásahem ho Sílou nechal vypnout. Následně se ho nenápadně pokusil znovu aktivovat a vrátit jako bumerang, ale člověk nebyl hloupý a otočil se, aby ho odrazil. Vzápětí se na něj ale řtil další, který člověk již odrazil jen tak tak. Domikro si přitáhl meč jednoho z Jediů a znovu se s mistrem Jediem střetl.

Domikro řekl, že si udělá sbírku mečů. Aditiv se konečně poddal vzteku a bez jakékoliv strategie začal na Domikra útočit. Domikro chvíli blokoval, než započal zásah, který měl jít jednoduše odrazit, ovšem těsně před zásahem světelných mečů změnil trajektorii a mistra Jedia odzbrojil. Než Jedi stačil jakkoliv zareagovat, Kaleesh ho popadl za hrdlo a zlomil mu vaz. Na chvíli si sedl, tohle musel rozdýchat.

Po pár minutách odešel ke kraji arény a usmál se na kaleeshský lid. Stále lehce udýchaný zařval, že Kalee je jejich, a jeho armáda zajásala. Konečně... dokázal to! Hrdě šel po schodech až na vrchol skály, kde stál obrovský palác, ve kterém nikdo nesídlil už staletí. Šel přes zarostlé zahrady, až do hlavní komnaty, a nakonec až do trůnního sálu, kde spatřil obrovský trůn zdobený kožešinou zvířete, které neznal. Tohle byla jeho povinnost. Ne... tohle byl jeho osud. Hrdě se na trůn posadil. Náčelník klanu Nightwhisper a nejvyšší náčelník klanů se právě stal se prvním vládcem Kalee od Hukských válek.

Když si Than tehdy v trůnním sále nasadil Erdegovu masku, měl vizi. Ležel na studené planině neznámo kde. Than vstal ze studené zemi a začal se rozhlížet, kde to vlastně je. Na obloze se protínala tvrdá bouře se silnými blesky. Tohle někde už viděl, ale nemohl si vzpomenout kde. Ve své hlavě slyšel povědomý hlas. Oslovil ho. Than chtěl vědět, kdo to je, a aktivoval svůj fialový meč.

Náhle ucítil nebezpečí a svým mečem odrazil útok, který mu směřoval do zad. Okolo Thana stálo několik osob v róbách se světelnými meči. Than se tedy postavil do svého oblíbeného bojového postoje Makashi a zaútočil na své protivníky. Jednoho si přitáhl k sobě pomocí Síly a propíchnul ho mečem naskrz. Mrtvolu protivníka hodil Sílou na tři protivníky, kterým potom jedním švihem usekl hlavu. Jeden z protivníků se přímo bodnul mečem na Thana, ale ten nastavil ruku před čepel a zastavil jí. Následně Than protivníkovi bodl svůj meč do hlavy, čímž protivníka zabil. Zbývali už jenom dva protivníci. Prvního usmažil blesky na popel, druhého si potom přitáhl k sobě a chytil ho za krk.

Znovu se zeptal, kde je a kdo je ten muž zač. Protivník mu neodpověděl a začal se šíleně smát, Than mu tedy zlomil vaz a hodil ho na studenou zem. Po chvilce si Than všimnul nějakého zařízení, které

leželo vedle jednoho padlého protivníka. Than si zařízení přitáhl Sílou a podíval se, k čemu slouží. Zařízení mu ukazovalo směr. Than se tedy vydal na cestu.

Po pár hodinách procházením planinou, se Than zastavil před obřím chrámem. Chrám byl mnohem větší než chrám řádu Irustsis, který se nachází na Borosku. Když Than vstoupil do chrámu, tak hned na něho čekaly další osoby v róbách, ale tentokrát na Thana nezaútočily, spíš mu ukázaly, kam má jít. Nejspíše na něho někdo čeká, možná ten hlas, který slyšel předtím. Than došel až k obřím dveřím, které potom pomocí Síly otevřel. Za dveřmi se nacházela místnost plná osob v róbách. V místnosti se nacházel ještě most k trůnu, na kterém seděla osoba s kápí. Na Thana hned zaútočili dva muži se světelnými píkami, ale Than je pomocí Síly odhodil do propadliny a aktivoval svůj meč. Namířil ho na osobu na trůnu. Osoba se nenechala zastrašit. Soslala na Thana salvu blesků, které mu spálily levou část obličeje. Potom si Thana pomocí Síly přitáhla k sobě. Byl to nějaký muž. Řekl mu, že Than je jeho krev. Je leruls a to něco znamená. Muž pak Thana vrhl do propadliny. Than se náhle prudce probudil. Byl celý zpocení. Nechápal, co to mělo znamenat.

Etnom viděl na displejích obličeje nejvyšších důstojníků ligové flotily. Lépe řečeno obličeje těch, kteří ještě žili. Nikdy neztratil tolik dobrých a chrabrych vojáků, ale teď neměl čas truchlit, jinak v téhle proklaté soustavě zanechá mrtvoly všech.

Přikázal roztáhnout linii do co nejširšího půlkruhu. Etnomova vlajková loď a pár dalších se zatím udrží ve středu a budou krýt prostor, který ostatní musí opustit, aby mohli provést klíčový manévr. Jeden z kapitánů to považoval za šílený plán. Díky tomu Sithové využijí svoji přesilu. Etnom vysvětlil, že přesně takto budou Sithové uvažovat – a toho využijí. Sithové jsou agresivní nátury, takže jim stačí nabídnout lákavou možnost, jak se do flotily intenzivně pustit, a oni se po ní bez rozmyslu vrhnou. Díky tomu nebude obklíčení kolem flotily tak široké. Flotila, pokud koncentruje všechnu svou sílu, ho může na nějakém místě prorazit. Ve chvíli, kdy ji Sithové obklopí požadovaným způsobem, obrátí kapitáni své lodě přímo od Bilbringi a v čele s Etnomovým destruktorem vyrazí vpřed. Než se sithské křižníky na křídlech vzpamatují, aby pomohly svým kolegům ve středu, budou pryč.

Většina důstojníků uznale pokývla hlavou, vědoma si skutečnosti, že nic lepšího vymyslet nepůjde. Tentýž kapitán se zeptal na zálohy. Ukázal na hologramu shluk několika lodí třídy Harrower a jejich početného doprovodu z malých křižníků třídy Interdictor. Sice ligovou flotilu neporazí, ale zdrží významný počet destruktů na dost dlouho, aby se jejich jednotky po stranách vrátily do hry a udeřily zezadu. Admirál si promnul bradu a s ledovým klidem odvětil, že je nutné řešit sithské flotily postupně. Nedodal, že už má nápad, jak se s nimi vypořádat.

Požádal Vrahose, který dosud stál v pozadí na jedné z obrazovek, o pomoc. Vrahos přistoupil blíž, aby ho kamera mohla lépe zachytit. Zeptal se, o co půjde. Etnom ho požádal o bitevní meditaci. Vrahos řekl, že ji umí. Ale nebyl si jistý, jak moc bude účinná. Mohl zesílit vybrané emoce a myšlenky. A je už jedno, jestli ve svých spojencích nebo nepřátelích. Nemohl však tyto nálady vytvářet. Myslel si, že v sithských vojácích není nyní ani špetka strachu ze smrti, či porážky. Nicméně ve vojácích Ligy mohl podpořit naději a víru v přežití. Etnom to ale nechtěl. Chtěl, aby posílil v Sithech pocit, že nyní Ligu mohou obklíčit. Měl je povzbudit, aby zaútočili odevšad. Takovýchto tužeb v sobě jistě mají víc než dost na to, aby si s nimi mohl pohrát. Vrahos přikývl a Etnomovi se zdálo, že se svaly pod jeho maskou stáhly do drobného úsměvu.

Plán, což admirála upřímně překvapilo, vycházel. Každý jeden Sith se zdál být naplněn chutí zničit je do takové míry, že hněv a nenávisť doslova přetékal rozměry jejich myslí. Etnom nepotřeboval Sílu, aby to poznal. Viděl to na manévrech a chování v bitvě. A nejsnazším způsobem, jak mohli Sithové dosáhnout svého cíle, bylo dorážet na roztažená ligová křídla. Mělo to svou cenu, protože spousty stíhaček TIE byly cupovány nepřátelskými Annihilatory a drobné korvety a fregaty na rozdíl od obrovských hvězdných destruktů často nevydržely příval turbolaserové palby.

Etnom čekal, až bude spokojen s pozicemi nepřátel. Potom bez váhání se obrátil na svého pobočníka a přikázal, aby všichni kapitáni zahájili druhou fázi plánu. Obrátit pryč od Bilbringi, motory na plný výkon, zesílit přední štíty a palba z předních těžkých turbolaserových baterií. Cíli jsou jakékoli lodě ve třech oblastech, které na plánu bojiště nechal označit. Stíhačky se měly vrátit do hangárů.

Rozpálení Sithové notnou chvíli pouze zírali, než si jejich velitelé uvědomili, co se děje a začali vydávat rozkazy. To už se jim první křižníky ve středu rozpadaly v sériích explozí a ty, co přežily,

mohly jen přihlížet a svou palbou sotva otravovat prchající ligové lodě. Etnom věnoval poslední pohled Harrowerům na křídlech, které se snažily pustit do pronásledování, ale mistru Vrahosovi se podařilo v nich ještě před přerušením bitevní meditace znásobit zmatení z náhlého zvratu. Taktéž koutkem oka zkontroloval dění probíhající všude kolem a byl více než spokojen. Neliboval si v masakrech, ale, když si ho Chissové prováděli sami mezi sebou, neměl důvod si stěžovat.

Jakmile se ocitli za nepřátelskými loděmi, mohla si posádka oddechnout před křížkem s početnými nepřátelskými zálohami. Na admirála se sesypali všichni kapitáni s dotazem, jak hodlá prorazit dostatečně rychle. Ten sevřel ruku v pěst. Prikázal vyklidit jeho loď. Všechna nadbytečná posádka se měla přesunout do okolních destruktorů. Pak to vysvětlil – znovu si chtěl pohrát se sithskou zuřivostí a ctižádostí. Oni ví, že se na téhle lodi nachází Etnom, velitel ligové flotily, a proto ji chystal zpomalit a zeslabit štítový můstek, aby si mysleli, že je snadná kořist. Etnom a nutná obsluha se mezitím přesunou na záložní můstek uvnitř lodi. Když zmatení a blížícím se neúspěchem rozrušení Sithové uvidí téměř bezbranného admirála Ligy, co asi udělají? Bezesporu se na něj sesype celá jejich záložní linie. Klidně je nechá zničit v ten moment už bezvýznamný primární můstek, zatímco ostatní ligové lodě je obletí ze stran a udeří na ně turbolasery. Tím vyčistí cestu Etnomovy lodi, aby se prodrala do oblasti, odkud skočí do hyperprostoru. Opět se zeptal Vrahose, jestli může počítač s jeho pomocí.

Vrahos ale nesouhlasil. Akce byla příliš riskantní. Sice se ostatní destruktory dostanou pravděpodobně do bezpečí, ale ten jeho bude odsouzen k zániku i s ním na palubě. Flotila není dost silná, aby ho dostala skrz celou skupinu křižníků. Admirál ho prošpikoval přes obrazovku pohledem. Řekl, že je to jediná možnost. Proto nechal evakuovat křižník. Nechtěl riskovat ani o jeden život více, než bylo nutné. Vrahos ale chtěl najít jiný způsob.

Etnom si založil ruce pod bradou a chtěl ho slyšet. Chápal Vrahosovy obavy. Sám měl pochybnosti. Ale jestli chtějí uspět, musí je překonat. Věřil, že to dokáží. Nejen Vrahos, ale oni všichni. Co jiného jim zbývalo proti také přesile, než důvěřovat sami sobě? Od nejnižšího vojáka po velkoadmirála Braeho, od jediského padawana po Velmistra řádu, všichni bojují za mír a svobodu v galaxii tak, že zastavují každého, kdo je chce potlačit! A i když nemají šanci vyhrát bitvu, bojují za naději, že se udrží do triumfu někoho se stejnými ideály. Bojují za budoucnost! Nikdo nic neřekl, a tak dodal, že se drží plánu. Nepadla jediná námitka.

Admirálova loď se opožďovala a sithský velitel neprozřetelně rozkázal zaútočit. Děsila ho vidina trestu za to, že nechal Ligu uniknout z hlavního obklíčení, a doufal, že zabití jejího nejvyššího velitele mu u nadřazených zachrání holý život a ideálně i významné místo v hierarchii. Ani na moment ho nenapadlo, že promyšlenou taktikou by se zanedbatelnými ztrátami mohl pozdržet celé uskupení.

Destruktor se otrásl a admirála zachytil jeho pobočník, aby neupadl. Etnom poděkoval přikývnutím hlavy a oběma rukama se opřel o panel hologramu znázorňujícího průběh bitvy. Loď byla vyprázdněná, jak jen to šlo. Byla těžce poškozená, můstek dokázal vydržet už jen několik zásahů. Zbytek ale držel relativně bez problémů pohromadě. Motory i hyperpohon byly v pořádku. Etnom se nervózně ošil. Při bitvách býval zvyklý spoléhat na hologramové zobrazení se stejnou mírou jako na vlastní pohled skrz průzor, ale to mu tady bylo odepřeno.

Uběhlo několik napjatých minut, během nichž se pouze šeptem, na nějž bezdůvodně přešli, předávaly pokyny. Loď se klímbala sem a tam a technici bez ustání oznamovali nové a nové škody. Můstek byl zničen. Příď odlomena. Horní nástavba v plamenech. Hlášení zněla skrz deprimující hrobové ticho a všichni čekali, kdy ani štíty a mohutné pancéřování nepřežijí nápor a ostřelování podlehe hyperpohon, či jiná část lodi, jejíž zničení je odsoudí k zániku. Dunění výbuchů se rozléhalo celou lodí a věštilo blížící se zkázu...

Na poslední chvíli ovšem přišly i nadějně zprávy. Sithské zálohy byly zaskočeny útokem křižníků, spousta Interdictorů byla zničena a Harrowery měly těžká poškození. Etnom oznamoval nahlas to, co vyčetl z plánu bitvy. Sice to nemusel dělat, protože důstojníci hologram taktéž pozorovali, ale chtěl povzbudit morálku všech. Palba na ně polevovala. Etnom prikázal maximální zážeh v podsvětelných motorech, štíty snížit na nutné minimum proti vedlejším zásahům a zbytkovou energii do předních turbolaserů. Prikázal zvýšit úroveň osvětlení, aby to tam nebylo tak pochmurné.

Vrahos a Sylas sledovali, jak loď, na jejíž palubě byli, vypouštěla přívaly zeleného světla. Před chvílí je jeden důstojník informoval, že už mohou, stejně jako ostatní, přejít na světelnou rychlost, ale čekají, až

se k nim dostane admirál Etnom. Ten byl se svým křížníkem pod těžkou palbou, ale ta teď začala polevovat a on se pomalu začal plazit vpřed.

Mistr Jedi seděl na podlaze a načerpával zpátky Sílu, s jejíž pomocí skrz bitevní meditaci tolik uškodil Sithům. Chisský padawan chodil v kruhu, zčásti frustrovaný, že nemůže nic dělat, a zčásti stále zamyšlený nad slovy mistra Keliga. Vrahos řekl, že to vypadá dobře. Etnomův plán nakonec vyjde, i když jeho loď vypadala hůř než jejich raketoplán po tom, co je Chissové sestřelili. Sylas dodal, že sám admirála podcenil. Podíval se k Etnomovu destruktoru, aby zjistil, za jak dlouho je dožene a oni odsud konečně zmizí.

Nouzové sirény, které dosud tiše oznamovaly kritický stav lodi, vyjekly ve strašlivé kakofonii zvuků značící, že tentokrát se stalo něco opravdu špatného. Technik ohlásil, že motory byly téměř kompletně zničené. Vzápětí se v mdlobách sesunul z vypětí na zem. Útok přišel ze zadu, dohnaly je první sithské stíhačky. Několik členů posádky propuklo v hysterický pláč s předtuchou blízké smrti. Jiní se začali usilovně modlit k čemukoli, v co věřili. Další proklínali Sithy, Chissy, samotného Etnoma i Jodie. Pár důstojníků vymýšlelo neuvěřitelně šílené plány, které je měly zachránit...

Admirál nevnímal nic v okolí, ani naléhání, aby vyjádřil svůj názor, a jen pozoroval hologram, který se vlivem poškození neustále vypínal a zapínal. I tak rozuměl zřetelně jednomu sdělení: ostatní lodě Ligy se obracely, letěly jim na pomoc. Někdo přikázal posílit záďové štíty. To Etnoma rozčlilo. Vytáhl z opasku blaster a přenou střelou zničil ovládací panel štítů

Jeho mozek, zřejmě chápajíc neodvratný konec, sice neregistroval žádné hlasy, ale on pochopil, že je zasypáván jednou otázkou: „Proč?“ Neodpověděl. Nemohl. Sám se to teprve snažil obhájit před svým svědomím. Měl důvod, logický důvod, ale to nestačilo.

Nastoupil do turbovýtahu a zmáčkl nejnvýše položené tlačítko. Nikdo se ho nepokusil zastavit a systém výtahů stále zázračně fungoval. Během cesty nahoru se čas zpomalil. Zaslechl zespoda mohutný výbuch značící, že i záložní můstek dosloužil. Vystoupil ven a ke svému překvapení zjistil, že se ocitl přímo na místě, kde končival prostor zničeného hlavního můstku. Ucítil v plicích prázdno, když se vzduch, jež sem přivezl, rozplynul ve vakuu.

Během posledních vteřin života zahlédl, jak zbylé lodě Galaktické ligy vstupují do hyperprostoru a zachraňují plamínek naděje, kvůli kterému udělal, co udělal. I kdyby jejich kapitáni pochopili, že je tak jako tak předem mrtvý, Jediové by trvali na tom, aby se pokusili alespoň někoho zachránit. A tím by definitivně odsoudili sebe i ostatní k zániku. Sithové byli už příliš blízko. Musel destruktorem zbavit posledních zbytků ochrany, aby splynul s nekonečným vesmírem včas a jeho spojenci se ho nehnali sebevražděně zachránit...

Než stačil zemřít na nedostatek kyslíku, stala se struktura v okolí můstku terčem špatně mířené salvy z děl sithského Harroweru. Všechny střely prošly kolem něj, všechny. Až na jednu.

Zatímco se rozpadal na atomy, jeho pohled se natáhl až k admirálu Mitth'qar'era powi na opačné straně bojiště. Poslední, co kdy užíval, byl výraz jeho úcty...

Základna Armády Nového Světa, neznámý sektor galaxie. Generál Stern se s rukama sepnutýma za zády pomalu procházela po své kajutě a přemýšlela. Coby nejvyšší velitel tajné služby Armády Nového Světa se starala o spletitou pavučinu agentů, špiónů a tajných zabijáků po celé galaxii. Stejně jako by pavouk běžel zkontrolovat sebemenší záchvěv vláken své sítě, i ona musela prověřovat informace, které jí její kontakty donášely. To však v tuto chvíli nebyl její problém. Přemýšlela nad organizační stránkou nastávajících operací na Rhumii, která byla pro Armádu nyní nejvyšší prioritou. Aby zde Armáda dosáhla zdárného cíle, musela být každá operace pojištěná proti jakýmkoliv komplikacím. Vše muselo být naplánované do sebemenšího detailu...

Zastavila se a podívala se na svůj stůl. Jindy organizovanou plochu nyní pokrývala změť datapadů. Dlouze se zahleděla na ten o Operaci No--- Náhle ji vyrušil hlas vycházející z terminálu. Někdo ji žádal o vstup. Otočila se ke dveřím a na dálku je otevřela. Dovnitř vešel jeden z jejích agentů, kterého už velmi dlouho neviděla osobně. Měl být v terénu, ale nyní stál přímo před ní a salutoval jí na pozdrav. Pokárala jej suchým tónem, že měl být na Kalee.

Ohlásil, že Darth Domikro se vrátil. Stern se zájmem zvedla obočí a mnula si bradu. Před několika dny usedl na trůn Kalee. Agent, coby falešný voják Ligy, nemohl riskovat, že tam zůstane, a tak se evakuoval dřív, než se to tam zvrtně. Stern se na něj otočila, ale z jejího pohledu bylo jasné, že hledí přímo skrz něj. Poděkovala mu za informace a nechala ho jít. Musela informovat Vůdce. Stern došla ke svému terminálu. Aktivovala komunikační kanál Vůdce a čekala, než se s ním spojí.

Na přistávací rampu právě dosedal letoun třídy Lambda a z něj, stejně jako před osmi měsíci, vystoupila záhy postava v rudé zbroji s doprovodem dvou strážců. V půli rampy se zastavila, odvolala strážné, a chvíli se dívala na slunce, které právě zapadalo. Pak se ohlédla a viděla přesně tu samou základnu jako před tou samou dobou na drobném displeji datapadu. Pak se zhluboka nadechla a svižně si to namířila do velící místnosti. Po cestě si sundala svou přilbu a ukázala tak své smaragdově zelené oči a černé kadeře po ramena. Její tvář se za ty roky nezměnila, jen pytle pod očima prozrazovaly únavu. Jak vešla do velínu, tak se všichni, kteří v něm byli, zvedli a zasalutovali. Ona zopakovala a poté si sedla.

Tove se zeptala, jak je na tom komunikace se zbytkem Unie. Poručík Dannto sdělil, že jsou příliš daleko, takže spojení není – pouze textová komunikace, avšak se zpožděním asi 4 hodin. Nicméně vzdálenost zřejmě není ten hlavní důvod. Kromě toho tu je nějaké rušení, vycházející z hor. Je to ta stejná oblast, ze které mnoho vojáků v noci slyšelo divné zvuky. Všichni se shodli na tom, že je nutné vyslat průzkumný tým. A tak další den vyslali průzkumnou skupinu, které se účastnil krom elitních komand i mandaloriánský žoldněř. Přítomna však Tove, i přesto jak chtěla, nebyla. A možná tomu bylo tak dobře.

Pro výpravu byl stanoven desetičlenný oddíl. Dva členové komanda, Mandalorian, tři vědci tvořili část oddílu. Jeho zbytek se skládal ze standartní pěchoty. Kvůli nepřívětivému povrchu planety se oddíl moc rychle nepohyboval a musel častěji odpočívat. Vědci na druhou stranu posbírali mnoho užitečných informací, které pomohly nejen v katalogizování planety, ale i prakticky.

Ale toho Tove přítomna nebyla, ona byla stále v planetárním velitelství. Z něj osobně přijímala každičkou zprávu od skupiny, neboť zbytek práce byl rutinní. Planeta se jí sice líbila, ale těšila se, až za nějakou dobu odletí prozkoumat zbytek soustavy. Byl večer a ona v tuto chvíli seděla v křesle v pohodlné uniformě, nohy měla přes sebe a pomalu usínala. Vlasy měla mírně rozčuchané a protentokrát namísto drdolu na své hlavě měla culík. Osamělé nitky vlasů jí padaly přes oči a ona byla tak unavená, že by hned usnula za vzpomínek na mládí a její přátele. Náhle ji však z jejich mrákot probudilo několik rychlých pípnutí. Tým 4 hlásil, že připravuje tábořiště. Zatím nenarazil na nic zvláštního. Tove přikázala, aby proskenoval celou oblast a zaznamenal jakékoliv zvuky.

Následovně se stalo to, co vždy. Nad týmem do vzduchu vyletěla malá sonda, která po celou dobu noci monitorovala okolí. U Tove se to projevilo rozšířením holografické mapy. Ta k pomalu se tvořícím modelu přešla a dívala se. Objevovala se maličká louka na kraji lesa, který působil velmi stísněně. Jeden malinký bod na mapě silně zářil, což byla lucerna čtvrtého týmu. Ta postupně zhasla stejně jako světla na velínu. Jeho obsluze končila směna a Tove společně s ostatními šla spát a dala volnou ruku svému zástupci. Pomalu se došourala do své ubikace, která byla o trochu větší než ubikace ostatních. Jedna postel, skříň, stůl, zásoby. To jediné potřebovala. Hlavní rozdíl byl, že ona měla v každém kuse nábytku zabudovaný alespoň jeden ruční blaster. Na ty teď nemyslela a položila se do postele. Hlavou jí prolétla poslední myšlenka před usnutím – jestli si chce zachránit život, měla utéct.

Asi o tři hodiny později, kolem páté ráno planetárního času. Tove probudilo několik agresivních pípnutí. Když se plně probudila, tak viděla žlutou barvu. Signál z velínu, hrozbu sice nečekala, ale ignorace by se rovnala degradaci. Proto se urychleně oblékla do uniformy a svižným krokem vykročila. Když vstoupila na můstek, tak viděla, jak všichni stojí a poslouchají. Slyšela přenos od týmu 4. Ten byl velmi tlumený, ale i přes to byl slyšet jeden neustávající zvuk. Sípavé chrčení. Tove tým požádala o hlášení. Bylo sice pojištěno, aby zprávu slyšeli na druhé straně jen prostřednictvím helem pevně nasazených na hlavě, takže se nedala vyvozovat vztažnost, ale hned jak to dořekla, tak se na druhé straně ozval známý zvuk. Skučení přecházející v maniakální smích. Ten trval pár minut silně a nepřetržitě. Pak byl přehlušen několika výstřely. Sice pokračoval, ale vzdaloval se. Z komlinku se ozvala jediná věc až do rána – mířilo to k horám.

Průzkumná jednotka té hrůzné noci nezamhouřila oko, a proto byl jejich následovný postup poněkud pomalejší. Stále to byli však elitní vojáci a za 3 hodiny se od kraje mýtiny dostali až k úpatí hor. Tam

podali pouze krátkou zprávu a pokračovali dále. Půl hodiny odpočívali a v pravé poledne planetárního času, tedy ve 20 hodin, se znovu vydali na cestu. Jejich zpráva přišla s půlhodinovým zpožděním, kterého byla Tove svědkem. Dělal jí to starosti, ale byla až příliš unavená na to, aby vyloudila kloudnou myšlenku. Odešla na první pohled ještě čile do svého pokoje a tam její myšlení přešlo ve spánek. Spala mnoho hodin až jí vzbudilo pronikavé houkání společně s důstojníkem. Potřeboval ji ve velínu.

Tove se rychle oblékla a utíkala do velínu. Když se podívala na hodiny, zjistila, že je půlnoc a pět hodin k tomu a že prospala zbytek dne. Po zjištění ještě zrychlila. Na velínu svítilo světle červené světlo, střední pohotovost. Vše bylo zalito rudou barvou a hlavní systémová deska žhnula tak, až vypalovala oči. Od průzkumného týmu jim přišlo dalšího 9 zpráv. Tove chtěla vědět, proč nebyla upozorněna. Důstojník ji sdělil, že všechny zprávy přišly před pěti minutami. Ani jednu zatím neslyšeli. Tove se zahleděla ještě jednou na desku a pak stiskla knoflík na postupné přehrávání.

Spustila se první nahrávka. V pozadí po celou dobu vál vítr a jeho skučení prořzl mužský hlas. Patřil členovi týmu 4. Postoupil výše do hor, signál základny zde nebyl tak silný jako na úpatí. Počítal s tím, že se bude ztrácet a prodlevy zvyšovat. Udělal chemický rozbor skály a zjistil, že je z materiálu rušící elektromagnetické vlnění. To by však mělo vyřešit vybudování radiostanice s lepším signálem. Tým se chtěl ozvat, až bude na širším prostranství. Jeho droid poslal údaje o terénu.

Následovala krátká odmlka, během které se na obrazovce a na holoprojektoru objevila rozšířená mapa. Následovala další, druhá zpráva. Tým dosáhl menšího placu, nebylo tu nic až na drobné křoviny z podobného materiálu jako místní stromy. Postupoval bez zpomalení. Vítr zesiloval. Na holomapě se poté přidaly další rozšíření mapy a ukázka individuálních keřů. Po další pauze se ozval podplukovník Arnolds. Dosáhli velké mýtiny. Namísto stromů se kolem jejího prostranství nachází další skály, které ho celkově izolují, tudíž žádný vítr. Tým hodlal postoupit dál a postavit další tábor na noc. Potom tým poslal další hlášení a potom ještě jedno. V pozadí bylo slyšet známé smějící se skučení. Arnolds byl vyděšený. Zdálo se, že zvuk přichází odevšad. Tentokrát bez prodlevy začala hrát další nahrávka, zase s těmi zvuky. Velitel týmu 4 ohlásil, že jim došel sliz, kterým vytvářeli oheň. Museli jít pro další. Pak se ozval Arnolds, který nahlásil, že velitel se ještě nevrátil. Oheň dávno vyhasl. Museli si svítit baterkami, potom použijí světlice.

Z nahrávky se dlouho kromě intenzivního a silného sténání a šíleneckých výlevů smíchu dlouho nic neozvalo. Po delší době však bylo slyšet škrábání a další sténání, silnější, zoufalejší než zbytek. Po chvíli si všichni na velínu uvědomili, že to sténání bylo lidské. A nebylo jen jedno, po rozboru se zjistilo, že se skládalo ze všech členů až na Arnoldse. Byli napojeni na jejich oddílový kanál očividně. Arnolds se po chvíli přidal svým sténáním. To byla osmá nahrávka.

V deváté byla už na začátku slyšet střelba z blasterů a výbuch jednoho, dvou, granátů. Sténání a smích se změnil ve vřeštění. Střelba pomalu ustávala a byla prolínána výkřiky bolesti. Až padl poslední výstřel, tak byly slyšet kroky. Nejprve zbrklý běh ve vojenských holinách a chvíli po něm zběsilý dusot. Dlouho nic nebylo krom tohoto slyšet, ale v tu chvíli, kdy se pokusili vypnout záznam, tak se ozval roztřesený hlas prokládán kašláním – Arnolds ohlásil, že když došly světlice, stáhli se do chodby ve skalách. Dostali se do velké síně, kde byli napadeni ze všech stran. Arnolds byl poslední přeživší. Něco před sebou viděl... To byl konec poslední nahrávky. Všichni si domysleli, že osmá a devátá byly prohozené. Tove to nepřiznala, ale bála se. Už chtěla něco říct, ale v tu chvíli se ozvalo další pípnutí.

Přišla další zpráva, tentokrát obrazová. V desáté, tentokrát zcela jistě poslední zprávě byly vidět útržky veliké síně, kamera byla velmi roztřesená. V dáli se ozýval vřeskot a na blízku zrychlené dýchání. Náhle se kamera obrátila nahoru ke stropu, aby viděla, že na ní něco padá. Ozvalo se nejdříve seknutí, během kterého byl vidět pád na zem. Kamera spočinula svým posledním pohledem na velkou bránu, šedivou jak voda z kanalizace, po které stékal sliz. Ten začal na místech, kde byly rýhy, hořet.

Tove měla co dělat, aby se psychicky nezhroutila. Ani v nejdivočejších snech si nemyslela, že se jí právě toto stane. Mysl jí bouřila, ale zachovala si klidný zevnějšek. Všechny instruovala a pak šla plánovat další postup do svého pokoje. Rozhodla se, že se na to místo musí osobně podívat i přes to, že jí děsil ten hrozný smích. Ráno promluvila ke smrti celé čtvrté čety a na jejich počest bylo dvakrát vystřeleno z *Covenanta*, nakonec se začala řešit konfrontace s cizí silou.

Birn si nabitou zbraň přiložil ke spánku. Po tváři mu stekl mohutný pramínek potu. Jeho ruka se začala nekontrolovaně třást. Musel si zbraň pevně podepřít ještě i druhou rukou, jinak by ji snad i pustil. Jeho vnitřní hlas mu říkal, aby se zabil. Byl nicka, žádný admirál. Nikdy nebude jako Thqare, Nibir, Hillus, Powes. Jeho smrt nebude pro nikoho nic znamenat. Nebude nikomu chybět. Každý ho jen zradil. Birnův klidný hlas se přeměnil v křik. Alespoň jednou v životě nechtěl být slaboch, chtěl udělat správnou věc. Považoval se za ostudu své rasy. Zbraň vzteky mrštil na zem.

Náhle se z komlinku ozvalo volání. Birn chvilku překvapeně jen pohledem přejížděl po své kajutě bývalého hlavního bezpečnostního důstojníka, kterou si on sám přidělil do té doby, dokud to tady Chissové na Bilbringi plně nezabezpečí. Určitě je tohle jen shoda náhod, nemohl ho tady nikdo slyšet. Přijal volání. Vrchní Inkvizitor Aust s ním chtěl mluvit, ale Birn řekl, že bude mluvit jen s Hackem. Ostatním Inkvizitorům se nedalo věřit. Mohli to být stejní zrádci, jako Nibir. Důstojník ohlásil, že Hack už není na palubě. Birn řekl, že tedy nebude mluvit s nikým a ukončil hovor. Pomalu se posadil na svoji postel. Cítil, jak se na něj dere únava. Kéž by tak jen mohl zavřít oči a usnout. Navěky.

Vrhací nůž se prohnal vzduchem a zabodl se mu do hrudi. Birn se v duchu usměje. Kterýkoliv jiný Chiss by na tohle včas zareagoval. Admirál, než spadl z postele, stihl ještě spatřit osobu v kápi. Ta mu přiloží nůž k hrdlu, ale Birn ho nakopl do rozkroku a uhnul, takže mu čepel prořízla pouze rameno. Birn si pomyslel, že byl tak snadno tváří tvář smrti, ale stejně vzdoruje. Birn nahmatal blaster pod postelí a vystřelil. Vrah se skácel k zemi. Nejdříve si vytáhl nůž z hrudi a poté sáhl po komlinku.

Zavolal o pomoc. Jestli Chissa na druhé straně linky nějak překvapila admirálova slova, nenechal to na sobě nijak znát. Důstojník hodlal poslat oddíl vojáků s Inkvizitorem. Birn ale zopakoval, že chce pouze Hacka. Konečně stáhl kápi maskované osoby. Byl to Noghri. Pak ztratil vědomí.

Ladere si pověsil na opasek svůj oboustranný světelný meč a hrdě vykročil ke dveřím, které vedly do centrální chodby jeho příbytku na Korribanu. Tím byla menší několikapatrová stavba ve tvaru stupňovité pyramidy, v níž kromě něj žilo několik desítek podřadných Sithů, kteří mu sloužili a plnili všechny jeho rozkazy, pobýval tu i jeho oddíl Nočních pláštů a kdysi také k němu přidělení Bojovní Inkvizitoři, než všichni padli v bitvě o Bilbringi.

Na Korriban se vrátil před několika hodinami, ale místo toho, aby k Císaři rovnou vtrhl, rozhodl se oficiálně požádat o audienci. Udělal to jednak, aby jeho triumf měl patřičnou úroveň, ale také se k němu hned po přiletu dostaly povídačky o jakémsi Dassově šílenství a obrovských nekontrolovaných projevech moci a on neviděl důvod něco takového zbytečně vyvolávat. Obzvláště, když se nemusí bát, že by sem Aust dorazil v blízké budoucnosti, protože teď má jistě až příliš starostí s rádoby usmiřováním Chissů.

Před chvílí mu konečně přišla zpráva, že si na něj Císař udělal čas, a tak si oblékl své ceremoniální roucho, pod nímž měl samozřejmě stále oblečený bojový oblek, protože u Sithů jste si nikdy nemohli být jistí, jestli na vás nechce ten druhý zrovna zaútočit.

Vyšel ven a pohledem přelétl planinu rozprostírající se ze tří stran od jeho malého chrámu. Už chtěl nasednout na speeder a rozjet se k paláci, když spatřil, jak k němu jde od korribanského přístavu vysoká postava mající planoucí auru Temné strany.

Hack si přesně nepamatoval, jak dlouho mu trvala cesta z Bilbringi na Korriban. Přišlo mu to jako hotová věčnost. Letěl pouze jen on sám. Naposledy se podíval na sedačku pilota, kde vždycky seděl jeho bývalý droid Butcher. I přes jeho zvrácenost byli on a Jarod jediné dvě osoby, které považoval za přátele. A teď jsou pryč, jak Butcher, tak i Jarod. Bohužel Hack nedokáže vládnout Temnou stranou Síly tak mocně, aby dokázal vrátit živé zpět, ne, ale je schopen pomstít se těm, co nesou podíl viny. Hack vyběhl ze své lodi směrem k Ladereho pyramidě. Dříve by se nikdy neodvážil, byť jen přiblížit k tomuto místo. Jenže on už není stejný jako dříve. Ten člověk, kterým býval, zemřel na Bilbringi. Teď cítí jen vztek, kterým spálí všechny na popel. Došel k příbytku dostatečně blízko, že dobře rozpoznal všechny tři siluety stojící u pyramidy. Agresivně zvedl pravou ruku do vzduchu a uškrtil oba příslušníky Nočních pláštů, kteří hlídali vchod do příbytku. Tohle nemusí nikdo vidět. To je pouze mezi nimi. Hack popošel k Vrchnímu Inkvizitorovi, dělilo je od sebe pouze pár metrů.

Ladere spustil ruce volně podél těla bez náznaku hrozby, aby nepůsobil napjatě a bojechtivě. Nečekal, že Aust dovolí Hackovi odletět. Hack namířil výhrůžně prstem na Ladereho a zeptal se ho, proč to

udělal. Proč musel Jarod zemřít? Ladere pokrčil rameny a řekl, že to bylo kvůli Hackovi. Ten podřadný zmetek by mu nestál ani za pohled stejně jako ostatní takzvaní Bojovní Inkvizitoři. Ale přátelil se s Hackem a Ladere chtěl, aby, až s Hackem skončí, po něm nic nezbylo. Nikdo, kdo by na něj vzpomínal v dobrém nebo pro něj truchlil. A také si chtěl vychutnat jeho smutek. Vlastně, když nad tím přemýšlel, tohle byl ten hlavní důvod. Ano, chtěl ho vidět zničeného z jeho smrti.

Hacka tato slova zpočátku zasáhla jako nůž do srdce. Pár vteřin byl schopen jen nehnutě pozorovat tu osobu, tu zrůdu, co mu ničila život od té doby, co tady na Korribanu byl. Už nikdy víc. Nedopustí, aby Ladere ublížil dalším lidem. Teď bude trpět on. Hackův obličej se z šokovaného změnil na grimasu čisté agrese a nenávisti. Zvedl pravou rukou chystající se spustit salvu blesků, kterými by ho usmažil na prach. Nakonec to ale neudělal a místo toho rukou sáhl ke svému obličej, sundal si svoji masku Sitha a odhodil ji k zemi.

Ladere řekl, že to bylo spravedlivé. Hack způsobil smrt jeho přítele, tak Ladere zase způsobil smrt toho jeho. Ne, že by snad věřil ve spravedlnost. Ladere se ďábelsky usmál. Krátkého rozhovoru využil, aby nashromáždil co nejvíc Síly, čehož si mladý Inkvizitor, příliš ovládaný surovými emocemi, nevšiml. Ohromující rychlostí před sebe napráhl obě paže a z dlaní mu vyjela zuřící smršť sithských blesků.

Hack stihl sáhnout pouze po jednom ze svých mečů, kterým zablokoval útok. Zařval, že Serise nezabil a druhou rukou nahmatl druhý meč, který vrhl po Laderem, aby se uvolnil ze sevření. Ladere přestal vypouštět výboje temné strany a přemetem se dostal těsně nad Hackův letící meč, který neškodně přistál několik metrů za ním. Řekl, že on Jaroda také nezabil. Přitáhl si do dlaně dlouhý jílec svého světelného meče a aktivoval obě jeho čepele.

Tato slova Hacka znovu bolestivě udeřila. Bojovně zařval a s jedním mečem zaútočil. Rudé čepele se střetly. Hack ale nechtěl nechat svému nepříteli čas k odpočinku, nebo riskovat, že ho oboustranný meč přetlačí, a tak pomocí Síly zvýšil svoji rychlost. Jeho údery začaly přidávat na intenzitě a najednou hlavou praštil Ladereho do lebky, aby ho co nejvíce překvapil. Přesně v ten moment si přivolaal svůj druhý meč zpátky do ruky, tentokrát s radou Kayna mířit na hlavu.

Laderemu lehce třeštil mozek od nečekaného útoku, ale to mu nebránilo se kotoulem vzad vysvobodit jak z dosahu, tak se znovu, tentokrát spodem, vyhnout letícímu meči. Ihned vyskočil na nohy a na Hacka, právě chytajícího svůj světelný meč, vyslal z dlaně vlnu Síly. Na adresu jeho neúspěšného pokusu dodal, aby nepoužíval triky, které jeho soupeř už viděl. Hack intuitivně položil obě ruce před sebe a vytvořil štít Síly, který ho ochránil před přichozí vlnou a odrazil ji zpátky ke svému odesílateli. Dřív, než stihl Ladere zareagovat, telekinezí zvedl mrtvolu Nočních pláště a mrštil je po svém nepříteli. Poté se s oběma meči vrhl vstříc do série agresivních a mocných úderů.

Vrchní Inkvizitor zaklel a skokem napravo se vyhnul odražené vlně. Hozená těla rozsekal svými vířícími čepelemi na desítky kusů masa. Během toho ze sebe shodil svůj pošpiněný obřadní plášť, aby ho nebrzdil. Okamžitě zaregistroval tryskově se přibližujícího Hacka, ale místo toho, aby jeho útok zastavil svou obranou, o níž si nedělal žádné přehnané iluze, vyrazil vpřed v tomtéž zuřivém stylu sedmé formy, Juyo. Hacka nijak nezmátla nepřítelova reakce, ba naopak se ji rozhodl využít. Téměř na poslední chvíli před zkřížením zbraní přešel do skluzu a pravým mečem sekl Ladereho po noze. Jakmile se dostal do zad Vrchního Inkvizitora, použil vlnu Síly, aby ještě donutil svého soka ke kleku. Vyskočil a oběma meči začal hlava nehlava mlátit do jeho oboustranného meče.

Ladere v podřepu odrážel silné útoky vědom si skutečnosti, že to dlouho nevydrží, ale jeho nepřítel se nehodlal vzdát své výhody. Musel rychle něco vymyslet. Jejich zbraně se střetly v intenzivní přetlačované a jedna z čepelí jeho meče se mu pod tlakem Hackova meče začala nebezpečně blížít k obličej. Zariskoval a uvolnil dva prsty z levé ruky. Oslabil sice sevření své zbraně, ale mohl Hackovi vyslat slabý výboj Temné strany po nohách, který neměl možnost jakkoli odrazit. Útok to byl slabý a vůbec mu neublížil, avšak přiměl Hacka odskočit zpátky, aby se vzpamatoval. Těsně předtím ale stihl Ladereho zatlačit meče tak moc, že ho přinutil škrábnout se vlastní zbraní do tváře.

Nyní proti sobě stáli podruhé, oba lehce zranění první výměnou. Bojový Inkvizitor hnaný hněvem znovu zaútočil, ale tentokrát se pokusil použít vytříbenější útoky, více přemýšlet nad svými kroky a neklást důraz jen na Sílu. Ladere se chvíli pouze bránil, aby v Hackovi vyklíčil pocit, že svého soupeře zvládne přešermovat a přestal se poddávat prudké intuici. Byl to však klam, protože Ladere věděl, že, co se techniky týče, je převaha na jeho straně a brzy to ukázal.

Nechal se dostat pozice, kdy to vypadalo, že už dokáže odklonit jen jeden ze dvou úderů, které na něj směřovaly. Vykryl útok pravého meče, zatímco se s pomocí Síly odlepil od země a oběma nohama kopl Hacka do levé ruky. Sice se mu jí nepodařilo zlomit, jak plánoval, ale vyrazil mu světelný meč, který ještě ve vzduchu rozsekl na dva nepoužitelné kusy šrotu, jež se zabořily do rudého korribanského písku.

Dopadl na zem s krutým úsměvem, který věnoval svému zaraženému soupeři, a vyrazil vpřed máchající svým oboustranným mečem s takovou dovedností jako nikdy předtím. Hack musel zběsile vykrývat seky ze všech stran pouze jedním ze svých dvou obvyklých světelných mečů a uvědomil si, že Ladere je nyní mocnější, rychlejší, silnější a hlavně lepší. Na začátku měl možná převahu, ale Ladere jí semlel zkušenostmi a precizností.

Hack nakonec nestačil jeden z útoků zablokovat a zbraň nepřítele mu lehce spálila pravé rameno. Automaticky si levou rukou zakryl bolavé místo, což byla velká chyba. V uchopení své zbraně povolil s váhou, Ladere mu jediným silným sekem vyrazil meč z ruky a nohou ho odkopl o pár metrů vzad. Hack tvrdě dopadl na zem. Začal vykašlávat rudý písek, který se mu dostal do úst.

Ladere přešel z úsměvu v otevřený výsměch. Nechápal, co na něm Dass viděl, když ho přijal mezi Sithy. Stále žil jen proto, že za ním někdo neustále stál a staral se o něj. Nebyl o nic silnější než ostatní Bojovní Inkvizitoři a čekal ho jejich osud. Jediný smysl jejich existence! Padnout pro opravdové Sithy. Ne, pro opravdového Sitha! Pro Ladereho! Byl stejný póvl jako Jarod, ale oběma se dostane té cti stát se dlažbou pro cestu jeho slávy. Pozdvihl svou zbraň a vykročil k poraženému soupeři, aby ukončil jeho život.

Hack se znaveně podíval směrem k Laderemu. Už měl všeho dost. Toho tajemství, že je člověk. Několik let se musel bát, aby nikdo neodhalil jeho pravou identitu. Měl už dost, jak s ním pouze každý manipuloval, vysmíval se mu a využíval ho ke svým účelům. Už nikdy více. Hack zařval mocným hlasem, který pomalu nezněl, že by patřil jemu, že on je jediný Sith. Avšak za poslední rok to bylo poprvé, kdy měl čistou hlavu a cítil jen sebe, nebyl tu žádný okolní vliv. Byl to pouze on. A jeho nekonečný vztek. Z Hackových prstů vystřelila přímo enormní salva blesků, větší než jakou kdy on sám, a dokonce i samotný Ladere, viděl. Překvapeně upustil svůj meč a zareagoval nejlepším možným protiútokem. Blesky obou soupeřů se střetly a nekontrolovaně deformovaly krajinu kolem nich. Ale mladší Inkvizitor byl silnější.

Ladere tomu nechtěl věřit. Hack ho během chvilky úplně přetlačil a obrovské elektrické pole Ladereho pohltilo. Začal řvát obrovskou bolestí, jeho kůže se smažila, cítil pach spáleného masa. Hack vzal svůj jediný meč a naběhl na svého soupeře. Ten si na poslední chvíli přivolal svůj oboustranný meč a útok zablokoval. Pokusil se toho člověka přetlačit, mělo by se mu to povést. Byl ve výhodě proti soupeři se slabší zbraní, ale nedokázal s ním ani pohnout. Hack hlava nehlava rozdával údery. Jeho hněv byl přímo hmatatelný. Nejdřív přesekl Ladereho meč ve dvě, a nakonec i jeho pravé zápěstí. Čistokrevný Sith znovu vykřikl bolestí, ale člověk ho umlčel odkopnutím k zemi.

Ladere vystrašeně prosil o život. Na Hackově obličej se poprvé za celý život objevil velice zvláštní úsměv čistého sadismu a brutality, stejný jako u ostatních Čistokrevných Sithů. Věděl, že k tomuto momentu někdy dojde. Sithové to měli v povaze. Hack choval vůči Laderemu menší úctu, stejně jako ke všem uživatelům Temné strany Síly. Nebral to nijak osobně. Jenže tenhle Hack už je navždy pryč. Teď tohle bral zatraceně osobně! Nechtěl ho zabít hned, ne, to by bylo pro něj až moc dobré. Nejdřív si chtěl užít jeho utrpení. Hack rozsekl Ladereho koleno a levou rukou po něm vypálil další salvou blesků. Jeho křik a bolest mu vykouzlily ještě větší úsměv na tváři.

Sithova čistě rudá kůže se deformovala na svaštělou, na těle a na tváři se mu vytvářely bolestivé vředy. Po pár minutách konečně uvolnil sevření. Vrchní Inkvizitor se s obrovskou bolestí pokusil o naprosto zbytečný vzdor a pomalinku se začal plazit pryč. Hack si jeho snahu chvilku vychutnával, ale nakonec mu šlápl na pahýl, který zbyl po useknuté noze. Ladere zalapal po dechu, jak se nedokázal díky škrčení nadechnout a rukou ve vzduchu načrtával prosebná gesta. Hack ještě víc sevřel stisk, až jeho ruka nakonec sama dopadla k zemi. Čas to ukončit. Hack zapnul meč a úplně naposledy udeřil.

Zatímco jeho ruka prudce klesala dolů, ucítil, jak ho do břicha udeřila neviditelná energie se silou prudkého kopance a hodila s ním několik metrů dozadu, kde tvrdě došel na zem. Rychle se zvedl na nohy a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Okamžitě spatřil viníka. Pár kroků za polomrtvým Laderem

stála postava v kápi, v níž po chvíli poznal Queridu. Aniž by pohledem byt' jen zavadil o Ladereho, řekl, že Císař chtěl, aby žil.

Hack se překvapeně podíval na svého mentora, učitele, který ho naučil vše o umění boje. I když jeho výcviky byly tvrdé a nekompromisní, měl neskonale Hackovu úctu a obdiv. V jistém ohledu ho považoval za jednu z mála osob, které věřil. Hack zakřičel, že Ladere je zrádce. Zradil Císaře Dasse, zradil všechny Sithy na Bilbringi. Všichni tam málem kvůli němu zemřeli. Proč by měl žít? Hack se ze všech sil snažil kontrolovat a potlačit touhu ho za tyhle slova zabít.

Querida pohybem levé ruky odhalil jílec svého světelného meče visící na opasku, aby mu dal najevo, ať neudělá žádnou hloupost. Pak pokrčil rameny. Netvrdil, že s Císařovým rozhodnutím souhlasí, ale, pokud vydá rozkaz, uposlechne ho. Jestliže Hack chce něco změnit, tak si tyhle argumenty a otázky měl schovat pro něj.

Bojový Inkvizitor mu věnoval pohled plný agrese, s obrovským přemáháním vypnul meč a schoval ho za opasek. Přešel Ladereho znetvořené tělo a přešel i úmysl ho zapíchnout jako nějaké zvíře. Vydal se k Dassovu paláci, ale Querida ho ještě zastavil. Zapomněl si svoji masku Sitha. Hack se rychle otočil. V první moment to vypadalo, že svůj útok vedl na Queridu, ale všechny blesky byly určeny jednomu předmětu. Masky se proměnila v prach. Řekl, že on je Sith. S těmito slovy obě osoby nechal napospas osudu.

Darth Domikro seděl na svém trůnu a na obrazovce rozzuřeným pohledem četl počet kreditů. Ukořistěná technika Ligy mu nevynesla tolik. Praštil zlostí do trůnu. Jeho komorník dodal, že ta technika byla spíš jen šrot.

Začal pečlivě pozorovat, jak jde rekonstrukce paláce. Vyšel na zahradu a všiml si, že rekonstruovaná busta byla modelována podle jeho obličeje, místo původního obličeje Qymaen jai Sheelala. Domikro se sochaře zeptal, proč bustu změnil. Sochař se zdál poněkud zmatený. Vysvětlil, že Domikro osvobodil tento palác. Domikro si našťavaně dupl, čímž ho přerušil. Na tento moment čekal celý svůj život, a musí to být přesně tak, jak si ho představoval. Takže přikázal, aby byla vysochána zpět tvář slavného vojévůdce.

Šel ke kraji zahrady, odkud mohl pozorovat město pod ním, které bylo také rekonstruováno. Problém byl jen jeden, jak všem těm dělníkům zaplatit? A jak obnovit ekonomiku Kalee? Druhý den ho požádal o slyšení Darish, náčelník klanu Whiteskull. Domikro ho pozval do trůnního sálu.

Darish se ho zeptal, jestli má vůbec nějaký plán. Vyhnal Ligu, ale má Kalee vůbec nějakou šanci na obnovu ekonomiky? Domikro si povzdychl. Pracoval na tom. Věděl, že Darish ovládá několik dolů. Darish to ale považoval za urážku – Domikro chtěl bohatství dolů, stejně jako předtím Liga. Domikro se rozzuřil, nechtěl být k Lize přirovnáván. Darish namítl, že Domikrovi vlezla do hlavy moc. Kalee měla šanci na přežití jen s Ligou. Bylo nutné ji sem vrátit. Liga je obrovská síť po celé galaxii, jakmile bude válka u konce, může začít Kalee financovat, ukončit zdejší hladomor. Domikro sdělil, že to samé hodlá udělat i on. Řekl, že má kontakty.

Darish ale trval na tom, že Liga se musí vrátit. Vyzval Domikra na boj na život a na smrt. Boj na život a na smrt se v kaleeshské kultuře bral velmi vážně, odmítnout ho byl největší znak slabosti. Domikro přijal. Oba měli půl dne na přípravu.

Červánky začaly ozdobovat oblaka Kalee a Domikro přistoupil do arény, kde na něj už čekal Darish. U toho je sledovalo mnoho náčelníků ostatních klanů a členové Whiteskull. Pravidla byla jasná: žádné světelné meče, žádná Síla, žádné brnění. Domikro kývl a oba se svlékli jen do spodního prádla. Každému byla udělena jedna mačeta.

Oba se proti sobě rozeběhli. Darish mačetou sekl jako první, ale Domikro jeho útok vyblokoval a trhl mačetou na druhou stranu, čímž na chvíli vyvedl Darishe z rovnováhy, což mu dalo dokonalou šanci ho bodnout do břicha. Tento duel skončil dřív, než vůbec začal, ale Domikro musel uznat, že mu Darishe bylo líto. Darish začal zuřivě kašlat krev a Domikro vytáhl mačetu ven.

Řekl mu, že osobně zvolí dalšího náčelníka klanu Whiteskull. Darish byl dobrý muž, jeho památku náležitě uctí. Darish se svalil k zemi. Členové poroty se rozpustili, ale Domikro stačil střítnout pohled s

Darishovou ženou, která nevypadala vůbec šťastně, což bylo... pochopitelné. Domikro komorníkovi přikázal, aby mu udělal dobrý pohřeb.

Další den, konečně nastalo to, na co Domikro čekal. Jeho host dorazil. Šaman Gest, slepý shrbený Kaleesh, který měl obvázané obě oči. Přesto se však zdálo, že viděl perfektně. Domikro se uklonil, což Gesta rozesmálo. Pravý vládce se neklaní nikomu. Gest se ho pak zeptal na zabití Darishe. Myslel si, že chce Kalee sjednotit. Domikra tato otázka zarazila a chvíli mu trvalo, než odpověděl. Vysvětlil, že byl vyzván na souboj, nemohl odmítnout. Byl vyzván, protože Darish pochyboval o jeho schopnosti vládnout Kalee. Gest se ho zeptal, jestli skutečně se dokáže o Kalee postarat.

Domikro na chvíli mlčel. Doufal, že ano. Gest v něm cítil velkou nejistotu. Připravil lektvar a dal ho Domikrovi. Řekl, že není na něm, aby ho hodnotil. Kaleeshský lid ho ohodnotí, až bude stejně starý, jako Gest. Byl načase zjistit, jestli je hoden – dle jeho předků. Domikro čichl k lektvaru. Smrdělo to jako jed, ale starému Kaleeshovi důvěřoval, a lektvaru se napil. Po chvíli se mu ale začala motat hlava a padl k zemi.

Objevil se černočerné prázdnotě. Uslyšel ženský hlas. Otočil se. Stáli tam jeho matka a otec. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Pamatoval si je sice jen matně, ale už od pohledu věděl, že vidí své rodiče. Matka okamžitě přiběhla ho obejmout. Domikro věděl, že nejsou živí. Oznámil, že se stal vládcem Kalee. Jeho rodičům se rozzářil obličej, byli na něj neskutečně pyšní.

Rodiče mu řekli, že by si chtěli popovídat více, ale jejich syn musel pokračovat ve svém úkolu. Dali mu své požehnání. Musel si však pamatovat, že čím dál po generacích půjde, tím těžší bude získat to samé. Domikro se najednou objevil v paláci, ale vše bylo zvláště osvětlené, jako by na něj svítilo milion sluncí. Věděl, že se musí dostat ke hřbitovu. Čím dále od paláce se dostával, tím menší světlo bylo, dokud se nezdálo, jako by byla noc. Pochopil, že světlo byla jeho fyzická stránka, a on se od ní čím dál více vzdaloval.

Domikro konečně dorazil ke hřbitovu, když šel přes město, viděl spoustu světýlek, které mu připomínaly světlušky. Došlo mu, že se jedná o Kaleeshe, které takto pouze v této říši duší viděl. Chvilí nevěděl, co má na hřbitově dělat. Rozhlížel se kolem sebe a najednou...

Za nohu ho uchopila dlaň, a další se přidávaly. Snažil se s nimi bojovat, ale čím dál více dlaní ho uchopilo a odtáhlo hluboko pod zem. Místo hlíny však spatřil spirálu a uprostřed ní nekonečnou propast. Jakmile do propasti spadl, spatřil životy všech svých předků. Viděl náčelníky, farmáře, lovce, válečníky... vše možné. Viděl vše od jejich narození až po jejich smrt. Domikro zakřičel v čisté agónii. Cítil stovky smrtí, stovky zranění, popadl se za hlavu a poté si začal drápy strhávat kusy kůže, později i kusy masa. Vydrápal si vlasy, dokonce i oči! Nedalo se to vydržet! Propast byla nekonečná... byl tohle snad jeho osud? Cítil nekonečnou bolest?

Najednou se probudil... kdesi. Osahal se a byl více než spokojený zjistit, že vše bylo v pořádku. Neměl žádná zranění. V dálce spatřil oltář, ke kterému začal pomalu postupovat. Najednou však na něj kápl. Myslel si, že je to voda a kapku ze sebe utřel, byl však šokován, když zjistil, že to nebyla voda, ale krev. Domikro se podíval nahoru, a vskutku, začala pršet krev takovým proudem, že se pod ním začalo tvořit celé moře krve. Začal k oltáři spěchat, jelikož s tímto tempem by se brzy utopil.

Přibližoval se blíže, ale hladina krve se neustále zvedala. Byla mu po kolena, pak po prsa, a nyní v ní Domikro plaval. Zrovna když myslel, že už dál neuplave, doplaval k oltáři, v jehož centru byla kaleeshská maska. S posledními silami k ní Domikro doplaval a dotkl se jí.

Znovu se probudil v úplné prázdnotě, nyní byl však plně ozbrojen nejen svými světelnými meči, ale všemi meči, které kdy držel. Dokonce i jeho oboustranný, který kdysi získal od Maluma. Tohle už nemohlo být divnější. V tom však dostal pocit, že v dálce něco vidí. Uslyšel hlas, který ho nazval hlupákem. Hlas se silným přízvukem, nejspíše ze severozápadních regionů Kalee. Vzdálenou tmou osvětlily dva světelné meče. Modrý a zelený.

Domikro si myslel, že to je Jedi, a rozzářil vlastní světelné meče, ale k mečům vzdáleného protivníka se přidaly dva další stejných barev, věděl však, že je drží pouze jedna osoba. Ale kdo? Bytost vyskočila do vzduchu, u čehož uslyšel zvuk, jako by se hýbal stroj, ale stvoření zmizelo ve tmě.

V tu chvíli však uslyšel stejný zvuk přímo za sebou a otočil se. Jen tak tak se vyhnul ráně světelného meče. To, co před ním stálo, vypadalo téměř jako droid, ale z jeho očí poznal, že je z části i biologicky stavěn, jako kyborg, jen s tím rozdílem, že u téhle bytosti rozhodně převažovala část robota. Jeho hlava byla stavěna téměř ve stejném tvaru, jako kaleeshské masky. Nejhorší však byly čtyři ruce, které držely světelné meče. A jak to tak vypadalo... uměl je používat. Domikro se ho zeptal, kdo je. Muž se mu představil jako Generál Grievous...

Domikrovi došlo, že je to Qymaen jai Sheelal. Bylo mu ctí se s ním konečně setkat. Blokoval jeho zásahy světelnými meči. I když to byl jeho vzdálený potomek, Grievous ho nešetřil. Roztočil torzo, bylo nemožné ho zasáhnout. Domikro lehce ustoupil, ale Grievous náhle lezl po všech šesti končetinách jako hmyz a rychle se přiblížil. Domikro uskočil stranou a pokusil se ho zasáhnout, ale Grievous zásah vyblokoval. Každý jeho zásah, každý blok byl nepřírozeně rychlý a bylo jasné, že jeho robotické modifikace z něj udělaly perfektního válečníka.

Grievous se Domikra pokusil probodnout, ale Domikro se schoulil do klubíčka a odkutálel se mezi Grievousovy mechanické nohy, kde ho bodl zespoda. Než se však stačil zabodnout dostatečně hluboko, Grievous vyskočil vysoko do vzduchu a zasmál se. Domikro nemohl uvěřit svým očím, Grievous neměl Sílu, a přesto měl reflexy stejně rychlé jako zkušený uživatel Síly.

Grievous začal točit svými meči neuvěřitelně rychle, čímž si vytvořil dokonalé štíty. Domikro se pokusil použít Sílu a odhodit ho, ale Grievous po každém pokusu velmi rychle uskočil. Domikro vytáhl svůj oboustranný meč, který získal od Maluma, a hodil ho protivníkovi. Ten ho snadno chytil a přidal si ho do své sbírky. Domikro se ke Grievousovi znovu přiblížil, jejich boj připomínal více tanec než cokoliv jiného. Každý pohyb, každý útok, každý blok byl dokonale sladěný.

Přeci musí mít nějakou slabinu, Domikro odmítal věřit tomu, že se opravdu jedná o dokonalý vraždící stroj. Když po něm Grievous znovu sekl, Domikro ho Sílou odhodil. Grievous, který nestačil zareagovat, neměl jak uskočit a ležel na zemi, zatímco si ho Domikro Sílou držel na místě a začal ho drtit. Grievous se snažil dostat pryč, ale nemohl nijak uniknout. Domikro se zeptal, jestli se už dostatečně prokázal. Blížil se k němu. Grievous se pouze zasmál. On porazil i mistry. Domikro ho chtěl probodnout mečem, Grievous ho chodidlem popadl za jeho nohu a odhodil ho o pár metrů dál. Domikro, který ležel na zemi, jen tak tak stihl vyblokovat Grievousův útok. Zatímco jednou rukou blokoval, druhou se ho pokusil odhodit Sílou, ale rychlým saltem vzad Grievous uskočil. Domikro si však uvědomil jednu věc, jeho největší výhoda proti Grievousovi je Síla, stačí ho jen dostat, když není připraven.

Hodil po něm světelným mečem ještě předtím, než Grievous ze salta dopadl na zem. Meč ho zasáhl přímo do oka, což Grievouse očividně velmi bolelo, a oko si zakryl. Zatímco byl dezorientovaný, Domikro ho stačil Sílou znovu odhodit a useknout mu ruku. Grievous instinktivně bodl vpřed, ale Domikro uhnul a znovu si ho začal Sílou držet na místě, zatímco mu probodl i druhé oko a nakonec ho bodl i do hrudi. Vlha světla z Grievousova těla ho téměř oslepila. Když otevřel oči, stál před ním mohutný Kaleesh, o něco málo vyšší, než byl on sám. Qymaen uznal, že Domikro je hoden i jeho požehnání. Ten se lehce uklonil.

Domikro se znovu probudil na hřbitově. Stále mu připadalo, jako by byla noc. Přemýšlel. Stejně jako Qymaen byl nyní kaleeshským lidem považován za poloboha, a zajímalo ho, jestli se stejně jako on po smrti stane bohem. Kolem Domikra se z ničeho nic objevily stíny jeho předků. Dostal požehnání předků, ale musí ještě čelit poslední části rituálu. Bude čelit všem, které zabil.

V tu chvíli Domikro spatřil každou svou oběť, každého protivníka, kterému kdy čelil. Vojáci, zvířata, Jediové, předešlý náčelník Nightwhisper... Darish... litoval pouze Darishe. Zasloužil si lepší smrt a chápal jeho obavy, upřímně, sám Domikro o sobě lehce pochyboval. Kde měl sehnat finanční podporu? Rozhodl se, že jakmile se probudí, pojedje na sever za klanem Whiteskull a na jejich teritoriu Darishe pohřbí a uctí ho, jako velkého náčelníka. Závisela na tom jeho čest...

A pak se probudil. Domikro otevřel oči, byl v trůnním sále a rozhlédl se kolem sebe. Zeptal se Gesta, jestli byl rituál úspěšný. Ten ale řekl, že to záleží na jeho perspektivě. Domikro kývl a vstal ze země, hned poté nechal povolat svého komorníka. Dal mu na starost palác a sám se vydal na sever, uctít památku Darishe. Zapřísáhl se, že už nikdy nezabije dalšího Kaleeshe.

Ascendence, Csilla. Admirál Inrokini a jeho synovec Sheelal se tajně vrátili z neveřejného výsadku zpátky na Csillu. Shirolian mezitím v mrazivé pustině za městem dohlížela na stále se zvyšující dodávky zbraně. Zatímco její expertíza se soustředila na technické stránky plánovaného coup d'état, mužská část rodiny zařizovala v hlavním městě úplatky. Všechny schůzky probíhaly podle následujícího scénáře – Inrokini předložil na ukázkou krystaly a pokud byl odmítnut, Sheelalova pistole se postarala o přesvědčovací taktiku. Brzy takto obešli všechny čtyři vládnoucí rodiny bez toho, aby to o sobě navzájem věděly. Každá rodina měla dojem, že pouze ona je ten exkluzivní a vyvolený spojenec nadcházející oligarchie, která měla oklestit stávající systém.

Podle ujednání, rodina Mitth svolala zvláštní jednání v paláci Éclair bez udaného důvodu. Zástupci ostatních rodin se neochotně dostavili k zasedání a zaujali svá místa. Mitth zahájil jednání a ostatní se po sobě nervózně podívali. Tématem bylo pozvednutí rodu Hessh do vládnoucího stavu. Mitth vysvětlil, že mu byl předložen velmi dobrý důvod... ovšem náhle mu kdosi vystřelil mozek z hlavy. Byla to Shirolian, která očividně držela inkriminovanou zbraň. Pomalu nakráčela spolu s gardou do zasedačky a usmála se na zbylé tři přítomné.

Požádala madam Nuruodo o kapesníček. Ta ji ho podala a ona jím elegantně utřela zbytky mozku ze stolu. Řekla, že dům Hessh předložil velmi dobrý důvod, proč by měl vládnout Ascendenci. Představitel domu Csapla se zvedl z křesla, ale Shirolian ho zastavila. Řekla, že Éclair je obsazený. Pokud nechtěl mít mozek též vystřelen z hlavy, doporučila mu zase se posadit. Atmosféra v místnosti zhoustla na extrémní stupeň a Nuruodo se odvážila vznést námitku. Chtěla vědět, co jim brání po povýšení domu Hessh nezorganizovat odpor proti této ilegální uzurpaci. Shirolian převzala od gardisty krabici, kterou položila na stůl a otevřela. Byly v ní krystaly.

Řekla, že jediná malá bomba z tohoto krystalu vyhladí z povrchu celou Vládnoucí rodinu. Nuruodo zvedla obočí a Csapla se ušklíbl. Nechtěli tomu věřit. Shirolian beze slova zapnula holoprojekci ve stole, na které se objevil její syn před obrovským palácem domu Nuruodo. Shirolian kývla. Výbuch s ohlušující hlasitostí, která byla slyšet jak zvenčí, tak z projekce, donutil všechny tři zástupce si zakrýt uši. Uslzená Nuruodo nevěřícně zírala na zbytky svého domu a z oken mohl být v dálce vidět kouř.

Během několika minut byla autorizací tří Vládnoucích rodin Shirolian ustanovena jako Intendant Ascendence a do ústavy byla zanesena rodina Hessh jako jediná vládnoucí. Horké novinky se okamžitě vysílaly po celé soustavě Ascendence a pokud se objevil odpor, admirál Inrokini ho se Sheelalem pohotově potlačil.

Ten samý den Shirolian stála se Sheelalem na balkoně jejich nového sídla Éclair. Syn jí podal sklenku, ale ona ji odložila na římsu. Zeptal se jí, jestli je šťastná. Ale Shirolian zavrtěla hlavou. Neměla radost, že musela vyhladit celý jeden šlechtický dům. Syn dodal, že to bylo nutné. Nečekala by je ani ostatní obyčejné Chissy žádná budoucnost. Ne ve staré Ascendenci. Shirolian se zaleskly oči. Dávala naději lidem, ale sama si žádnou neponechala.

Hněv. Výčitky. Bolest. Beznaděj. Tohle vše bylo cítit na palubě lodi. Vrahos se pod tíhou zlých myšlenek snažil všechny přeživší držet v dokonalém klidu... ale jak by mohl? Jeho dobrý přítel a jeden z posledních mistrů Jedi je opustil. Opustil je i admirál Etnom. Vrahos sice nesouhlasil na poprvé s jeho plánem, ale moc dobře pochopil důvod jeho rozhodnutí.

Bitva byla prohraná. Ale museli sesbírat se a znovu udeřit, silnější, pevnější. To Jedi řekl všem důstojníkům, co zbývali. Vrahos přestal vnímat své okolí. Lehkým gestem nechal Sylase položit otázku, jestli bylo něco, co mohli udělat víc. Řekl, že přesně tyto pochybnosti jsou cesta k temné straně. Sylas jen nuceně kývl hlavou. Mistr si uvědomil, že teď nebyl dobrý mistr.

Není Sylasovou povinností zajišťovat vítězství, nebo nemělo by. To je povinnost těch starších. Artax, Etnom a tisíce dalších za to zaplatili životem. Sylas měl sledovat, učit se a dělat, co je v jeho silách. Měl mu důvěřovat. A časem tuhle štafetu převezme po něm. Oba Jediové se vydali na pochůzku. Sylas řekl, že rád Jedi není, co býval. Ne to, co si představoval. Byli schovaní jako krysy, přitom by měli být v první linii. Vrahos Sylasovy pochybnosti chápal... a sdílel. Velmistr Variion Lightseeker byl až příliš pasivní. Spíše rád uchovával, než aby ho vedl. Vrahos si s ním chtěl promluvit.

Vrahos byl v místnosti, které zelo prázdnotou. Původně to mělo být skladiště munice, ovšem po bitvě se zdálo, že nebylo nic, co by si Liga odvážela než ztrátu a bolest. Vrahos zasedl do svého meditačního sedu. Nechal sebou proudit světlou stranu. Vyčkával. A následně to pocítil.

Cítil všechny pocity na této lodi. Pověštinu zlé než dobré. Cítil to, jako by na to mohl sáhnout. Vypustil lehkou vlnu Síly. Uklidnil mysl všech na palubě a snažil se naplnit jejich hlavy myšlenkami na domov. Ať si vzpomenu, pro co bojují, pro co jsou vůbec v armádě. Zároveň ale se pokusil ihned jim vloudit do hlavy myšlenku, že jejich domov bude brzo také hořet. Nebylo to něco, za co by ho jeho mistryně pochválila, ale nechtěl, aby se všichni rozhodli opustit armádu, toužící po domově. Liga je potřebovala odhodlané a s důvodem bojovat.

Vrahos se tento trik naučil od Barsen'thora. Ona také při svých válkách proti Věčné říši a Pravé Sithské říši se pokoušel zvedat morálku své armády. Vzhledem k tomu, že on a Řád před tolika lety vyšel jako vítěz, Vrahos si od něho bral inspiraci. Holocron, který za sebou zanechal, mu prozradil vše, co potřeboval o tomto dávném jediském válečníkovi.

Vrahos ale cítil něco dál. Něco ho táhlo. Nějaký... obraz v Síle. Bytost, jemu blízká. Sylas? Ne. Nebyl to on. Sylasova stopa v Síle byla jak skála. To nebylo ono. Prozkoumal to hlouběji. Slyšel ženský hlas, který k němu volá. Nyní cítil prezenci v Síle ještě blíží. Připomínalo to... orla? Majestátní, hlídající své území, ale v kleci. Zmatený. Zraněný. Nemohl vzlítnout. Nemohl už nic. Jeho pařáty byly pryč. Sylas vešel do místnosti a vyslechl rozhodnutí svého mistra. Letěli na Rhumii.

Kayn směřoval ke své ložnici, sundal si masku a posadil se na postel. Byl velice vyčerpaný, neustále cítil, jak jeho tělo vybuchuje zevnitř. To byla cena, kterou musel platit, aby v sobě udržel Erdega. Každý jeho pohyb způsoboval bolest, ale horší byla psychická bolest, jeho mysl byla obří bouře. Pokud se nesoustředí, hrozilo zešílení a hůře. Někdo otevřel dveře, Kayn se podíval jejich směrem a viděl Talii. Šel ji obejmut.

Talia mu to ovšem oplatila fackou. Kayn se mohl kdykoliv vyhnout, její pohyby se zdály jako by se čas zastavil, ale Kayn věděl že má nějaký důvod, proč ho jeho žena udeřila. Talia mu řekla, že to bylo proto, že byl dlouho pryč. A také proto, že ji nikdy neřekl, že má dceru.

Erdeg byl tímto zvratem pobaven, Kayn ho napomenul. Talia mu vlepila ještě jednu facku, Kayn ji však okřikl, že to nebylo míněno na ní, ale na jejího společníka. Rychle to ale zamluvil a zeptal se ji, proč si myslí, že má dceru. Kaynova manželka nejdříve znejistila z odpovědi, potom podala Kaynovi datapad, byly tam testy DNA. Řekla, že nejdříve ji nevěřila. Ale zdálo se, že skutečně nelže. Kayn pročetl výsledky a chtěl znát její jméno a jak ho našla. Talia mu řekla, že mu to dcera může říct sama. Její jméno je Emilia Tane. Kaynovi datapad překvapením vypadl z ruky.

Chtěl vědět, kde je teď. Čekal prý u hlavního sálu. Kayn vstal a nasadil si masku, nadechl se a vydal se s Talií k sálu. Když k němu dorazili, spatřili dítě, které sedělo uprostřed místnosti a meditovalo. Kayn z ní cítil světlou stranu Síly, její matka jí musela trénovat mimo řád Jedi. Měla dlouhé černé vlasy, modré oči, na sobě jedijskou róbu. Bylo jí nejméně 9 let, ale vypadala starší.

Emilia otevřela oči, vstala na nohy a podívala se na Kayna. Ten jí pohled oplatil, sice měl masku, ale bylo zřejmé, že jeho pohled nebyl plný úsměvů. Emilia se ho zeptala, jak je možné, že ho necítí v Síle. Kayn dodal, že temná strana Síly je cestou k mnoha výjimečným schopnostem. Emilia byla zmatená, ještě se jí nestalo, že by někoho nemohla cítit skrz Sílu. Uhádla, že Kayn je její otec. Zнала i jeho pravou identitu – věděla, že je to Kayn Sis. Vysvětlila, že její matka Kayna viděla ve vizích. Poslala ji sem, než uprchla na Hoth. Kayn chtěl vědět, před kým utíkala. To ale Emilia nevěděla – utíkaly před nimi už roky. Jsou to nějakí lovci uživatelů Síly. Chtěla po Kaynovi, aby ji pomohl matku zachránit. Kayn jí slíbil, že matku přivede.

Lod' Reaperů přistála v hangáru, kde už čekal Kayn a Emilia. Vyšel z ní Than a dva další Rytíři Irustsis. Kayn řekl, že letí na záchrannou misi. Than se zeptal, kdo je ta malá dívka, ale Kayn o ni nechtěl mluvit. Emilia řekla, že by klidně letět mohla. Kayn ji ale ignoroval a nastoupil do lodi.

Emilia náhle aktivovala modrý meč a zaútočila na něj. Than její výpad zablokoval a kopnul ji jemně do břicha. Than ji varoval, aby neútočila, ale Kayn mu řekl, aby ji nechal. Than ustoupil stranou. Mladá

Jedi opět vystartovala po Kaynovi. Tentokrát jí zmizel před očima, objevil se za ní a jedním přesně mířeným úderem do krku jí uspal. Předtím, než odletěli, rozkázal vojákovi, aby Emiliu dal do cely.

Po maršálově projevu byl veškerý personál uvolněn ze služby, aby se mohl psychicky připravit na nadcházející události. Pouze zúžená skupina čítající půl druhé stovky vojáků, mediků a posádky se připravovala na výpravu a společně s ní i její vybavení. Od základních zásob nábojů, potravin a léčiva se chystala a seřizovala zařízení určená k devastaci okolí, všemožné rychlopalné zbraně společně s výbušninami. Vše se nakládalo do tří transportérů. Ty měly již dalšího rozbřesku nést jak vybavení, tak posádku k horám na severu. Nikde na základně v ten den nebyl slyšet smích, a jakýkoliv hlas byl tichý a celý jako bez života. Byli sice učeni vypořádávat se s těmito situacemi a také to v minulosti zvládali, ale zároveň se během toho naučili i jinou věc, starost. A se starostí přicházel i strach. Na ten ale Tove neměla čas ani náladu. Tu měla na spánek, který si již druhým dnem nedopřála a čas měla jediné na taktiku a plánování. I přes veškeré potíže se zdálo, že důstojníci její taktiku chápou a považují za dobrou. Ne, o uznání ji nešlo, jenom nechtěla, aby celá operace nezkolabovala kvůli přehlédnuté chybě. Právě proto měl plán již své páté slyšení.

Na cílovou lokaci nemohli přistát přímo, byla ohraničena skalisky. Výsadek bude proto proveden pomocí padáků. Na místě bude vybudován základní tábor obsahující velící středisko, polní nemocnici, zbraňový sklad a rádiovou stanici. Tove chtěla znát každý milimetr místa a jakoukoliv přístupovou cestu k němu. V neposlední řadě bude na místě zahájeno pátrání po četě za objasněním jejich úmrtí.

Den utekl rychle jako voda a Tove se rázem octla ve dveřích prvního transportéru. Hleděla na nastupující vojáky a přemýšlela, kolik jich asi zemře. Zároveň v hlavě měla myšlenku na důvod toho všeho. Vždy jí říkali, že rozšiřování vlivu mimo jádro je důležitější, než se zdá. Moc těm řečem nevěřila, ale neměla na vybranou. Kdyby mohla, tak by se vrátila zase na Mandalore, starý dobrý. Ve chvílích jako je tato jí chyběl nejvíce, dala by život za jednu jedinou projížďku speederem v hlavním městě, za pohled na kyrys, který na sobě nenosí jen nějaký nájemný parchant, který neví o kultuře nic. Ano, na této planetě nesmí zemřít, musí se vrátit na Mandalore, nějak se tam protlačit funkcí. Za této myšlenky usnula neklidným spánkem a probudila ji až siréna při seskoku. Naštěstí měla dost času se probrat a předvést výkon potvrzující její fyzickou zdatnost. Další přípravy na mýtině proběhly přesně dle plánu, krom nalezení výzkumné čety. A tak již ten večer seděli všichni vojáci na službě připraveni za svými zbraněmi a čekali na jakýkoliv útok.

Během denního průzkumu objevili na severozápadní straně skalisek něco, co připomínalo vchod. Ten byl však uzavřen a odpálit trhavinami též nešel. Museli se spokojit s pouhým čekáním na otevření. To se ale v době následujících tří hodin nestalo. Dokonce byla provedena úspěšná výměna hlídek. Reakce na toto podezřelé ticho byly smíšené, někteří se zklidnili a vedli skrz komlinky v helmách konverzace o životě, vesmíru, a tak vůbec. S tím zbytkem to bylo horší. Každou chvíli vše kontrolovali, buď jestli mají nabitou pušku, nebo vchod, ale i přese všechno to nevnímali, dělali to automaticky. Kvůli tomuto vývinu situace si nikdo, kvůli zabrání do diskuse nebo své vlastní paranoi, nevyšiml jedné změny. Tove si jí všimla trochu dříve, ale i tak pozdě.

Vydala rozkaz, aby všichni přerušili činnost a zapnuli vnější mikrofony. Rozhlížela se po place, který byl teď celý, až na tábor, potemnělý, a kromě hvězd na nebi působil úplně uzavřeně. Jen ty mohly kohokoliv ujistit, že je venku. Hvězdám ale nevěnoval nikdo pozornost. Nikdo v ten moment nevěděl, jak to bylo možné, jak se mohlo stát, že se 75 lidí v ten samý okamžik zeptalo na to samé, všichni věděli jen že se to stalo. Jejich otázka by je strašila do konce života, kdyby pak nenastala ta pravá hrůza. Po slovech „Slyšíte taky ten smích?“ se na mýtině rozpoutal masakr, jehož strůjce mohl přijít z jediného místa. Z hlubin pekelných samotných.

Domikro nastoupil společně s členy klanu Whiteskull, včetně Gesta, do jednoho z mála funkčních speederů, které po sobě Liga zanechala, specificky do modelu Magnaline 3000, který byl dost velký na přepravu více osob najednou. Mířili na severozápad, aby se zúčastnili Darishova pohřbu. Celou cestu převládalo nepříjemné ticho, přeci jenom, zabil jim náčelníka a jeho ženě manžela.

Po dni a půl cestování se konečně dostali ke sněhu. Byli blízko... Jeden z Kaleeshů doufal, že je nepřepadnou Bezklanní – divoši, kteří se neřídili žádnými tradicemi. Bylo to ubožáci, kteří byli ze svých klanů vyhnáni. Napadali, rabovali a vraždili pocestné. Někdy dokonce měly drzost napadnout celé klany. Nebyli to skuteční Kaleeshové. Hned poté se do speederu zarazila harpuna.

Kaleesh s několika dalšími vyskočil ven, brzy se přidal i Domikro. Chvilí přemýšlel nad tím, jestli je má opravdu zabít, ale pak si vzpomněl na to, co mu ten Kaleesh řekl. Nejsou to skuteční Kaleeshové... Vyskočil ze speederu a rozhlédl se. Bezklanní se dali snadno poznat podle výrazného rudého zbarvení jejich kožešin. Popadl nejbližšího Bezklanného za ruku, kterou chtěl Whiteskulla bodnout do zad, a jeho vlastní dýku mu zabodl do krku. Poté vytáhl jeden ze svých světelných mečů a nejbližším dvěma Bezklanným usekl hlavu. Bitva netrvala dlouho, a Bezklanní se brzy rozprchli do všech směrů.

Domikro pochválil whiteskullského Kaleeshe. Zeptal se ho na jméno. Byl to Greir, Darishův bratr. Domikro na to jen spokojeně kývl. Už věděl, koho zvolí jako příštího náčelníka klanu.

Po pár dalších hodinách cestování konečně dorazili do města. Bylo obklopeno menšími hradbami a rozhodně se zdálo být v mnohem lepším stavu, než byl Badtibir, ale rozhodně nebylo tak grandiózní a velké, jako bylo hlavní město Erida. Darishova žena mu řekla, že město se jmenuje Larso. Nedaleko jsou doly, o které měla Liga takový zájem. Kov, který se tam těží, je kvalitou asi to nejbližší, co se může přiblížit k beskaru. Bohužel pro Domikra, ty doly jsou téměř vytěženy. Domikro se pousmál. Zeptal se ženy na jméno. Jmenovala se Dondu.

Domikro vystoupil ze speederu, ale byl zaražen ohromnou zimou. Greir mu podal teplejší kožich. Prohlížel si město, jeho obyvatele, kteří se mu pochopitelně stranili, a dokonce i menší trh. Všiml si malé holčičky, která hladově stála opodál. Řekla mu, že ji matka poslala, aby tu koupila něco k jídlu, ale neměla dost peněz. Domikro se u stánku zeptal na cenu karabbaca. Prodavač mu řekl, že 500 stříbrných. Nečekal, že tolik bude mít, ale Domikro mu hodil malý pytlík zlatých. To stačilo. Domikro pomohl malé holčičce odnést obrovského karabbaca domů. Byl si jist, že rozhodně o hladu nebude.

Než se zúčastnil pohřbu, měl tu čest se lépe seznámit jak s Greirem, tak s Dondu, kteří se mu zdáli být překvapivě přátelští. Obzvláště Greir se mu přiznal, že se svým bratrem nevychází, a souhlasil s Domikrovou vizí svobodné a nezávislé Kalee. Darishův pohřeb proběhl v relativním klidu a tichu. Mezitím Domikro plánoval, že hned zítra jmenuje Greira novým náčelníkem, zúčastní se ceremoniálu a oslav a poté odejde zpátky do hlavního města.

Pohřeb brzy skončil a Domikro plánoval odejít do svého dočasného domu, ale Dondu ho chytla za ruku a odvedla ho do svého sídla. Chtěla mu něco ukázat. Položila mu ruku na hrud', zatímco druhou ruku měla za zády. Domikro ji zrovna plánoval odmítnout ze cti k Darishovi, když ho zarazila její slova, která vyslovila s tou největší nenávistí, jakou kdy slyšel. „Za Darishe“.

Pokusila se do něj zabodnout dýku, kterou měla za zády schovanou. Domikro ji zastavil zrovna, když se špička dotkla jeho ramene, ze kterého začala téct malá kapka krve. Domikro pevně držel její ruku a díval se na ní s prosícím výrazem, který jí beze slov říkal 'nedělej to'. Dondu mu však druhou rukou z pouzdra vytáhla světelný meč a pokusila se po něm seknout. Domikro instinktivně uskočil a vytáhl svůj druhý meč. Prosil jí, zatímco blokoval její velmi amatérské útoky. Akorát si mohla ublížit. Pokusil se zastavit jeden z jejích útoků, kterým by se akorát sekla do nohy, bohužel se u toho stalo něco hrozného... omylem ji probodl břicho.

Vzal ji do náruče, zatímco umírala s úsměvem na tváři, na něco se dívala. Domikro se otočil. Stráže... okamžitě vyběhli z budovy. Domikro vzal své meče a pokusil se je zastavit, ale bylo příliš pozdě. Voják stačil všem oznámit, co se právě stalo. Domikro teď měl dvě možnosti, buď se přiznat k vraždě, nechat pošpinit své jméno a nejspíš být vyhnán nebo popraven, nebo si Kalee udržet tím že... mohl to vůbec udělat? Navždy by tím pošpnil svou čest...

O hodinu později. Celé město bylo v plamenech, Greir byl mrtev a stejně tak většina obyvatel města. Nemohl nechat nikoho žít, pokud jeho jméno mělo zůstat čisté. Pokud někdo bude mít otázky, řekne, že město napadli Bezklanní. Každý, kdo se Domikrovi postavil, padl. Každý, kdo před ním ve strachu utíkal, padl. Nikoho nemohl nechat žít...

Domikro rozkopl dveře malého domku, kde seděla ona malá holčička, kterou dnes potkal na trhu. Řekla matce, že je to ten, co jim koupil karabbaca. Žena chtěla vědět, co se to venku děje. Domikro nevěděl co dělat. Přeci nemohl... ne... zavřel oči. Nemohl se na to dívat. Dvěma rychlými švihy to celé ukončil.

Když si byl Domikro dostatečně jistý, že jsou všichni ve městě mrtví, udělalo se mu špatně samo ze sebe. Začal se nemotorně motat, zatímco za něm hořelo město a mrtvá těla. Sundal si masku a pozvracel se, zatímco mu z očí stékaly slzy.

Ptal se sám sebe, co to udělal. Pomyslel znovu na svou čest a na své předky, které dnes jistě zklamal. Bolestně z plných plic zařval do prázdnoty. Klan Whiteskull padl...

Monstrózní chechtání od té chvíle neustálo, jen bylo chvílemi přehlušeno výbuchy granátů. To byly poslední zoufalé pokusy o ubránění se nátlaku. Komunikace na bojišti v tu chvíli byla nemožná, v komlinku se totiž po celou dobu ozývaly výkřiky. Někteří vojáci byli tak zděšení z takového druhu smrti, že se po třeba i oddělení všech končetin zmohli na dobrých deset minut řevu. Tak dlouho trval impuls bestií. Pak se ten drobný zbytek zmátořil a zoufale se pokusil uniknout za barikády k E-Webům. Jen některým se to podařilo, ale i tak to bylo prakticky zbytečné. V celé té tmě nebyl viděn žádný útočník, jen dopad jeho běsu. To samé, tedy černo, bylo vidět jak na termální kameře, tak na nočním vidění. Maršál celou tu scénu pozorovala se zděšením v obličeji. Křik a smích se nesly silně atmosférou a nic kromě záblesků tvořených střelami z blasterů, nebylo slyšet. Když uviděla na monitoru posledních 40 zářících teček, přeživších, rozhodla se zapojit.

Vzala s sebou dva rytíře řádu Irustsis a jednoho technika. Vydali se z velitelského stanu vstříc vřavě bitvy. Rytíři ozbrojeni meči, Tove opakovací brokovnicí a unijní technik granátometem. Než vystřelila první světlice, tak se řídili po sluchu, pálili směrem, ze kterého se ozýval smích. Bylo to velmi jednoduché, ten se totiž ozýval téměř ze všech stran. Světlice nad zemí vybuchla a málem je všechny oslepila, kdyby neměli nainstalované světelné štíty, které pohlcovaly intenzivní záření, tudíž je něco takového jako světelný náboj neměl překvapit. Překvapilo je to, co uviděli. Prázdná a desítky mrtvol. Společně s ránou ustál jak smích, tak křik. Zbytek noci proto průzkumná posádka strávila v poměrném klidu. Až na Tove, ta si málem rvala vlasy kvůli tomu fiasku. Na konci bitvy na svých nohou stál pouhý tucet vojáků z půl druhé stovky. Naštěstí veškerý ostatní personál zůstal v plném počtu. To bylo jediné, čím se utěšovala. A pak ještě tím vchodem. V momentě, kdy se do povětří rozletěla petarda a vypustila silnou zář se Tove podařilo na zlomek vteřiny zahlédnout jakýsi vchod na severním skalním masivu, který chránil stráň. Ten vchod se v momentě zaklapl a celičky zmizel. Měla v plánu ho najít v následujícím dni. Teď jí ale čekalo promluvení slova k zbylým přeživším.

Tove jim řekla, že dnešním dnem vstupují do války. Všichni to již tušili, ale nyní to bylo úplně poprvé, co zazněla ta slova na hlas. Vojáci se se svým osudem smířili, a tak se pustili do dalších příprav. Tou první bylo hledání vchodu. Překvapivě ho bylo za denního světla lehké najít. Otevřít však ne. Ani výbušniny nezabíraly, a tak Tove přikázala nainstalování kamery permanentně namířenu na něj, aby sledovala jakýkoliv možný pohyb. Pak nakázala podmínování pro případ, že by se bestie chtěly stavit na návštěvu. Asi dvě hodiny po poledni se krajinou začal linout zvuk motorů. Když se vojáci podívali skrz škvíry ve skalnaté klenbě, zahlédli bombardér. Ten udělal veliký otvor do příchodové zdi takových rozměrů, že by se do něj vešel i tank. Ten také po chvíli přijel.

Vědci oddílu během dne téže vypracovali teorii o nátuře stvoření. U smíchu měli až dodnes teorii, že zmizel společně s úsvitem, tudíž se stáhla i monstra. Ale jelikož je dnes zahrnala světlice před zmasakrováním posledních dvanácti vojáků. To u nich pozvedlo myšlenku, že by mohli negativně reagovat na světlo. Proto navrhli instalaci silných zářičů do klenby a přidat reflektory, aby se v jednu chvíli dokázala osvětlit celá pláň a alespoň jim zaručit vizuální kontakt s nepřítelem. Je samotné by však světlo neoslnilo – díky jejich štítům, které byly instalované všude, jak v helmách, oknech hlavní základny, vozidlech, ale i ve stanech této provizorní bašty. A tak byli před setměním připraveni na vše. Alespoň si to mysleli a situace nějakou dobu hrála pro ně. Tentokrát se žádný voják nedostal za barikádu, ale namísto toho obsluhoval jeden z E-Webů či děl tanku. Maršál se rozhodla, že se této bitvy nezúčastní. Namísto toho se vydala na oběžnou dráhu planety a usednula na můstku. Tam po hodinách konzultací s lodním senátem vymyslela hrozný plán. Jestli se situace na místě, jež začalo mezi vojáky nést název „Pláň smějícího se zatracence“, bude nezvladatelná, a bude se opakovat včerejší scénář, tak vydá rozkaz k vypálení několika dávek z lodních baterií. Nerada na plán přistoupila, ale radši obětovala vědomě sedmdesát mužů a žen než dalších necelých osmnácti tisíc. Poradila se o svém rozhodnutí i s admirálovcem, ale ta jí hloupě vše odsouhlasila, prý věřila jejímu úsudku.

A ta chvíle, které se bála, brzy přišla. Plán se světlý nefungoval, hned jak se dveře otevřely a bestie se vyvalily ven, byly všechny obvody zničeny, to samé u kamery. Podmínování dveří zase zadrželo

protivníky asi na půl minuty a terén neznal známky poškození. Tank a bašta byly roztrhány zevnitř, nepřítel nějak pronikl dovnitř. Vojáků zbylo asi třicet a výzkumníků dvakrát tolik, ale i tak bylo jasné, jak to skončí, smrtí jich všech.

Tove vydala rozkaz k palbě. Chvilí zkázu pod sebou pozorovala. Výbuch roztrhal klenbu a zasypal jejími troskami celé prostranství. Pak následovala další, ujišťující se rána. Tove si během toho však všimla jedné věci, světlo plamenů výbuchu nějak rychle zanikalo. Předešlý den stejně rychle zmizelo světlo světlice, její záře měla vydržet alespoň půl minuty, ne půl vteřiny. Pak to Tove napadlo. Světelné štíty. Ihned přikázala je na průzorech můstku vypnout. Okolní vesmír se vyplňoval matným světlem hvězdy. Stejnak se rozzářil i povrch planety pod nimi. Hvězdou to však nebylo. Na mnoha místech se začaly objevovat silné zdroje světla, které bylo vidět až z oběžné dráhy. Na to, jak byly pronikavé, působily na malé ploše. Jedno z nich se nacházelo na Pláni směřícího se zatracence. Pracovníci můstku na ta světla žluté barvy na okrajích a bílé ve středu hleděly se strachem. Další myšlenka proběhla Tove hlavou, než se rozhodla vyslat na planetu ke světlům sondy. Ty byly po doražení k cíli zničeny neznámou silou, ale i tak zvlády nahrát a odeslat krátký audiovizuální záznam. Na obrazovce nebylo vidět nic než bílo a z reproduktorů nevycházel jiný zvuk než ten zoufalý smích. Tove se začala klepat a zaklela. Světla byla všude. Nadávka by byla horší, kdyby si maršál všimla, že je jedno z nich nebezpečně blízko hlavní základny.

Tove musela jednat rychle, když viděla, jak se světla šíří. Všichni muži na planetě byly náhle ve větším nebezpečí, než si do teď uvědomovali, bytosti mohly zaútočit doslova v každou chvíli. Proto okamžitě nařídila uzamknutí celé základny a po úsvitu, když světlo stvůr zmizelo, začala evakuovat veškerý personál na oba křižníky. Celá operace se po osmi úspěšných měsících změnila v naprosté fiasko v řádu několika dní a ona nehodlala ztratit na tom Sílu zapovězeném místě ani jednoho dalšího vojáka. Ostatní na můstku, i když si nedovolili cokoliv namítnout, pochybovali o maršálově rozhodnutí. První námitka přišla od letového důstojníka, jejího zástupce na druhé lodi, kterou byla tentokrát *Astra*. Nechápal, proč nařídila evakuaci. Evakuace jejich postup zpomalí či rovnou zastaví. Tove vysvětlila, že přišli skoro o veškerý personál. Pokud budou takto pokračovat, úspěchu se nedočkají nikdy. Nepřítel na planetě setrvává, nemá důvod odcházet. To oni vstoupili na jeho území. Tak jako tak, nyní jsou v nejbezpečnější pozici, ze které mohou udržet alespoň trochu kontrolu nad planetou.

Důstojník chtěl vědět, co bude s vybavením. Tove doufala, že nebude poškozeno. Ale i kdyby bylo, je nahraditelné. Důstojník poznamenal, že to jsou i oni. Tove pak slyšela, chvíli před ukončením hovoru, rozkaz k přípravě na příjem evakuovaných. Její tep zpomalil a ona začala zhluboka dýchat. Pak se znovu podívala na planetu, která ve vesmíru stejně jako předtím klidně plula, nevšímaje si útěku od masakru.

Hned po úspěšném evakuování poslala Tove *Astru* na noční polokouli planety, aby měli její výzkumníci přehled kde jen to šlo. Dále nechala vyslat sondy k průzkumu oblastí, kde se nacházela světla, s úkolem najít jakýkoliv útvar působící jako uměle vytvořen. Někteří vědci, nehledící na ztráty, byli popuzeni evakuací, ale kromě sond pro ně Tove víc udělat nemohla. Když se celá situace uklidnila, tak si našla chvíli, aby pozorovala západ slunce na své polovině planety. V tu chvíli si uvědomila, když část povrchu překryl tmavý kruh, že ještě vůbec neprozkoumali oba měsíce. Proto hned zadala posádce *Covenanta* nový cíl a doufala, že na ta strašná světla na měsíci nenarazí.

Průzkum nebyl ani úspěch, ani neúspěch. Oba měsíce byly sice pusté, ale ani po světlech na nich nebyla známka. Kolem a kolem to byly dva měsíce jen další ztrátou času pro většinu personálu, ne však pro vědce. Ti navzdory své nedůvěře ze sond získali překvapivě veliké množství dat o Světélkující mlze. Byli si tak jisti svým úspěchem, že požádali o průzkumný návrat na planetu. Co na tom rozkazu Tove zaujalo, byla žádost o účast několika rytířů Irustsis. Na dotaz proč zodpověděli prostě, aby ověřili jednu teorii. To však maršálovi nestačilo, a tak se rozhodla výsadku se zúčastnit téže, přičemž zanechala oba destruktory v kompetenci jejího zástupce. Členů vědecké posádky bylo pět, rytířů a členů elitních komand téže. Všichni odletěli ten samý den v maršálově osobní lodi třídy Lambda. Byli následováni jedním dělovým člunem vojáků a důstojníků, kteří měli za úkol pomalu uvést hlavní základnu pomalu do chodu a připravit na znovuosídlení. Evakuace byla u konce.

B-art chtěl vědět, co je s Elyneou. Rodianský doktor, jeden z nejlepších zdravotníků v galaxii specializující na humanoidy, řekl, že utrpěla mnoho zranění. Jelikož odpadla hned po nalodění na křižník, nedokázal říct, co všechno se jí stalo, čím musela projít. Jen dedukoval. Objektivně mohl posoudit to, co viděl a tedy: vypadá to s ní špatně. Všechna zranění vyjmenoval a popsal. I před

všechna zranění, která by měla vypovídat o opaku, její obličej nevydával negativní emoce. Každý by řekl, že Elynea leží stoicky bez emocí, ale král by přísahal, že se trošku v koutcích usmívá. Jako by se jí zdál pěkný sen.

Doktor dodal, že některá zranění jsou i starší. Doktor se úplně rozzářil při popisování jeho vyšetření a nebyl vůbec nervózní z přítomnosti krále. Pravý nadšenec. B-art chtěl vědět, co ji to udělalo. Doktor vysvětlil, že na ní spadlo něco těžkého – třeba řítící se budova, sestřelený stíhač, trosky křižníku. Nebo ji nějaký Sith prohodil stěnou a myslel si, že je mrtvá. Pak pokračoval v dalším popisu zranění. Některá byla ošetřena tak, že byly chybějící části těla nahrazeny klonovanými verzemi. Přesto však musela zůstat nějakou dobu na invalidním vozíku. Král zůstal stát v šoku, už ani neposlouchal a jen pozoroval dívku. Slzy na krajíčku. Musel se otočit, aby doktor nic nepoznal. Otočil se a poděkoval. Doktor něco začal žvatlat, ale B-art byl myšlenkami pryč. Nechápal, co se jí mohlo stát, jakým peklem musela Orlice projít. Nechal se bitvou tolik unést, že ji nechal nestřeženou. Původní plán byl dát jí jen nějakou formální funkci, toto by nikdy nepovolil...

Procházel chodbami paláce, aniž by si aktivně uvědomoval, co dělá. Podvědomě šel do zasedací místnosti válečného štábu, kde byla naplánovaná schůze. Sedl si na své místo, přemítal a čekal.

Pak začali přicházet admirálové a generálové a další významné osobnosti. Velitel operací mimo říši Ael-Immar, správce hlavní planety Bris-Coloni, velitel půjčených křižníků a spojovatel s Ligou Siedolf Allec, správce financí a trhu Schill-Sofa a mnoho dalších. Místnost naplnilo jednadvacet mužů a dvě ženy. Jak byla situace bídná se odráželo od celkové morálky osazenstva, která byla nejhorší od nejtěžších dní války za Svobodu. Schill mluvil o nákladnosti války a prázdnoty pokladny. Bris požadoval přesunutí základny SIN k hlavní planetě, aby byla kryta před případným útokem.

Váleční ministři a generálové vesměs požadovali další tažení. Všichni se chtěli vyjádřit a přednést své brilantní návrhy, které měly vyhrát válku. B-art toho měl dost. Nechtěl Sithy porazit, chtěl je vidět na hlavu trpět. Krev a prach bude za patami rhumijských vojsk na sithském území. Zeptal se na geopolitickou změnu po bitvě o Bilbringi.

Najednou bylo ticho. Po chvíli dodal, že vítězství s sebou nenese víc než jen dobytí určitého území. Po každé bitvě se mění prestiž a pověst obou stran. U Rhumie dost znejistěla. Porazil je nepřítel, co neměl být vůbec tolik silný. A to i přesto, že měli nejsilnějšího nepasivního vojenského spojence v galaxii, jenže už ani to není jistota. V bitvě o Bilbringi se rozhodily kostky, figurky na šachovnici se posunuly a střelec jim sebral věž. Liga bude vypadat jako větší břídil, ale Rhumie na tom není o nic lépe... Zeptal se Marco-Ela, správce a ministra kolonií, kolik planet čekalo na oficiální přidání do Rhumijské říše. Ten řekl, že 31 a čtyři soustavy. Nyní jich bylo 22 a jedna soustava.

Čtyři dny stačily, aby se postavení Rhumie v galaxii propadlo o tolik. Naopak nepřítel se znovu vyšvihl na výslunní. Nejvyšší ligu teď začal hrát nový hráč a B-art nedovolil, aby to bylo na dlouho. Bylo ticho. Všichni věděli, že B-art je schopen radikálních rozhodnutí, které mohly způsobit jako dvousečná zbraň. Zkušenosti z tažení z předešlých let říkaly, že jistá je jen velká louže krve pod vůlí jejich vůdce. Všem v hlavě vyvstala otázka: Co má král v plánu?

Po posledním střetu věděli, že přímý boj není cestou. Museli nepřátele oslabovat. Zabíjet důležité osoby, napadat osamocené lodě – zásobování, posily, lékařské transportéry. Ničit továrny, průmyslové oblasti, klonovací zařízení. Ve všech minulých válkách měli číselnou převahu, nyní ji má nepřítel a oni změníme styl boje. Rhumie nechá nepřítel, ať se rozmlátí navzájem s Ligou, mezitím mu bude dělat potíže doma a nebude vědět, kam dříve. Několik přítomných bylo proti, někteří byli na pochybách, někteří souhlasili, ale všichni mlčeli.

Tři bojové skupiny, které se budou zodpovídat přímo králi, zaútočí v nejhlubším týlu. Povede je generál Talford-Zinn, Wynn-Ike a Arran Dor-sse, který se vrací do aktivní služby. Dor-sseho jméno vzbudilo menší nepokoj, byl do degradovaný generál z válek jeho otce proti svobodným systémům. Arran byl vyslán na ty nejhorší mise, dělal amorální rozhodnutí, která když se dostala na povrch, král jej byl nucen po nátlaku veřejnosti zbavit hodnosti. Po odchodu do civilu, nezhálel, vytvořil paramilitantní organizaci Křídla Rhumie a do jejich výcviku dal všechno. Byl to zapálený vlastenec, ne jako patriot, rovnou nacionalista. Voják do morku kosti, který byl oddán věci jako nikdo. Arran byl jeho tajnou zbraní.

Ujistil všechny přítomné, že vše je pod kontrolou. Byl si jist, že není důvod k obavám. Všechno bylo součástí plánu... kromě příchodu posla, který právě vstoupil do místnosti. Přišli vyslanci z Armády Nového Světa.

Hoth. Kapitán Verd svého tauntauna a gestem dal pokyn své jednotce, aby rovněž zastavila. Vojáci jej uposlechli. Seskočil do sněhu a poté, co se ujistil, že je terén pod ním stabilní, se pomalými, obezřetnými kroky, vydal k malému ledovému převisu, který se nacházel před ním. Když k němu došel, prohlédl si zbytky kempu, který zde někdo nedávno rozbil. Chvilí tam stál s rukama založenými v bok a prohlížel si scénu před sebou.

Ten kemp nerozbil jen tak někdo. Byl to jeho cíl, Leria Tane. Bývalá příslušnice řádu Jedi. Nyní na útěku. Přespala tady minulou noc. Otočil se a vykročil zpět ke své jednotce. Ohlásil jim své zjištění. Došel ke svému tauntaunovi a vyhoupl se zvířeti na hřbet. Podle stop by měla pokračovat dál na západ. Pokynul vojákům, aby šli za ním. Švihl otěžemi a zvíře se dalo do pohybu. Měli štěstí, že v posledních dnech na Hothu nezuřily sněhové bouře, jak tomu bylo běžné. Jakékoliv pronásledování v takovém počasí by pro ně znamenalo jistou smrt.

Verd Lerie musel nechat, že nebyla tak snadný cíl, jak si původně myslel. Už několik týdnů před ním a jeho týmem zkušeně unikala, zametala za sebou stopy a současně odváděla pozornost zanecháváním falešných vodítek, kterými se ho snažila zmást. Teď však byla ve slepé uličce. Verdovi se jí podařilo vysledovat právě sem na Hoth, kde hned po přistání na jedné ze základen našel její loď. Ihned poté nechal vojáky, aby celou základnu obsadili a pročesali, dokud cíl nenajdou. Lerie se sice podařilo uniknout do ledové pustiny, ale to podle Verda na situaci nic neměnilo. Prohlédl její plán. Unikala na západ – a jelikož nepředpokládal, že by se snažila skrýt v ledové pustině, byla zde jediná možnost. Směřovala k základně pět dní cesty na západ. Poslal tam tedy svoje vojáky a sám se svou jednotkou vyrazil do terénu. Ač měla žena jeden den náskok, byl si jistý, že tentokrát mu neuteče.

Verd dal své jednotce pokyn, aby se zastavila. Stopa končila. Hodiny na vizoru jeho masky ukazovaly, že brzy se setmí. Věděl, že v noci určitě pokračovat nebude. Nařídil prohledat okolí a sám se jal zkoumat nekonečnou bílou krajinu, v které si připadal jako nezvaný host. Vojáci se rozprchlí a začali pročesávat okolí.

Po chvíli se v jeho komunikátoru ozval jeden z vojáků. Pobídl tauntauna, aby se dal do běhu. Dorazil k vojákovi, který mu podal hlášení. Muž stál před jeskyní, jejíž vchod byl napůl zapadaný sněhem. Voják ukázal na sníh před vchodem do jeskyně. Verd ho zblízka prozkoumal. Byly na něm stopy. Vypadalo to, jako kdyby někdo povrch sněhu narušil a pak se ho snažil navrátit do původního stavu. Komunikátorem zavolal vojáky. Jednotka se u něj brzy shromáždila. Nechtěl jít dovnitř, určitě o nich už věděla. Museli ji vylákat.

Připravil si granát. Vojákům řekl, že ji chtějí živou. Hodil neodjištěný granát do jeskyně. Nechtěl ji zabít, jen se přesvědčit, jestli se tam schovává. Z ústí jeskyně se ozvalo několik ran, umocněných ozvěnou, jak se granát odrážel od země a kutálel se dovnitř. Znenadání se však objevil ve vzduchu, prolétl kolem vojáků a dopadl do sněhu za nimi. Verd přikázal vojákům, aby šli za ním. Odjistik flashbang. Chvilí jej podržel a pak jej hodil do ústí jeskyně. Granát vybuchl dřív, než ho Jedijka stačila vyhodit – a jakmile ústí jeskyně ozářil záblesk, skočil Verd dovnitř. Jeho jednotka byla hned za ním.

Před kapitánem se objevila malá jeskyně. Na jejím konci klečela Leria se vztyčenou hlavou, v ruce svírala aktivovaný světelný meč s modrou čepelí. Flashbangu se očividně vyhnula, ale to nevedlo – dostal ji do kouta. A odtamtud nebylo úniku. Žena vykřikla a rozeběhla se proti Verdovi. Ten na její výpad čekal, vykryl ho, skrčil se a kotoulem se dostal za ni. Leria se tak ocitla v obklíčení.

Verd sekl, cílil na krk, ale věděl, že Jedijka jeho úder vykryje. Snažil se dát vojákům šanci, aby ji omráčili nesmrtícími blasty. Leria ho však překvapila, když ho jednoduše odhodila Sílou a vrhla se vstříc jeho jednotce. Vojáci se jí úspěšně bránili, ale nepřítel jim nedával šanci, aby vystřelili. Souboj byl vyrovnaný. Verd se zvedl a rozeběhl se na pomoc. Než však stačil vyrazit, Leria jedním pohybem zabila dva z jeho vojáků. To Verda rozzuřilo.

Žena mu nevěnovala sebemenší pozornost. Když k ní doběhl, sekl směrem na břicho. Leria čepel zachytila, avšak Verd ji hned nato nakopl do zápěstí, čímž jí vyrazil meč z ruky. Nehodlal jí dát šanci se vzpamatovat a hned nato ji praštil do obličeje. Žena upadla, načež ji kapitán nakopl do žaludku.

Pak vytáhl blaster a jedinou střelou ji poslal do bezvědomí. Schoval si zbraně. Aktivoval komunikátor a oznámil, že ji chytil. Zavolal si loď s připravenou klecí na palubě.

Verd sebral Leriin meč, válející se na zemi. Pohlédl na oba mrtvé vojáky a se zachmuřeným výrazem ve tváři se vylezl ven z jeskyně. Tam na něj čekali tři přeživší s omráčenou Jedijkou. Brzy přiletěla loď. Vojáci naskákali dovnitř a Lerii umístili do klece.

Verd se otočil. Odjistil granát a hodil ho do jeskyně. Ať slouží padlým jako hrobka. Když zemí otřásl výbuch, vyšvihl se do lodi. Dveře se za ním zavřely a transportér vyrazil k nebesům. Lerii umístí na vězeňský transportér. Až bude čas, bude převezena na Základnu, kde se jí dostane toho správného zacházení. Posadil se a pozoroval ji, jak tiše leží v aktivované kleci, zatímco se loď s každou sekundou vzdalovala od Hothu dál a dál.

Byla noc a pršelo. Město uprostřed polí a lesů spalo. Jednou za čas probleskl na horizontu blesk a s ním přišel hrom, jinak bylo vůkol ticho. Tedy do hodiny po půlnoci. Nad městem prolétly tři bojové letouny RRC-2, jejichž silné reflektory osvětlili město. Průlet vyrušil ze spánku většinu obyvatelstva. Ne hlasitostí motorů, ale hymnou Rhumijské říše, která vycházela z amplionů na křídlech. Vojáci v letounech souhlasně zpívali společně s hlasem, co budil město.

Žluté padáky se vyrojily z letounu. Nad zámečkem seskočili paragáni a rozmístili se na povrchu. Letoun dosedl na stadionu. Všechna důležitá místa jinak nedůležitého městečka byla obsazena, akce mohla začít. Z reproduktorů vyšlo krátké hlášení k mužům, které je mělo nadchnout do bitvy. Jako kdyby už tak nebyli nadšení ažaž.

Plošina pro pěchotu se spustila. První vyšel Arran Dor-Sse. Ve tmavém brnění ve tmě byla jeho holá hlava velmi výrazná. V ruce měl blaster, za opaskem dlouhý nůž, který by klidně mohl být považován za tesák nebo krátký meč. U rukojeti byla čepel úzká, na konci zatáčela dopředu a rozšiřovala se. Nevypadal jako typický stárnoucí tatík.

Pozvedl blaster do jedné ruky a zakřičel, muži se k němu připojili a běželi kolem jeho ramen do města. Na toto čekal až moc dlouho. Tak dlouho, než si Rhumie znovu uvědomí, jak moc jej potřebuje. Byl si jist, že čekání za to stálo, tento moment si užije.

První výkřiky a plameny nad budovami mu potvrdily, že muži začali řídit. Ne přímo jeho muži, ale vojáci a žoldáci, které mu přidělil buď král nebo je zlákal sám. Přímo mezi své muže řadil jen členy Křídél Rhumie, kde si zakládal na dokonalé disciplíně. Nenechal by své muže dělat toto, bylo to pod jejich úroveň. Jenže kdyby s sebou měl jen je, nemohl by splnit to, co mu poručil král. Raději by si vlastnoručně uřízl nohu, než aby zklamal krále. Pro Rhumii všechno.

Vykopl dveře do světnice. Dva postarší Twi'lekové se k sobě tiskli v rohu místnosti. Měli večerní róby. Jejich domov byl dost skrovný. Ani ten největší póvl na Rhumii nežil takto chudě. Muž začal prosit o život. Arran jej vůbec neposlouchal, cítil entusiasmus jako už dlouho ne. Usmál se, uprostřed boje vždy dosáhl ataraxie, kterou by si mohl přát nejeden mnich. Přikývl. Zavřel dveře, zamkl a poodstoupil. Napočítal do pěti a smrtí střel skrz dveře udělal z páru rudý aerosol.

Na ulici to vypadalo úplně jinak než před chvílí. Oheň se značně rozšířil a ve městě nastal krvavý chaos. Viděl utíkat mladšího muže v ulici, běžel naproti němu. Když navázali vizuální kontakt, běžec zastavil. Jedna střela do kolena jej musela přesvědčit o nemožnosti dalším úniku. Za zády měl zástupce. Vysoký Trevan-Hel s granátometem si to kráčel stoicky se sklopenou hlavou. Šel poslušně za ním a téměř o sobě nedával znát.

Z domu byly vyvečeny za lečku (hlavové ocasy) dvojicí vojáků dvě dívky. Nejspíš šlo o sestry a klidně by se vsadil, že vojáci byli bratři. Arran rád hledal na světě takovéto poetické náhody. Vojáci byli z Klanu rodiny Braxtonů, které naverboval přesně kvůli tomuto, jejich divokost byla proslulá. Otočili je a brzy došlo na znásilnění. Všichni čtyři byli od krve nejspíše členů rodiny dívek. Arran zvedl viditelně pěst a řekl, že takové nasazení se mu líbí. Znásilňování bylo ve své podstatě povoleno. Nic lidí nepobouří více než znásilněná dívka s tragickým osudem. Kdosi jednou řekl, že smrt jedince je tragédie, ale smrt tisíců je statistika. Arran s tím počítal. Ba víc, řídil se tím. Ať zde zabije kolik chce, nic lidí nezvedne ze židle tolik, jako tragický osud jedné osoby. Někoho, koho si budou pamatovat.

Došli k zámečku. Malé poměrně pěkně udržované sídlo uprostřed města. Paragáni z Křidel Rhumie zajistili okolí. Zase ta poetičnost, pomyslel si a podal blaster jednomu z vojáků. Svoji práci zvládli perfektně, nikdo nesměl opustit budovu. I kdyby vyjel z budovy tank, měli jasný úkol. Vytáhl nůž a protočil jej v zápěstí, v druhé ruce pistoli. Trevan udělal to stejné a následoval jej.

Po vykopnutí dveří zakřičel do ticha. Odpovědí mu byla ozvěna a v chodbě nalevo se něco téměř neslyšně hnulo. Pokývl Trevanovi a ten přitáhl otlou slůžku středního věku. Vypasená svině, pomyslel si. Takovéhle líné obludy by střílel. Zakládal si na dokonalé fyzičce, podobný styl žití nenáviděl. Všichni jeho muži byli více než atletické postavy.

Nejmileji, co dokázal, se slůžky zeptal, jestli je vystrašená. Slůžka zakňučela, asi na potvrzení. Arran byl jen kousíček od toho, aby jí vyrazil zuby. Chtěl od ní vědět, kde je princezna Verys. Slůžka pohlédla na Trevana a ten téměř neznatelně pokývl. Slůžka mu řekla, aby šel nahoru. Arranova pěst už byla v křeči od nepřírozeného svírání, ale co mohl dělat, slib je slib. Usmál se a ženu propustil. Udělala krok, dva. Ani se neohlédla. Už chtěla utéct z domu, ale za levý lek ji chytl Travan. Škubnutím ji otočil a černá rukavice jí udělala z obličeje kaši, spadla na zem. Červená začala téct ze spánku. Dva výstřely do hlavy a krev na dlaždičkách začala přibývat.

Dvojice šla cestou, kterou jim dala slůžka. Rovně, pak schody a na konci stáli dva hlídači. S kopím. Rozeběhli se. Jednoho zastavily tři výstřely z blasteru a druhého do srdce zasáhl hozený nůž. Skáceli se na zem pár metrů před dvojicí. Arran si postěžoval, že tu mohli být víc než jen ceremoniální stráže. Trevan mlčel a vykopl dveře. Na posteli seděla princezna Verys. Byla to krásná dvacetiletá dívka. Prostě princezna. Zelená kůže, krásné šaty a lodičky naprosto mimo standarty lidí ve městě. Vystrašená, trochu rozespálá a moc roztomilá.

Vydala se do jejich zajetí. Její otec jim zaplatí, kolik budou chtít. Doufala, že vše dopadne v klidu a míru. Prosila, aby majetek zanechali na planetě. Arran přistoupil k oknu nedaleko postele. Doteď ani neuvažoval nad operací jako nad jatkami. Nebral lidi na porážku, zde se můžou bránit. Slovo „bordel“ se mu líbilo více. Promnul si jednou rukou vousy. Přesně jak mu B-art řekl, udělat „bordel“. Vzal záclonu a utřel si do ní nůž. Řekl, že jeho otec byl voják. Bojoval ve válkách za říši a byl proslulý jednou věcí, a tou byla jistá nekontrolovatelnost, explozivnost. Vznítit se jak nálož na slunci a začal běsnit. Kvůli čemukoliv, bylo to jedno. Před strašnou dobou vedl útok na jeden bunkr na planetě Moraga. S jeho muži běželi, nehledě na ztráty a proti palbě, na místo jich doběhl jen on, samotný. Vyndal nálož, odpálil dveře, a najednou se mu zasekla zbraň. Zradila ho, prostě odmítla fungovat. Ale věděl, že na jednu věc, se spolehnout může. Arran pozvedl nůž a v zápěstí jím protočil. Řekl, že jeho otec celý bunkr vyčistil nožem. Pak si sedl a odpočíval. Byl děravý, jak cedník. Když přiletěl ke Arranovi s jeho matkou, už byl v posledním tažení. Bledý jako stěna, skoro se rozpadal. Natáhl ruku a podal mu ten nůž. Svému synovi řekl, aby jím trestal všechny nepřátele Rhumie. Arran mu to slíbil.

Princezna nechápala. Arran rozhrnul závěs a ukázal na zmoklou vlajku na stožáru, byl na ní sithský znak na rudém poli. Princezna se zhluboka nadechla. Prosila o život. Byla rozkošná. Byla jedinec. Ten jedinec, kterého si budou pamatovat více než všechny statistiky ze dneška, pomyslel si. Začal si sundávat brnění. Podle hymny ji muselo dojít, odkud jsou. A musela vědět, proti komu jsou. Jim nešlo o výkupné. Kyrys spadl a pásek se začal vyvlíkat z kalhot. Dnes byla krásná noc. Usmál se při pohledu na hořící město. Princezna se nemusela bát smrti. Ta byla ještě daleko. Trevan zavřel dveře a odešel. Princezně polkla. S hrůzou a nechutí jí došlo, co se bude dít dál.

Letoun se společně s posádkou pomalu snášel na povrch planety a jako by netušil, kam svou posádku veze, s nejvyšší elegancí klouzal skrz jednotlivé vrstvy amoniakové atmosféry. Stejně jako když poprvé přiletěli před desaterem měsíců viděli všichni v pilotní kabině letounu tu samou nádhernou zeleň. Tentokrát ale nebyli plní nadějí, ale strachu. Mířili do chřtánu bestie a ani jednomu z nich se to nelíbilo. Rozkazy ale byly rozkazy a oni museli dělat své Unii dobré jméno každý den. Ze všeho nejmenší radost z toho měla ta, která ty rozkazy vydala, maršál Santior. Potřebovala situaci obrátit vzhůru nohama, aby měla šanci na úspěch. Ze všeho nejvíc jí mrzelo, že na výčitky neměla čas. Jak sama řekla, jsou ve válce, se kterou se nesou oběti.

Z toku jejích myšlenek jí vyrušil pilot, jeden z členů komanda. I přes to však věděla, že k těm myšlenkám zase sklouzne, tak jí to pomohlo. Přestala se zabývat svým vnitřním bojem a pomalu se zvedla ze svého křesla. Podívala se na černou obrazovku počítače, co ležel na bělostné palubní desce, a viděla, že se blíží k souřadnicím. Kvůli rušení z hor nemohli na radaru a pomocí sond zjistit

přesné místo, kde se ty zrůdy nacházely, a tak jim muselo stačit zúžení na okruh s půl kilometrem v poloměru. Co teď na vlastní oči viděli byl jeho okraj, pahorkatina pomalu přecházející ve skály. Ze vzduchu to celé vypadalo průchozí, ale ne dost velké, aby raketoplán přistál. Jediná možnost byla slánění se asi z desetimetrové výšky. Vzali by si tryskové batohy, ale kvůli všudypřítomnému hořlavému slizu to bylo nemožné. A tak se jeden po druhém šestnáct členů expedice dostali po laně na zem, jako poslední sjela Tove s vybavením. Rozdělili si ho, a šli. Trvalo jim několik hodin, než se dostali výš do hor. Když už slunci nebránily stromy, tak se trochu oteplilo, ne však moc. Dny i noci na této planetě byly studené. A ani jeden z týmu noc nechtěl strávit v blízkosti potvor. A jako kdyby to osud chtěl, tak po chvíli bloudění v horách narazili na zvláštní útvar. Na stěnu mohutné skály, která se tyčila do výše. Bylo podezřelé, že se nenacházel až tak daleko od cesty. Když si stěnu zblízka prohlédli, všimli si detailů.

Jemné rytiny na zdi vytvářely nejen tvar brány, ale v něm i roztodivné obrazce. I přes svoji mělkost však byly výrazné, kvůli jiné barvě jejich linií. Ta byla tmavě červená, skoro až černá, jako zaschlá krev, na šedozelené skále. Část vědeckého týmu se ihned pustila do zkoumání věku skaliska podrobnými skeny, které následně posílali k prozkoumání svým kolegům na *Covenantu*. Zbytek týmu vytáhl ze svých toren silné reproduktory a připojili je na speciální datapad. Tove a rytíři je se zaujetím pozorovali a občas s něčím pomohli. Vedoucí týmu kolem zvukové soustavy dal maršálovi vědět, že byli připraveni. Měl v plánu pustit záznam nočních zvuků této planety, toho hrozivého smíchu. Chtěl zkusit možnost, že je brána ovládána zvukovými příkazy.

Čekali na údaje z *Covenanta*. A ony údaje brzy přišly. Stáří skály bylo něco málo přes miliardu let, ale stáří rytin tomu neodpovídalo. Navzdory mizivé hloubce blízké skeny objevily, že každá vrstva je jinak stará, jako kdyby se vryty s časem prohlubovaly. Nejnovější vryt byl z včerejší noci. Zajímavý taky byl pravděpodobný způsob vytvoření těch obrazců čiré šílenosti. Byly do skály vypáleny. Do skály, kterou ani nepoškrábala exploze špičkových min.

Nedalo by se říct, že je zprávy jakkoli uklidnily, spíše naopak, ale jejich další postup to neovlivnilo. Započala série testů. Nejprve byl proveden zvukový test za účelem otevřít brány jako Mlha, světelný test za stejným účelem a nakonec test odolnosti, tentokrát s cílem dostat se dovnitř silou. Výbuchy však zeď neprorazily. Jak na ně Tove hleděla, tak kroutila hlavou. Ornamenty byly vytvořeny očividně inteligentním a nepřátelským životem, a jak se ukázalo, nechce si nikoho pustit do dvorku, jistě, že se zabezpečí. Mlha, která se za tou branou nachází, ji očividně nějak zpevňuje. Tove navrhla, aby použili výbušninu na nějakou nedalekou skálu. Po minutě se ukázalo, že pravdu měla. Ta světélkující mlha je brala jako nepřítele, a zatím udělali vše, co by jako nepřítel zvládnout mohli. Teď museli udělat něco jako ta mlha. Navrhla zkombinovat zvukový a světelný test. Věděl však dodal, že mlha chodí ven jen v noci, k čemuž má asi důvod. Když test spustili teď, jen by vyplývali polovinu baterie. Tove se znovu zamyslela a hlavou jí probleskla vzpomínka z palby na nic netušící vojáky bojující na Pláni směřícího se Zatraccence. Provést test v noci nebezpečné, a stejně tak zdržovat se na tomto místě. Stmívalo se a bylo jasné, že se s mlhou, kterou chtěli napodobit, nechtěli setkat.

Následně všichni šli svižným krokem k transportéru Lambda. Když vzlétli, byla už úplně tma. Z oken a na monitorech viděli silný nárůst světla v té oblasti. Slábl, jak se blížili k základně, ale ne moc. Až za horským hřebenem byl zastíněn kompletně. Tove se poprvé cítila, že něco udělala dobře. Kdyby tam zůstali, tak by se z jejího zástupce rázem stal maršál. A z ní zase mrtvola.

Následujícího dne se k bráně vrátili časně z rána, hned jak zmizela světla. Slunce se pomalu dostávalo nad obzor a osvětlovalo okolní přírodu. Za chvíli však záře zmizela a planeta byla uvržena znovu do temnoty. Laickému oku by to připomínalo zatmění slunce, což to taky bylo, avšak uměle vytvořené. Jeho světlo totiž bylo zastíněno trojúhelníkovitým tvarem, namísto kulatého. Ten tvar patřil *Covenantu*, který se od planety vzdálil, aby poskytl podmínky vhodné pro finální test. Během včerejšího jednání je napadlo, že by se mohla Mlžná světla vrátit, ale díky pozorování výzkumníci věděli, že se řídí biologickými hodinami. Takže nyní byl jediný problém otevřít dveře. Všechny systémy světlometů a reproduktorů byly napojeny na dvojí baterie a byla připravena záloha, kdyby nastal zkrat.

Ve stejnou vteřinu se rozžhnuly světlometry s doletem světla až na vzdálenost deseti kilometrů a ozvaly se zvuky děsu na stejné frekvenci jako původní zvuk. Několik minut se tento stav udržoval bez žádného výsledku. V minutě šesté však začaly vzory na bráně žhnout rudým světlem, a všichni si všimli, že se rýhy prohlubují. Nakonec se brána otevřela. Všichni hleděli na temnou chodbu, kterou odkryla, v tiché bázni. Světlometry osvětlily její velkou část. Rovný tunel se linul rozhodně dál, než bylo

deset kilometrů. Nebyl hliněný, ale ze stejného materiálu, jako skála a s velmi podobnými vzory jako brána. Tentokrát však byly vidět v té změti konkrétní obrazy, výjevy plné utrpení, bolesti a tmy. Na stropě bylo zase ztvárněno ztemnělé nebe. Na něm pluly bouřkové mraky, jen některé pršely, ale všechny blýskaly. Nejzajímavější byly však zdi. Ty kromě své ponurosti do okolí moc nezapadaly, vzory na nich připomínaly tkáň, protkané sloupřadím. Maršál udělala první krok směrem k chodbě.

Pak udělala další kroky a pokynula ostatním, aby ji následovali. Jako první a poslední šli rytíři Irustsis a příslušníci komand. Chránili tak vědce ze všech stran. Brána se za nimi nezavírala, očividně bylo třeba ji deaktivovat stejným způsobem. To však nyní mohla jen Mlha, baterie výzkumníků to jedno spuštění úplně vybil, jelikož nevěděli, že to budou muset udržovat tak dlouho. S pouhými svítilnami na přilbách se vydali na nejméně několikahodinový pochod bez možnosti pomoci. Skály na jihu byly totiž ze stejného materiálu jako ty na severu. První dvě hodiny probíhalo vše tak, jak mělo, všichni byli spořádaní a tiší. Pak ale mezi sebou začali mluvit vědci, o nějakou dobu později rytíři a úplně naposledy komanda. Jeden z vojáků komanda kritizoval Tove. Oni jsou elita ve svém oboru a na rozdíl od ní v něm působí déle než dva roky. Nezpochybňoval její výcvik, ale jeho výsledek. Velí sice dvacet tisícům vojáků, pilotů, techniků a vědců, takže pro ni těch sto čtyřicet osm životů nemusí znamenat nic, ale oni měli někoho, komu na nich záleželo. Tove však dobře věděla, co udělala.

Vysvětlila, že bývala občankou Mandaloru. Když se Mandalore přidal k Lize, opustila ho, ale stále ctí jeho ideály. Není tu od toho, aby šířila kulturu své země, ale aby tuto soustavu získala pro Unii. Nenechala rozhodnout nikoho jiného, aby nemusel nést vinu. Teď s ní bude muset žít. Maximálně se mohou pomodlit za pokoj mrtvých a uschovat jejich identifikační známky. Další voják ji řekl, že místo gest se musí postarat o to, aby se toto neopakovalo. Tove byla překvapena, ale jeho slova se jí vryla do paměti.

Jak postupovali, tak si všimli, že se stěny rozšiřovaly, až utvořily jednu velikou síň. Ta byla šestiúhelníková a její strop tvořila kopulovitá klenba. Z každého rohu místnosti ji podpíral jeden mohutný sloup a v každé stěně byly jednoduché dveře. Jinak byla úplně prázdná. Voják se chtěl podívat, jestli tam někdo není. Santior tiše pokývla, ale varovala je. Pak přikázala rytířům, aby členy komanda kryli. Ti se teď blížili k nejbližším. Na první pohled sice působily stejně jako brána, ale po lehkém zatlačení na jejich desku se pohnuly. Vojáci se chystali otevřít, když Tove zavelela stát – když si dali tolik práce se zabezpečením hlavních dveří, tak proč ne těchto?

Jeden voják namítl, že jsou první, kdo se sem dostal. Nebo to byla past. Tove přikázala hodit tam světelný granát. Jestli jeho světlo zmizí až moc rychle, bude jasné, že tam je Mlha. V tom případě rychlý úprk a pokusení se o zatarasení cesty, aby nemohla ven. Skála by se měla zřítit, jestli není stejně chráněna jako brána. Jestli to past však není, tak navrhla bližší průzkum místnosti sondou.

Měli štěstí. Granát nejprve zableskl a pak pomalu jeho světlo zhasínalo. Pokračovali tedy podle plánu. Následně pak do středně velké místnosti. Ta jim připadala úplně totožná s tím, co již viděli. Ohavné výjevy a sloupy podpírající strop. Určitě takových bylo dalších pět komor.

Tove chtěla vědět, kolik je hodin. Byly 4 hodiny do setmění. Vedoucí vědeckého týmu Bessan nahrával cestu kamerou, záznam měl necelé tři hodiny. Všichni věděli, že se záznamy pořizují v reálném čase bez zrychlení. Toto musela být past. Na maršálův pokyn všichni tasili zbraně, blastery různých typů a rytíři vibromeče. Chystali se odejít z komory, když si všimli, že škvíry mezi dveřmi a zdi propouštěly silné světlo. Když vypnuli komlinky, tak uslyšeli slabě štěkávé chechtání.

Tove nařídila zabarikádovat dveře. Všichni začali pracovat jako jedna bytost, a nakonec podepřeli dveře svými těly, všichni včetně maršála. Vydrželi tak pocitově dvacet minut, reálně bůhví kolik, ale Svítící Mlha o ně nejevila zájem. A tak povolili. Byli sice pořád obezřetní, ale trochu se zklidnili. Tove chtěla přesné měření času. Chtěla vědět, s jakým zrychlením tady čas plyne.

Zbytek výzkumného týmu se pustil do zkoumání místnosti samotné. Vojáci se unaveně posadili a Tove k nim, chtěla probrat další taktiku. V tu chvíli se pátý voják opřel o zeď, čekal oporu, ale málem se do ní propadl. Tove mu ihned podala ruku, aby ho vytáhla z prapodivného, masitého materiálu, který do chvíle, než z něj vlivem tlaku vyprskla červená tekutina, působil jako zeď. Tove se postavila a pažbou své pušky do zdi dloubla, poté to samé udělala rukou. Bylo to celé jako tkáň, která tlela dlouhou dobu. Pach sice celou dobu cítili celou dobu, ale snažili se ho nevnímat.

Po pocitových deseti minutách, během kterých ve skutečnosti uběhla hodina bez sedmi minut, měla vojenská část vyhotoven základní plán a byla připravena ho konzultovat s vědeckou částí a s rytíři. Hodlali vyslat sondu, takže na malý okamžik budou dveře otevřeny. Skrz ni zjistí, jestli se Mlha nachází v hlavní síni, nebo to světlo jen doléhá. Když nastane první možnost, setrvají zde, dokud se situace nezmění. Pokud ta druhá, tak mají dvě možnosti, boj, nebo útek. Tove nechtěla ztratit ani jednoho z nich, ale jí osobně na cti nepřidá, když znovu utečou. Rytíři Irustsis necítili v Síle žádné bytosti.

Tove je nechtěla nutit do boje. Měli se rozhodnout sami. Než ale stačila doříct větu, jeden z členů komanda zakřičel do hromadného kanálu, že nastal průnik. Dveře se rozrazily a světlo bytostí zaplavilo celou komoru. To jim zas takovou starost nedělalo, filtry byly upraveny tak, aby zeslabily radiaci na minimum a aby byl vidět zdroj záření. Viděli sice jen siluety. Ty připomínaly jakési humanoidní tvory. Většina z nich se držela zpátky, ale jeden si prorazil cestu skrz rytíře a vrhl se na Tove. Ta instinktivně chvíli před tím, než se jí vůbec dotkl, vytáhla z tajného pouzdra ve svém brnění bělostný podlouhlý válec. Posunula páčkou a celou místnost zalilo světlo úplně jiné, namísto omamně žluté zářilo čistě bílou barvou. Kužel světla se setkal s obrysem primátova těla a Tove ho odrazila. Pak následoval asi pětiminutový boj s obludou, která byla očividně poprvé v životě zraněná. A taky jako první z nich zemřela. Výzkumníci se jako jediní drželi vzadu, zatímco rytíři zabíjeli primáty pomalu, ale systematicky, svými meči. Komanda se též držela zpátky a chránila výzkumníky. Bytosti produkující světelnou mlhu útočily pořád ve větších počtech, dokonce i přestaly se svým charakteristickým smíchem a plně se soustředily na boj. Jednoho výzkumníka a dva rytíře se jim podařilo zabít, ale zbytek neovlivněn bojoval a zabíjel dál stejnou silou, se stejným odhodláním, až je donutili se stáhnout. Následně začali prchat tou samou chodbou, kterou přišli.

Rytířům se podařilo díky zrychlení a své fyzické síle odnést zbytek výzkumníků a komand do bezpečí. Tove se ale po chvíli cesty zastavila, pořád se spuštěným světelným mečem, a pozorovala slabé světlo. Tři zbylí rytíři se za ní vrátili, a navrhli jí odchod, než se vrátí další primáty s posilou. Měla sice ještě sil dost díky zvýšené hodnotě adrenalinu, ale nechala si říct. Věděla, že jedno vítězství jí válku nevyhraje. A tak se rázem ocitla venku, kde právě znovu svítalo. Vítězná expedice pak odkráčela směrem k raketoplánu Lambda, ve kterém Tove následně usnula vlivem vyčerpání. V ruce pořád držela, tentokrát deaktivovaný, světelný meč a vzpomínala.

Flotila Marauderů cestující na Nar Shaddaa. Taliad vylezla ze sprchy a pečlivě se usušila osuškou. S mírnou radostí se podívala na svoje připravené každodenní oblečení. Tohle jí chybělo ze všeho nejvíc. Už konečně může být zase sama sebou. Pašeračkou a lovkyní lidí jménem Taliad Zin a ne Kento, obyčejnou a bezcennou kurvou. Zapnula si podprsenku a myšlenkami už poněkolkáté zabloudila k Larsu Bulovi. Ušklíbala se. Proč na toho obézního idiota stále myslí? To, co udělala, byla správná věc, přesně jak ji to Baron naučil. Jeho smrt ji nijak nezasáhla, ale jak to, že někdo uvnitř cítí, že by to pro ni něco znamenat mělo? Taliad upřímně čekala, že po tom odhalení na Ansionu ji bude nenávidět, proklínat, nadávat a vyhrožovat, stejně jako ostatní lidi, na které udělala stejnou fintu. Jenže Lars Bul ne. On ji opravdu miloval. Tak jak to že se necítí ani nijak provinile z jeho smrti? Proč nic necítí?

Taliad vyšla z koupelny do pokoje, který jí Wharin připravil. Na chudé poměry Weequayů byl tenhle pokoj docela dost hezký. Wharin pravděpodobně čekal, že za tyhle maličkosti mu pomůžou při vyjednávání u Barona, což byl víc než chytrý přístup. Na její posteli seděla Twi'lečka Zetri. Byla moc ráda, že ji Lars Bul nic neudělal. Nebyla ráda, když ji Baron posílal na tento typ misí. Měla na víc. Taliad nechtěla, aby ji promlouvala do duše. Zetri řekla, že pro ni má informace týkající se Baronových her. Taliad ale ona gladiátorská aréna na Nar Shaddaa nezajímala. Zetri dodala, že vítěz dostane přímo pohádkové bohatství, což byla jízdenka ke svobodě. Malin na Dathomiru našel schopného válečníka, kterého začal cvičit, aby bojoval za jeho jméno. Zetri si sháněla peníze na bývalého výherce Grutera Slixu. Bude bojovat pod jejím jménem.

Taliad to považovala za šílený nápad. Zetri jí ale našla šampiona – vytáhla datapad se záběry bezpečnostních kamer na Bilbringi, v jednom z barů, než začala bitva. Na záběru byly tři osoby u jednoho stolu – Chiss v admirálské uniformě, Čistokrevný Sith a Jedi, který byl taktéž Chiss. Ten sithský Inkvizitor byl jejím šampionem. Taliad zavtipkovala, že ji Čistokrevný Sith nijak nevzrušuje. Zetri ale ukázala záznam dál – Sith se odmaskoval, byl to člověk. Taliad souhlasila.

Čtveřice Bojových Inkvizitorů se u vchodu do paláce bavila o bitvě o Bilbringi. Jeden z nich Hacka nejdříve nepoznal, ale potom si uvědomil, že s ním byl ve stejné skupině, když je před pár lety cvičil Querida. Hack řekl, že má slyšení u Císaře. Inkvizitor ale zapnul meč. Hacka považoval za zrádce a špinu. Hack obrovskou rychlostí probodl Inkvizitora dřív, než stihl jakkoliv zareagovat. Mrtvý se skácel k zemi. Hack zopakoval, že musí k Císaři. Zbylí Inkvizitoři mu uvolnili cestu.

Dass během dlouhého čekání přecházel sem tam uvnitř trůnního sálu, zatímco jeho mysl byla pomalu ale systematicky svazována spalujícím hněvem. Každíčký nerv se mu chvěl touhou poddat se. Vypustit ze sebe syrovou energii Temné strany všemi směry a spálit okolí na popel. Na poslední chvíli zastavil ruce, které se už roztahovaly, aby jimi mohla proudit jeho Síla. Musel je sevřít v pěsti, aby utlumil náhlý třas. Tohle nedávalo smysl, on, Císař Sithů, se bál vlastní moci. Ne, to nebyla pravda, bál se, že nad ní nebude mít kontrolu a ona si bude dělat, co chce, ovládána jakýmsi stínem v jeho mysli. Naplnil ho vztek na vlastní slabost, on přeci nemůže mít strach z ničeho!

Náhle jeho přemítání narušila osoba, která se blížila a jejíž aura zuřivosti přitáhla jeho pozornost jako magnet. Hack, pomyslel si spokojeně. Jistojistě se bude zajímat, proč nařídil Ladereho přežití. Ten hloupý človíček netušil, že Chissové nejsou jediní, kdo jsou schopni přemýšlet více než pár hodin dopředu... Cesta k ovládnutí Temné strany byla nejbolestivější ze všech, ale na oplátku dávala k dispozici tu nejryzejší moc... Zrovna, když usedl na trůn, dveře místnosti se prudce rozletěly a dovnitř vtrhl mladý Inkvizitor, kterému strážé podle rozkazů nebránily projít.

Hack jistým krokem došel až před trůn samotného Císaře ze Sithu. Při posledním setkání ho málem zabil při výbuchu hněvu a šílenství. Temná aura Síly visela ve vzduchu a možná byla i mnohem mocnější než kdy dřív. On ale necítil naprosto nic. Žádný strach, žádný obdiv k jeho mistrovi, dokonce ani vděčnost, kterou mu prokázal. Cítil pouze hněv. Žádal Dasse pouze o právo vykonat rozsudek.

Dass mlčel, ale ne z důvodu nějaké dramatické chvíle. Skrz Sílu zkoumal Hacka, jeho pocity, jeho moc v tomto působivém stádiu. Rozeznal v něm značnou změnu od jejich posledního setkání. Byl mnohem silnější, než když před ním stál naposledy. Řekl mu, že nenávidí ho dělá mocnějším. Hack se snažil ubránit úšklebku. I přes tohle vše nebyl on hoden mluvit k němu neurvale. Jestli to byl důvod, proč Dass nechal Ladereho naživu, tak se mýlil. Hackovi nešlo o moc, ale o spravedlnost. Císař se na moment upřímně zamyslel. Byl si jist, že by situaci na Bilbringi i přes zásah Ladereho jistě přežili. Nevytahoval falešnou chválu, pouze konstatoval pravdu. Hack vysvětlil, že akce mohla díky této Ladereho zradě zcela selhat. Dass přiznal, že Ladere intrikoval, ale ne proti Sithské říši, pouze proti Hackovi. Dass nechtěl přijít o mocného a inteligentního Inkvizitora, jakým Ladere byl. Těmito slovy ušetřil Hackovi doslova políček. Hack ucítil, jak mu prostor mezi prsty začal jiskřit. Ne, musí se ovládat.

Hack se zeptal, jak by se Dass zachoval, kdyby na místě Ladereho byl Kray Sis. Teprve potom, co vyslovil jméno té osoby, si uvědomil, že přeci trochu překročil pomyslnou hranici. To Dasse rozzuřilo. Kray Sis byl živoucí hrozba pro všechny Sithy. Císař si při řečení toho jména odplivl. Jeho hlas otřásl celým sálem a Hacka přiměl se reflexivně přikrčit. Ladere byl za své prohřešky potrestán. Dass Hackovi zakázal, aby ho srovnával s Krayem Sisem. Vlasy Temné strany vycházely z Císaře v takové intenzitě, že svíraly Hacka v Síle do stísněného prostoru, kde i jeho moc působila bezvýznamně. Ladere bude žít.

Hackův vztek se postupně přeměňoval v beznaděj. Bude žít. Ten parchant bude žít. Omluvně sklonil hlavu, aby nebyl vidět úšklebek, který se mu rýsoval na obličejí. Pokusil se slovně vyjádřit k souhlasu, ale nešlo to. Tohle prostě nebylo možné. Dass neviděl potřebu se k Laderemu dále vracet, a tak už o něco klidnější navázal na svou původní myšlenku. Pochválil Hacka za dosažení nových schopností jak v Síle, tak v šermu. Prokázal, že nyní je plně hoden získat hodnost Vrchního Inkvizitora. Už nebude pouhým bojovníkem se Sílou, ale opravdovým Pánem ze Sithu. Na moment nechal ve vzduchu viset náznak pokračování, protože uvažoval, jestli ho nemá rovnou jmenovat svým učedníkem, ale nakonec to zavrhl a dal najevo, že domluvil. Ještě ne, ještě není správný čas. Hack dokázal, že má plné právo se o tento post ucházet, avšak stále musel splnit další zkoušky a projevit svou nadřazenost nad zbylými dvěma uchazeči.

Hack zvedl hlavu. Chladně a bez emocí poděkoval. Před pár měsíci by tohle byla velká čest, ale teď necítil nic, žádný vděk. Byla to sice pocta, ale nebylo to, po čem toužil. Císař si pohrdavě odfrkl. Cítil z něj nezájem o celé tohle dění. Nepřekvapilo ho to. Byl zatím příliš nezkušený, aby chápal, že Temná

strana nebyla pouze o bezbřehé moci pramenící z nenávisti a jejím využívání. Nevadí, pomyslel si, chce to čas. Od této chvíle byl oficiálně podřízen jen Císaři. Dass mu však dal radu, že i mezi Vrchními Inkvizitory si musí vydobýt svoji pozici. Jestli to doteď bylo pro Hacka těžké, teď to bude ještě těžší. Dříve stačilo být jako Bojový Inkvizitor nenápadný, nepřítahovat na sebe pozornost jedinců typu Ladere či Seris a přežil. Nyní bude muset o svůj post tvrdě bojovat, každý ho bude soudit a podceňovat pouze kvůli jeho původu. Hack zabije každého, kdo se mu postaví do cesty.

Dass, jako by mu četl myšlenky, řekl, že nechce žádné zbytečné zabíjení dalších Inkvizitorů. Při narážce na zbytečné zabíjení dalších Inkvizitorů si Hack instantně vzpomněl na Jaroda. Chtěl si sám vybrat podřízené Bojové Inkvizitory. S tím Dass souhlasil. Zatím nevěděl, kam ho nasadí. Prozatím zůstane na Korribanu. Hack věděl, že role se teď vymění. To on bude lovec a Ladere kořistí. Musí to dát vědět Thqaremu. On jeden z mála k němu byl upřímný. On jediný ho nezradil.

Dass přikývl, ale oči mu ztemněly a zažehl se v nich plamen. Věděl, že jeho říše se bude vlivem Hacka drolit ještě výrazněji, protože je v ní o impozantního Inkvizitora více. Proč to vlastně udělal? Co mu tak záleží na nějakém člověku, že se kvůli němu vzdá dílu své nezměrné síly? Co mu tak záleží na komukoliv? Jak se vůbec ti Vrchní Inkvizitoři opovažují snažit se uzurpovat moc na úkor svého pána? Oheň v mysli se živil dalšími a dalšími hrozbami pro jeho pozici. Stál pár metrů před Hackem. Tím, kdož bral na lehkou váhu jeho právo na likvidaci Kray Sise a srovnával ho se svou malicherností. Zařval na něj, aby mu zmizel z očí, a gestem levé dlaně ho odhodil ke dveřím, které prudkost nárazu napůl roztříštila. Jeho ochranné pole prorazil, jako by tam ani nebylo. Pohrdavě se otočil a odešel ke komunikátoru v opačné části sálu, aniž by Sithovi věnoval další pohled. Teď musel vyřešit Chissy.

Po návratu na základnu se stanovily vzájemně spolupracující skupiny odborníků od biologů, geologů, zoologů a fyziků. Ty společně zkoumaly všechna data, která expedice získala v baště domorodců. Maršál Tove nechtěla po podcenění jich samotných udělat to samé i s výzkumem shromážděných poznatků, avšak sama si všimla, že schvaluje týmu zkoumající povahu bytostí vyšší rozpočet. Přestala se tou hloupostí však zabývat, protože si sama uvědomila, že takové jsou jejich priority. Musí se nejdříve vypořádat s jejich nejvyšší hrozbou a vyždímat každou kapku z informací, které o nich za těch pár měsíců shromáždili. Chvilku si v hlavě pohrávala s myšlenkou, že zorganizuje další výpravu do hnízda, avšak to jí přišlo jako až moc veliký risk. Při jejich včerejší výpravě s sebou měla k dispozici pět rytířů, a cesta jí stála dva z nich. Navíc, jestli byly bytosti tak inteligentní, aby si své sídlo samy zbudovaly, tak se taky musely přizpůsobit současné situaci. Té, že šly porazit.

A tak se Tove namísto do křídla řádu vydala do strojoven za inženýry. Těm chtěla zadat náročný úkol. Rozebrání světelného meče a zjištění toho, co z něj dělalo jejich jedinou účinnou zbraň proti těm potvorám. Sice remcali, že by to bylo s jedincem toho druhu snazší, ale kromě toho se všichni, co neudržovali pravidla v adekvátním stavu, naplno pustili do úkolu. Měli jednu jedinou prosbu, a to člena řádu ke konzultaci, přinejlepším toho, který meč poskytl. Jako jeho konstruktér toho o meči věděl nejvíce. Pro maršála nebyl problém to přání splnit. To však byla jediná věc, kterou ještě v ten den zvládla. Intenzivní tlukot srdce a namožení svalů doplněné o pálení plic jí připomnělo, že si se svými vojáky probojovala cestu ven. Ztuhlost a bolest neustávaly a ta krátká doba strávená bojem jí připadala jako pravá doba, kterou ústupem strávila. Svlékla si pomalu svou uniformu, přičemž při každém ohnutí se mírně zasténala, a jen v tílku a kalhotkách se svalila do své postele.

Poslední věc, kterou před zavření očí zvládla, bylo rozpletení si drdolu. Během toho všeho myslela na svůj výcvik, který po přidání se do Unie absolvovala. Ne však na hlavní taktickou stránku, která jí však připadala nijaká, ale na fyzický trénink s Kaynem. Ten jí vyučil alespoň základním pohybům v boji na blízko, pro případ, že by to potřebovala, ale kvůli absenci Síly z ní žádné extra výkony nedostal. Proto se musel spokojit s jejími střeleckými dovednostmi a taky obstojnými znalostmi výbušnin. Dostalo se mu ale drobného uklidnění, když se Tove sama vydala na cestu za výcvikem. Hlavně díky ní dnešní fiasko přežila. Cítila, jak jí opouští vědomí a mysl pohlcují staré vzpomínky. Před usnutím jí hlavou proběhly dvě věci, které slyšela. První kdysi vyplula z jejích úst: její nenávist vůči Sithům. Druhá věc byla vzpomínka na to, jak se přidala k Unii svobodných systémů. Nedostala tehdy na výběr

Tove se probrala z odpočinku, který potřebovala. Její mysl byla čirá jako leštěné sklo a ona celá připravená na zhodnocení výsledků, jestli už nějaké byly. Oblékla si tedy svou šedobílou uniformu, znovu zapletla vlasy do drdolu a vydala se vstříc inženýrům a biologům. Po cestě se dozvěděla od jednoho ze svých přímých podřízených o teorii absorpce světla bytostí, kterou biologové vypracovali. Na chvíli byla zklamaná, že to je jediné, co měli, ale všechny její předčasné závěry zmizely, když se

dostala do strojovny II-A. Všechny v místnosti se s okouzujícím úsměvem na tváři zeptala, jestli něco mají. To byla vzácnost, ale díky tomu, že všechny pohmožděniny po včerejšku přestaly bolet, jí v hlavě zůstala jen vzpomínka na úspěch.

Inženýr vysvětlil, že pokud bytosti přijdou do kontaktu se zdrojem intenzivnějšího světla, stáhnou se. Dokáží pohltnout jen světlo o určité intenzitě. Biologové jim dali jako příklad světlo sluneční jako důvod jejich činnosti v noci, avšak oni to díky expedici dokázali rozšířit i na zdroje jiné. Času sice neměli dost, nepřátelé v tuto chvíli mohli plánovat ofenzívu jako pomstu, ale na vrchního inženýra Krota se vyplatilo počkat. Světlo, které generuje čepel světelného meče, způsobuje bytostem jistou degradaci tkáně. Tove nevěděla, kde sehnat světelné meče pro všechny muže. Na výcvik se zbraní představující takovou hrozbu pro všechny v jejím okolí nebyl čas, ani prostředky, takže jí bylo jasné, že musí krystaly využít jinak. Krot měl lepší návrh – vytvoří střelné zbraně poháněné krystaly kyber. Potřeboval krystaly na testování. Tove byla připravena je zajistit. Běžela do laboratoře.

Když tam dorazila, tak zpomalila a vešla do dekontaminační sprchy, svlékla uniformu a použila ji. Sice v laboratořích právě neoperovali s žádnými nebezpečnými látkami, ale předpisy byly předpisy. Když vešla, tak si všimla, že na ni celý tým čeká. Viděla mnoho holo-obrazovek popsaných závěry společně s mnoha grafy. Slova se ujala vedoucí oddělení, zoobioložka. Měla teorii, že bytosti nebyly schopny vytvořit systém síní, ve kterém žijí. Vycházela tak ze záznamů zachytávající jejich chování. O něm po porovnání s jinými druhy a důkladné analýze usoudila, že je z většiny instinktivní. Jejich chování se ztotožňuje s chováním predátorů. Mohli tedy předpokládat, že nejsou dostatečně inteligentní na jakékoli tvoření. Mohla to potvrdit ale jen tím, že by dostala živý exemplář. To maršál hned zamítla kvůli vysokému riziku. Rozhodla se ale přistoupit k domněnce jako k faktu a zeptala se, kdo podle nich zbudoval ty chrámy. Vědkyně řekla, že jediné vodítko, které mají, jsou jisté genetické příbuznosti s jiným galaktickým druhem, který byl považován za jediný disponující těmito znaky. Andělé z Millius Prime.

Tove ale nechtěla věřit na staré pověsti. Vědkyně jí však vysvětlila, že bytosti ze soustavy lego mají s těmito tvory jednu zásadní vlastnost společnou – schopnost vyzařovat silné světlo. Záznamy o nich pocházejí ze separatistické okupace lega z dob Klonových válek, takže nejsou jen legendou. Tove přiznala, že je to lepší než nic, ale informaci nepovažovala za důležitou. Zoobioložka řekla, že alespoň zjistí víc – jejich mise je konečnou i výzkumná. Vědkyně dodala, že na lego žijí také Maelibi, známí jako Démoni. Ti jsou zase velmi odolní, jako místní tvorové.

Zbytek už nebyl nikterak důležitý, řešily se pouhé formality, jako rozpočet výzkumu. Díky získání maršálova zájmu se v neurčité budoucnosti počítalo i s výpravou na lego a prozkoumání jeho hlavního měsíce, teď ale museli vyhrát válku na Mytu. To byla pořád priorita, ale jak se jí myšlenka pomalu rozležela v hlavě, tak si uvědomila jednu věc. Nemá cenu spěchat. Právě spěch jí stál obě bitvy na Poli směřující se ztracence. Jestli chtějí vyhrát, tak nejdříve budou muset získat prostředky. Třicet mečů bitvu nevyhraje. Museli posílit obranu základny. Chtěla přesměrovat přebytečnou energii silového pole. Jestli některá z bytostí prorazí první vrstvu, zastaví ji druhá.

Lodě z destruktorů se pomalu vracely na základnu. Slunce pomalu zapadalo a modř nebes tmavla. Veškeré stíhačky a transportéry vypadaly jako pouhé tečky pomalu se přibližující k základně. Celou dobu, co to pozorovala a poslouchala, jak její podřízené rozkazy posílají dál, byla opřená o rošt u okna. Když poslední hlas konečně utichl, tak se otočila a přikázala, aby vyztužily vnější zdi a vybudovali další hradbu. Ta nebude mít žádnou bránu, všechna vozidla budou přepravována letecky. Nyní se museli plně soustředit na vývoj zbraní. Nařídila rozdělit síly mezi tři stanoviště: základna, *Covenant* a *Astra*. *Covenant* se vydá do soustavy lego. *Astra* bude hlídkovat planetu, zároveň na ní bude probíhat důvěrná mise. Poté sněm rozpustila a sama se vydala zpět k inženýrům. Měla nápad, který s nimi chtěla prošetřit a realizovat na *Astře*.

V blízkosti planety Hoth se z hyperprostoru vynořila loď *Reapers*. Kayn ihned ze senzorů zaznamenal loď, která se vzdalovala od Hothu. Podle popisu to byli oni. Than je začal pronásledovat. Tedy neměli šanci, museli je dostat zpět na Hoth. Členové *Reapers* se podívali na Kayna a čekali co vymyslí. Kayn zavřel oči a ponořil se do své mysli. Požádal Erdega o pomoc. Erdeg souhlasil. Kayn natáhl ruku a upoutal svoji pozornost na loď, ve které byla matka jeho dcery. Přesněji řečeno se zaměřil na pilota lodi a přikázal mu, aby se vrátil na povrch. Loď Armády Nového Světa, nečekaně obrátila směr na Hoth. Členové *Reapers* udiveně koukali na Kayna. Than rychle změnil kurz.

Verd nechápal, co se to stalo. Pilot se uzamknul v kabině a přistál zpět na planetu. Verd byl vzteky bez sebe. Nedokázal si vysvětlit, co se stalo, ale potom mu to došlo. Nařídil zapnout rušiče Síly po celé lodi. Detektory zachytily šest osob. Verd varoval své vojáky. Prikázal jim, aby alespoň jednoho nepřítelů nechali na živu.

Kayn pomocí meče vyřezal do lodi otvor. Po pár minutách ucítil něco divného, lépe řečeno necítil nic. Síla byla rušená. Kayn nařídil vyslat průzkumné droidy. Věděl, že čelí lovcům uživatelů Síly. Poté, co droidi nějakou dobu pročešávali loď, se Reapers vydali kupředu. Místo mečů si vzali blastery. Jeden tým měl za úkol vyřadit rušiče Síly, druhý měl najít Lerii. Jeden z droidů našel čtyři protivníky, hned potom byl zničen. Kayn a dva Rytíři se připravili. Do uličky náhle přistál flashbang. Kayn a ostatní rychle odvrátili pohledy pryč, čímž se vyhnuli oslepení. Poté započala přestřelka.

Than a dva Rytíři pomalu procházeli lodí, snažili se dostat k rušiči. Droid nahlásil dva nepřátele před určitými dveřmi. Něco tam hlídali. Trojice vyrazila kupředu. Druhý droid, který ji hlídal záda, byl náhle vyřazen. Byla to past. Nepřátelé jim začali střílet do zad.

Kayn střílel, ale s blasterem to moc neuměl. Tentokrát neměl Sílu, která by ho naváděla. Zbylí dva Rytíři na tom nebyli lépe. Nařídil stáhnout se. Měl plán. Jakmile se stáhli k jedné zatáčce, tak se rozeběhli pryč. Vojáci je začali pronásledovat, ale Kayn vytáhl detonátor a stiskl ho. Celou lodí otřásl výbuch.

Than a dva Rytíři byli obklíčeni ze všech stran. Than si půjčil od kolegy zbraň a rychlým kotoulem se přesunul na druhou stranu uličky, kde dvakrát vystřelil směrem k nepřítelům. Jednoho trefil do hlavy a druhého do nohy. Tím oslabil tlak z jedné strany. Náhle se celá loď zatřásla, to odvedlo pozornost. Than na nic nečekal a zastřelil díky tomu druhého vojáka. Poté rozkázal Rytířům, ať zahájí palbu k posledním dvěma protivníkům. Jeden Rytíř při tom zemřel, ale jeho oběť nebyla marná.

Kayn a jeho Rytíři po menší době našli vchod do cel. Jejich cesta byla lehčí, když jim nikdo nepřekážel. Dveře se otevřely a oba dva Rytíři byli hned zabiti Verdem, který čekal za nimi. Jednoho probodl čepelí a druhého střelil do hlavy, ovšem nečekal kop do břicha od Kayna, který ho odhodil na zem. Kayn řekl, že si přišel pro Rytířku Jedi. Když mu ji vydá, v klidu odejde. Verd Kayna poznal. Kayn výhrůžně vytáhl mandaloriánský nůž. Verd se usmál a vstal na nohy. Postavil se do bojové pozice, Kayn poznal, o jakou pozici se jedná. Ovládal umění specializované proti uživatelům Síly. Verd zaútočil, Kayn blokoval rány a jen se bránil. Uměl ho používat také. Uskočil saltem dozadu. To dalo šanci Verdovi po Kaynovi vystřelit, ale nečekal jeho odpověď. Kayn vytáhl meč a odrazil střelu pryč. Verd nechápal, jak to dokázal. Kayn vysvětlil, že trénuje s mečem každý den od svého dětství. Tento trik zvládne i bez Síly. Verd si uvědomil, že Kayn není jen tak obyčejný muž, ale hodně nebezpečný, je kvalifikován jako nejlepší šermíř a boj zblízka proti němu není doporučen. Verd pomocí tlačítka aktivoval kolem Kayna silové pole. Nečekal, že se mu podaří chytit někoho tak významného, „Temný blesk“.

Kayn byl v pasti. Pochválil jejich technologii. Verd ho ujistil, že ji použijí i na něj. Kayn začal do pole bouchat dlaní. Verd mu řekl, že to nemá cenu, ven se nedostane. Kayn ale odpověděl, že to ani nechce. Verd nechápal. Řekl mu, že ostatní Rytíři Irustsis též čelí pastem.

Than pomocí meče otevřel pancéřované dveře a ihned uviděl obrovský stroj, jednalo se o technologii, kterou ještě nikdy neviděl. Musel najít způsob, jak to vypnout. Than vytáhl blaster a vystřelil, ale stroj byl chráněn silovým polem. Všiml si, že mrtví vojáci mají na uniformách jakýsi počítač.

Verd zatím Kaynovi řekl, že přivolal posily. Zeptal se ho, proč chce tu Rytířku Jedi, ale Kayn na to nic neřekl. Verd si všiml, že jeho oponent je v naprostém klidu, což ho štválo. Začal mu vyhrožovat. Kayn náhle mávnul rukou a Verd odletěl obrovskou rychlostí vzad a hlavou se praštil do zdi. Upadl do bezvědomí. Kayn se přes komunikátor zeptal, co Thanovi trvalo tak dlouho. Than řekl, že ho zdržely menší potíže. Kayn pomocí Síly vypnul silové pole. Verda zabít nechtěl, nebylo by to fér. Poté otevřel celu, ve které našel onu Rytířku v bezvědomí. Vzal ji do náruče a odešel.

Cestou zpět potkal posily, o kterých Verd mluvil. Kayn náhle zmizel. Jediné, co po něm zůstalo, byl mečem vyřezaný vzkaz, aby si nezahrávali s Uníí svobodných systémů. Vojákům se nic nestalo, všimli si pouze menších popálených ran na svých uniformách. Musel být velice rychlý, aby tohle dokázal. Vojákům bylo jasné, že to byl „Temný blesk“.

Kayn se vrátil zpět na loď. Leria Tane otevřela oči, Kayna ihned poznala. Poté zase upadla do bezvědomí. Loď odletěla rychle pryč.

Bilbringi, několik dní po bitvě. Aust vyčerpaně seděl ve strohém křesle, které se nacházelo v jeho prostorných kajutách na vlajkové lodi sithské flotily. Lokty měl zabořené do opěradel a obličej si svíral v dlaních, zatímco se snažil utřídit si všechny myšlenky, které se v něm během posledních pár hodin nahromadily. S nádechem melancholie pohlédl na hlavu ležící pouhých pár metrů od něj. Ještě před chvílí patřila nejvyššímu důstojníkovi Nočních pláštů, který převzal velení flotily, když se on sám vydal na planetu. Tělo se nacházelo mimo jeho zorný úhel, ale jemu stačilo dívat se do očí bratra, jehož nemilosrdně popravil. Učinil tak v afektu zuřivosti, kterou už neudržel na uzdě. I když svůj čin nezpochybňoval, protože výsledek velitelova počínání proti ligové flotile opravdu byl katastrofální, což nemohlo vynahradit ani zabití admirála Etnoma, musel uznat, že ho z velké části využil, aby si na něm vyřil svůj vystupňovaný hněv z osob, které byly před podobným osudem chráněny. Thqare. Florps. Nejvyšší syndik. Hack. Ladere. Dass.

Ani nevěděl, na koho měl větší vztek. Manipulátoři a šilenci. Snad jediný Hack byl v právu, aby mu nevyčítal jeho chování, protože to byla vina Thqareho. Ten chisský zmetek se mu pouhých pár sekund poté, co Hackovi prozradil okolnosti Jarodova úmrtí, vysmál během hovoru přes obrazovku do tváře. A také samozřejmě Ladereho, kterému ovšem tenhle gambit už nevyšel. Při krátkém soukromém rozhovoru s Queridou se dozvěděl o jeho souboji s Hackem, který na pokraji smrti přežil jen díky Dassovu nepochopitelnému rozhodnutí. Netušil, co tím Císař zamýšlel, ale byl si jistý, že zrovna jemu to prospěšné nebude.

Povzdechl si a na datapadu otevřel lékařskou zprávu týkající se Tirerala. Jak se později dozvěděl, druhý Vrchní Inkvizitor vlivem smrtelného množství alkoholu během boje na můstku zkolaboval a pouze zásah nejlepších chisských ošetřovatelů na lodi, pracujících pod pohružkou popravení admirála Florpse, kterého si Patre neustále držel u sebe, ho zachránil. Jemu samotnému se stalo o chvíli později to samé, ale nejspíš vlivem většího napojení na Sílu ho byli schopni po krátké době probrat a pumpování protilátek spolu s odčerpáváním ethanolu a udržováním funkčnosti klíčových orgánů mohl absolvovat při vědomí.

Následně krátce mluvil s Thqarem, kde po hádce ohledně Hacka, která mu na druhou stranu paradoxně pomohla, protože v něm probudila planoucí nenávist Temné strany, díky níž dostal mozek mimo vliv alkoholu, probrali i příměří mezi Chissy platící minimálně do doby, než si o všem promluví s Nejvyšším syndikem za Císařovy přítomnosti. Aust přesto preventivně přesunul sithskou flotilu mezi lodě zneprátených admirálů, aby jim bránil ve vzájemném popichování.

Patre a jeden Bojový Inkvizitor zůstali u Florpse, další dva Bojové poslal k Thqaremu a čtvrtý odletěl na hlavní asteroid, aby dělal společnost admirálu Birnovi. Ten jediný s tím měl významný problém a k tomu se na povrchu děly nějaké zmatky, ale upřímně to bylo to poslední, co toužil řešit.

Korunu všemu nasadilo mírové jednání probíhající skrz hologramovou komunikaci z několika míst současně. Nejvyšší syndik a Thqare se zasypávali obviněními jako pominutí, Dass vypadal, že stačí nepatrná drobnost a vyrazí ze sebe nekontrolovatelný výbuch zuřivosti, a Aust, který nikdy nebyl expertem na diplomacii a podobné výřečné disciplíny, nestíhal držet krok. Aspoň Florps, zcela zostuzen svým selháním, mlčel, aby nepřitahoval pozornost. Celou situaci zachránil Querida, který zrovna dorazil z místa duelu Hacka a Ladereho. Tomu se povedlo přimět Císaře, aby svůj hněv plně soustředil proti oběma Chissům, kteří se nakonec podvolili a přijali kompromisní podmínky, jež z větší části navrhl právě Querida.

Přípravu soustavy na kompletní obsazení si vzali na starost Chissové a on si tak mohl potom popovídat pouze s Queridou. Kromě diskuze týkající se Hacka, Ladereho a novinek z Korribanu se bavili opět o Dassovi a jeho kolega mu potvrdil dojem, který získal během jednání. Z Císaře se znovu vynořovala divoká aura Temné strany, jejíž vliv na jeho uvažování již jednou cítil a na vlastní kůži zažil. Ani jednoho to nepotěšilo, ale shodli se, že teď s tím nemohou nic dělat a musí být obezřetní.

Aust rozezleně vstal i přes protesty namoženého těla, které se ještě nestihlo vzpamatovat ze souboje s Vrahosem a akce na můstku admirála Florpse, protože odmítl strávit třeba jen chvíli v bactové nádrži. Považoval pod svou úroveň činit tak kvůli bolesti, když neměl žádné vážné zranění. Navíc existoval jiný způsob, jak jí potlačit. Podíval se na velkou bednu, kterou mu sem na přímý rozkaz

přivezl s nejvyšším utajením jeho osobní oddíl Nočních pláštěů. Lehkým pohybem pravého zápěstí otevřel Sílu víko a po dlouhé době se upřímně usmál.

Bez váhání vytáhl jednu z mnoha lahví, vyškulil její uzávěr a zhluboka se napil. Cítil, jak ho zalévá blažený pocit harmonie a jak se uklidňuje jeho rozvířená duše. Najednou mu všechny starosti nepřišly tak podstatné, však ono se to nakonec nějak vyvine. Ano, pomyslel si, tohle mu v životě chybělo od chvíle, co vylezl z klonovací nádrže. Tohle je to, co mu umožní se plně spojit se Sílou...

Přestal už namáhat mozek a jen polykal, zatímco se poddával palčivé chuti. Než láhev vyprázdnil, uběhla podle jeho mínění příliš krátká doba. Bezvýznamně jí odhodil do rohu místnosti, kde se zázračně nerozbila a nápis „Vodka z Bilbringi“ se na ní mohl lesknout dál.

Vrchní Inkvizitor aktivoval svůj oboustranný světelný meč. Sice nemohl říci, že by poslední dobou trpěl nedostatkem příležitostí zkoušet své schopnosti, ale stejně jako v praxi je potřeboval pilovat při různých cvičeních. Potkal příliš mnoho silnějších bojovníků a tím, že se jimi bude neustále nechávat porážet, se nezlepší. Nechal skrz své tělo proudit Sílu a nabuzen adrenalinem, který se v krvi smíchal s alkoholem, začal provádět proti neexistujícímu protivníkovi prudké výpady sedmé formy. Vykřýval imaginární protiútoky a přemety, kotouly, skoky a tryskovým během se pohyboval po celém pokoji, aniž by cokoliv poškodil. Úmyslně trénoval od počátku na plný plyn, aby si co nejlépe otestoval svou výdrž při maximálním vypětí.

Po pár minutách se mu motaly nohy i ruce a on se pozpátku zhroutil do křesla. Odpočíval jen tak dlouho, aby se vzpamatoval. Poté znovu uchopil datapad, ale tentokrát mu šlo o jistou osobní záležitost. Zadal tajný kód a otevřela se složka nadepsaná zkratkou „K“. Nebyla obsáhlá, ale hned na prvním místě před několika zdánlivě nedůležitými soubory se skvěla jednoduchá věta: JE NA MANDALORE. Netušil, co tam dělá ani kde přesně na planetě se ukrývá, ale nyní už znal jeho lokaci. Až se zdokonalí a podaří se mu o něm odhalit zbytek informací, vyzve ho znovu na souboj a tentokrát vyhraje.

Měsíc Korribanu, klonovací základna. Vědci dokončovali další klon. Byl to uživatel Síly, takže byli rádi. Další Zatracený by jim byl k ničemu. O dva dny později se Farod probudil, jak mu řekl povědomý hlas v hlavě. Farod otevřel svoje rudě zářící oči, které se potom změnilly na klasické sithské oči. Doktor a jeho kolega si najednou všimli, že nový klon se probouzí.

Ihned, co to dořekl, se nádrž s novorozeným Sithem rozletěla na kousky. Farod se začal kolem sebe rozhlížet. Během doby, když byl v nádrži, mu do hlavy proudily informace, takže věděl, kde se nachází, co ho čeká a co musí udělat. Náhle se otevřeli dveře, z nich vešel vědec, jeho kolega a několik Bojových Inkvizitorů. Přinesli mu vybavení a světelný meč. Farod si tedy oblékl brnění a nasadil si helmu. Potom přišel k Bojovým Inkvizitorům, kteří mu ukázali několik světelných mečů k výběru. Farod si vybral oboustranný meč a meč s krátkou čepelí. Vědec se ho zeptal na jméno a Farod mu ho řekl. Farod s Inkvizitory odletěl na Korriban.

Během cesty se Farod díval na jednoho z Inkvizitorů. Ten si toho všiml a zareagoval podrážděně. Následně si Farod sundal helmu a jeho oči se změnilly na rudě zářící. Než Inkvizitoři mohli zareagovat, Farod je všechny pomocí Síly znehybnil a začal manipulovat s jejich myslí a duší. Inkvizitoři během toho začali křičet bolesti. Následně je pustil na zem. Oči Inkvizitorů se potom též změnilly na rudě zářící...

Chisský admirál si prohlížel velkou fresku visící na zdi jeho soukromého pokoje na *Spacequake*. Kdysi ji dostal darem od starého přítele při příležitosti povýšení na viceadmirála. Zdánlivě na ní byl zobrazen nepřehledný chaos, rozsáhlá a nepravdělná změť čar, tvarů a barev. Ve skutečnosti znázorňovala dějiny jedné dávné civilizace, která své osudy zachytila skrz mnoho generací do tohoto díla. Dostatečně zběhlý znalec z něj mohl číst jako z kroniky. Mělo to zvláštní podobnost se současným děním v galaxii. Tak zmatené, a přesto nebylo nemožné se v něm orientovat.

Obrátil se do o poznání méně impozantní části místnosti a na datapadu si přečetl všechny významné novinky z probíhajícího obsazování soustavy. Chissovové z Třetího operačního svazu pod Florpsovým velením se rozmísťovali v loděnicích a rozběhli počáteční práce na opravách, zatímco škody napáchané na asteroidech během zdlouhavého dobývání napravovali jejich, ne, přátelé opravdu ne, z

Prvního a Druhého v čele s Birnem, kterému se tam přihodil incident s jakýmsi noghrijským útočníkem. Birn byl stále v bezvědomí, ale už stabilizován a jeho zástupce zahájil vyšetřování.

Jeho přítele se týkala i soukromá zpráva, kterou mu zaslal jeden z důstojníků a zmiňoval se v ní o divných odpovědích a reakcích, které nebyly pro jejich vždycky charismatického a úctyhodného admirála typické. Thqare si s ním musel promluvit.

Bylo totiž docela možné, že ho nějakým způsobem ovlivnila proběhnuvší bitva, přeci jenom musel bojovat proti jiným Chissům, vydávat rozkazy k jejich zabíjení. Navíc nebyla zdaleka takovým úspěchem, jakým Thqare sliboval. Ztráty několikanásobně převýšily původní optimistické odhady, a to nejen vinou střetu s Florpsem, ale i předtím se král B-art a admirál Etnom předvedli v dobrém světle. Oba se ukázali být mnohem lepšími veliteli, než očekával, a dali mu jeden z nejlepších střetů v životě. Litoval, že vlivem okolností nemohli mít vyrovnané síly a vést bitvu až do konce. Vyhrál by, ale dohnal by se na okraj schopností. Nicméně, kdo ví, B-art a třeba znovu někdy potká, to Etnom položil život pro záchranu ostatních. Způsob, kterým to provedl, mu u Thqareho získal ještě větší úctu a k tomu u něj rapidně snížil respekt k Sithům, jenž se převedli pro změnu jako úplně stupidní.

I když díky nim mohl konečně na vlastní oči pozorovat užití bitevní meditace. Byla úctyhodným nástrojem, ale rozhodně nesouhlasil, že strana s ní by byla neporazitelná. Ne, pokud by stála proti dostatečně dobrému a odhodlanému soupeři.

S mnohem menším potěšením uvažoval o podmínkách, které on a Nejvyšší syndik dohodli. Respektive, které nakonec schválili z návrhu Vrchního Inkvizitora Queridy. Toho by sice ani jeden z nich nebral příliš vážně, ale Císař nepůsobil dojmem, že by byl dobrý nápad ignorovat slova jeho služebníka. Prvotní opatření se týkalo ysalamirů, kteří odted' nesměli být na chisských lodích, aby Inkvizitoři měli možnost v případě podobných situací okamžitě zasáhnout. Pozitivem bylo, že on ani nikdo z jeho spojenců nepřišli o svou hodnost, ale musel přísahat, že bude s Nejvyšším syndikem vše podstatné konzultovat, který na oplátku bude vynášet rozhodnutí nezaujatě. Podobných šíleně idylických opatření přijali ještě několik, jedno směšnější než druhé. A nejtípnější byl fakt, že je vymýšlel Sith. Sith! Jeden z těch, kteří využili jakoukoli drobnost, aby si podrazili navzájem nohy. Málem se té ironii nahlas zasmál.

Nemohl ovšem popřít významné klady, které jejich charakter poskytoval jeho jiným plánům. Neexistoval lepší způsob, jak zařídít, aby Hack získal zkušenosti než nechat Sithy, ať se chovají, jak je vede Temná strana. Původně si říkal, že to snad náhoda zařídila jeho setkání s Hackem, ale teď si byl jistý, že to nebyla shoda okolností. Dřímalo v něm více, než si kdokoli včetně Dasse uvědomoval. Bedlivě ho sledoval v průběhu války, několikrát s ním mluvil a už za tu krátkou dobu si Hack osvojil tolik zkušeností, že dokázal Thqaremu významně zavařit během jejich posledního rozhovoru. Podcenil Inkvizitorovu kreativnost, kdy se mu začal svými nápady plést do vyšších plánů dříve, než předpokládal. Jeho myšlenka na likvidaci Nejvyššího syndika byla úctyhodná, ale příliš prudká a nezapadala do událostí, které se měly odehrát okolo. V tu chvíli se nezváno ozvalo admirálovo svědomí s otázkou, jestli ho neodmítl spíše z ješitnosti, že někdo zvládl vymyslet cestu vedoucí ke stejnému výsledku, ale mnohem efektivněji a čistěji. Zavrtěl hlavou a vyhnal tyto myšlenky pryč. Byly impulzivní, nezdůvodněné a on jim odmítal dávat prostor.

Vedl válku a nemohl o sobě pochybovat. Ne teď, když to vypadalo, že se Liga konečně rozhoupala k protiakci. Její nedávná malá vítězství nad chisskými křižníky okupujícími pár bezvýznamných soustav to dokazovala. Více než samotné bitvy ho zaujaly dva nové hvězdné superdestruktorů třídy Executor, jejichž dokončení se rychle blížilo. Ohromnými loděmi sice kategoricky pohrdal stejně jako v době Impéria jeho slavný vzor, velkoadmirál Thrawn, ale nemohl jim upřít strašlivý psychologický efekt a rozhodně by bral jako zajímavou zkušenost se s některým, ideálně pod velením solidního velitele, utkat. Věděl, že bude muset počkat, dokud chisští vědci na Korribanu konečně neobjeví způsob, jak spolehlivě ochránit lodě při průletu ligovou linií bójí, která značně komplikovala větší přesuny. Zatím měl k dispozici pouze předsunuté jednotky, takže tomu musel přizpůsobovat strategii. Ani Rhumie nezahálela a zareagovala tvrději, než čekal. Za prioritní cíle si totiž volila planety, které se k nim či Sithům začaly přidávat po ohromném triumfu na Bilbringi, kde se ukázalo, že nejsou hrozbou na úrovni velké skupiny pirátů, ale skutečnou invazí. Paradoxně téměř stejně vysoké obtíže působili v těchto sektorech sami Sithové, neboť někteří z nich brali rádoby výjimečnost své rasy tak vážně, že po vzoru svého otce toužili všechny ostatní vyhladit.

Tento střet ovšem nebyl jediným a chaos prostupoval skrz celou galaxii. Podezřelá úmrtí a mizení Jediů nabrala na takové intenzitě, že nešlo nevidět souvislosti. Někdo je musel lovit a zřejmě nejen je, jak dokázalo nedávné přepadení Inkvizitorů. Mezitím se galaktické podsvětí shromažďovalo a zdálo se nebyť tak roztržštěné jako dříve. Vznikaly v něm mocné frakce, které byly jakými stíny těch oficiálních. A několik z nich rozhodně stálo za zařazení do potenciálních hrozeb. Snad ještě zajímavější bylo dění v Chisské ascendenci, kde ho zaujaly zprávy od jeho špehů, kteří se shodovali, že vládnoucí rodina Hessh získala přesně neurčené velmi silné zbraně a s jejich pomocí dosáhla klíčové dominance mezi ostatními. Okamžitě zadal všem svým tamějším informátorům prioritní úkol zjistit všechny detaily o průběhu událostí i nové politice Ascendence. Za žádnou cenu nemohl dovolit, aby se mu pletla do plánů a pokud ano, chtěl o tom vědět dostatečně dopředu. V neposlední řadě tu byla Unie svobodných systémů, která jediná působila dojem nezpochybnitelné stability. Díky své síle odrazovala všechny potenciální nepřátele a na první pohled úspěšně ignorovala okolní vesmír. Ale přestože nebyl schopen získat žádné konkrétní podklady, nepochyboval, že má velké úmysly a vyčkává na vhodnou chvíli. Ostatně nebyla jediná...

Spokojen, že si narychlo shrnul celogalaktickou situaci, se vrátil k řešení konkrétních detailů. Na datapadu se dal do psaní instrukcí pro své osobní komando, aby za něj udělalo jednu maličkost. Někde ve třetině ho přerušilo zapípání soukromého komunikátoru. Nebyl to jeden z obvyklých zvuků. Specifická frekvence vysokých i nízkých tónů mu okamžitě prozradila, o co se jedná. Koutkem oka zkontroloval, jestli jsou vypnutá všechna sledovací a odposlouchávací zařízení, a rukou pro jistotu ověřil pevné uzamčení dveří.

Tlačítkem aktivoval hologram a se skloněnou hlavou poklekl na jednu nohu před modře zářícím obrysem postavy, který se objevil v životní velikosti uprostřed místnosti. Nebylo to jeho povinnost, ale vždycky tak činil. Přes kápi osobě neviděl do obličeje, ačkoli jí dobře znal. Byl to jeho mistr...

Lod' Reapers se vynořila z hyperprostoru, po chvíli přistála v hangáru. Kayn vyšel z lodě první a držel v náruči Leriou. Nechal ji odvést na ošetřovnu a poté se vydal za svojí dcerou. Pustil jí z cely, byla vzteky bez sebe. Připomněl jí, že hněv vede k temné straně Síly. Měla ji to připomenout i její matka. Emilia z jeho slov pochopila, že se mu povedlo matku zachránit. Obejmla ho a poděkovala mu. To Kayna překvapilo, na maličkou chvíli chtěl obejmout i oplátit, ale neučinil tak.

Leria ležela, otevřela oči a vedle ní seděla neznámá těhotná žena. Byla to Talia, Kaynova manželka. Leria považovala toto setkání za trapné, ale Talia si ráda vyslechla Kaynovu první lásku. Leria začala vyprávět.

Kayn a Emilia spěchali. Kayn nechtěl, aby se jeho žena dozvěděla některé věci, které byli mezi ním a Leriou. Oba dva vstoupili do ošetřovny a spatřili Taliu a Leriou jak se smějí. Leria se přivítala s Emilií. Kayn se „oficiálně“ přivítal z Lerií. Chtěl s ní být chvíli o samotě, a tak Talia a Emilia odešly. Lerie chtěla, aby si sundal masku, což učinil. Byly vidět menší známky proměny Temnou stranou, jeho oči byli plné temnoty, zářily žlutou barvou. Kayn chtěl vědět, proč mu nic neřekla a opustila ho. Leria vysvětlila, že rád Jedi nepovoloval některé věci, které dělali. Chtěla to nejlepší pro jejich dítě. Kayn nebyl rád, že ho opustila, když ji nejvíc potřeboval. Leria vysvětlila, že ho objevila, protože prohlédla jeho krycí identitu.

Kayn vyšel z ošetřovny a poté nechal Emiliu a Leriou o samotě. Zeptal se své ženy, jestli se nedozvěděla nic trapného. Řekla, že nic, co by o něm už nevěděla. Náhle přiběhl doktor a ohlásil, že sken objevil v těle pacientky výbušninu. Kayn na nic nečekal a vběhl do místnosti. Emilia i Leria vycítily nebezpečí. Kayn si k sobě pomocí Síly přitáhl dceru a vytvořil silové pole kolem její matky. Emilia panikařila. Její matka pochopila situaci, díky Síle si uvědomila, co se děje. Poděkovala Kaynovi a řekla Emili, že ji miluje. Poté její tělo explodovalo. Kayn zadržel výbuch. Emilia zakřičela, Kayn jí obejmul a odvrátil její pohled. Byla to jeho chyba. Verd měl očividně pojistku, pokud by někdo s jeho kořistí uniknul.

O pár hodin později, centrum hlavního města. Kayn, pod svojí identitou Dhara Jhetti, promlouval k lidu. Oslavoval připojení k Unii svobodných systémů. Dav lidí tleskal a Dhar si podal ruku s Krayem Sisem. Kray Sis lidu slíbil, že národ válečníků jako jsou oni, dostane, co chce.

O nějakou dobu později. Kray Sis se setkal s Kaynem. Věděl, co se stalo té Rytířské Jedi. Kayn řekl, že existuje organizace lovců uživatelů Síly. Kray je zatím nechtěl ničit, protože pro ně nepředstavují

hrozbu – starají se koneckonců o to, aby jejich nepřátelé umírali. Další věcí byl Belsavský řád, Onbelikova říše. Krayt na něj připravoval útok a chtěl, aby ho Kayn vedl. Kayn to přijal.

Palác krále B-art, Rhumia. Loď vstoupila do atmosféry. Major Adavore Kraytt seděl na jedné z lavic, lokty opřené o kolena a pozoroval svého kolegu, majora Lettse, který stál před ním a masíroval si kořen nosu. Vypadal unaveně, ale Kraytt věděl, že pouze přemýšlí nad nadcházející audiencí. Nevěděli, co od ní čekat. Hned jak se loď snesla nad město, přiletěly k ní z boků dva rhumijské stíhače a doprovodily ji k paláci. Oba stíhače se následně vzdálily a uvolnily tak cestu k přiznání. Loď se stočila, opsala malý oblouk a snesla se nad přistávací plochu, na které se rýsovaly obrysy několika postav.

Přistávací plochu, která jako by se vznášela několik set metrů nad zemí, spojovala s palácem jediná visutá cesta, u jejíhož ústí nyní stála trojice postav. Jeden muž v prosté róbě, po jeho bocích dva příslušníci královské gardy v bílých pláštích. Muž v róbě je přivítal a řekl jim, aby ho následovali. Otočil se a vykročil směrem k paláci. Kraytt pohlédl na Lettse, následně zpět vyslance, jenž se malými krůčky vzdaloval. Majoři se jej jali následovat. Příslušníci královské gardy je pozorovali a jakmile je vyslanci předešli, otočili se za nimi a následovali je.

Kraytt při chůzi upřel svůj zrak na palác a obdivoval vkus a majestát, s jakým si král postavil své sídlo. Palác byl rozlehlý, avšak postaven podle dokonale symetrického půdorysu, jemuž vévodila ohromná kupole, ohraničená řadou vysokých věží. Většina zdí byla omítnuta do světle oranžové, avšak tuto paletu narušovaly barevné štukové ornamenty, soustředěné u okenních šambrán a frontonů. Byla to krása. Zanedlouho posel dorazil ke dveřím. Ohlásil se vstupním heslem, a aniž by se otočil, pokračoval dovnitř. Majoři jej následovali.

Pokynul jim, aby se posadili na židle u konferenčního stolu, posel poté vyšel dveřmi přímo naproti nim. Před nimi byl stůl z tmavého dřeva a za ním pohodlně vyhlížející křeslo. Nejzajímavější na celé místnosti bylo, že stůl byl hned vedle stěny, i když mohl být situovaný úplně jinak, kde by byl mnohem pohodlnější. Čekali kolem pěti minut ve stoickém tichu, poté přišel král. Kdyby neměl róbu, která ho už od pohledu společensky posouvala výše než kohokoliv jiného v paláci, vypadal by jako obyčejný muž. Byl to průměrně vysoký ramenať chlapík, kterému šli i přes upravený vzhled vidět kruhy pod očima od přepracovanosti. Kraytt se ani nedivil.

B-art je přivítal. Kraytt zdvořile poděkoval a usadil se na jednu z židlí. Věděl, že úspěch akce stojí na jejich vystupování, a proto se k monarchovi hodlal chovat tak, jak žádalo jeho postavení. Kdyby s ním mluvil jako buran, audience by skončila dřív, než by vůbec začala. Major Letts chtěl mluvit rovnou k věci. B-art je ale nejdříve pohostil. Z dveří vyšli dva číšníci s tácy. První měl jídlo, druhý nápoje. Zeď se uprostřed rozdělila a odjela. Před trojicí se rázem objevil výjev jako z malby. Bylo vidět další křídlo paláce a moderní město s vysokými mrakodrapy, které pokračovalo až k horizontu.

Lettsovu zaskočenou tvář rozzářil úsměv. Zasmál se údivem, vzal si jednoho praženého korýše a upřel svůj pohled na impozantní výhled, který se mu naskytl. Kraytt zprvu trochu rozhozený královým vtipkováním si vzápětí nalil pohár vína a napil se. Bylo moc dobré. Pohlédl na Lettse, který se stále kochal výhledem, jako by zapomněl, proč sem vlastně přišli. Kraytt si odkašlal, aby si získal pozornost krále. Chtěl jednat. B-art tedy souhlasil. Chtěl vědět, co může Rhumijská říše nabídnout Armádě Nového Světa a co ona může nabídnout jí. Kraytt řekl, že obě frakce mají společného nepřítele – uživatele Síly. Ale zaměřil by se spíše na Sithy, protože ti Rhumii hodně uškodili. Další konflikty mohou následovat. Kraytt nabídl vojáky a informace o Sithech a na oplátku považoval totéž – vojenskou pomoc a přístup k informacím.

B-art přemýšlel podobný čas jako předtím Kraytt. Na rozdíl od něj ale přesně věděl, jak a co chce říct. Jen si nebyl dostatečně jist, jestli to chce doopravdy udělat. Díval se z okna do dále na město, které tak miloval. Moc dobře věděl, co Armáda Nového Světa dělá. A nelíbilo se mu to. Souhlasil ale, že Sithové jsou jejich společný cíl. Kdyby v Bitvě o Bilbringi nebyli, dopadla by jinak. Řekl, že Čistokrevní Sithové jsou klony, je proto nutné zničit klonovací továrny. Souhlasil se spoluprací, měl ale jednu podmínku – uživatelé Síly na jeho planetě jsou nedotknutelní. Na Rhumii neproběhne žádná operace Armády Nového Světa. Oba majoři mlčeli. Ticho přerušil až major Letts. Chápal ho, ale doufal, že v budoucnu pochopí jejich záměry. Jednou se možná s Vůdcem potká a pochopí, že jsou si velmi podobní. B-art se zeptal, co ten Vůdce je zač, ale Letts odpověděl neurčitě. Nerad odhaluje svou pravou tvář. Většinu času komunikuje s vnějším světem výhradně přes své prostředníky a agenty... K

osobnímu setkání se uchyluje pouze tehdy, je-li to pro jeho zájmy nezbytně nutné. B-art řekl, že spolupráce bude tajná. Letts s tím počítal. Veškerá komunikace bude probíhat jen s B-artem. Potom se král mužům napřáhl pravici. Oba majoři stiskli monarchovi pravici. B-art přivolal posla, rozloučil se a odešel z místnosti. Posel se na majory usmál a pokynul jim, aby jej následovali. Vyprovodil je stejnou cestou, jako je přivedl.

Lod' se vznesla. Kraytt se posadil a chvíli jen zíral do stropu. Letts vedle seděl naproti němu a masíroval si zápěstí. Nečekal, že to půjde tak snadno. Vůdce bude nadšen.

Vrchní Inkvizitor Ladere ztěžka otevřel oči. Chvíli trvalo, než jeho mozek začal pracovat a on si dal dohromady střípky vzpomínek. Souboj s Hackem, čepel meče útočící v prudkém sledu, neskutečná bolest z useknutých končetin a naprostá agónie způsobená smažením blesky. Příchod Queridy a tma, když upadl do mdlob.

Pamatoval si, jak se na chvíli probral během své rekonvalescence v bactové nádrži, ale lékařský droid mající ho na starost mu do těla nechal vpíchnout nějaké látky, které ho znovu uspaly. Rozmazaný obraz, jenž se mu dosud rýsoval před očima, konečně nabíral konkrétní obrysy. Viděl, že se osamocen nacházel v malé temné místnosti, kde byl připojen na síť hadiček vedoucích do spousty nádob, z nichž přiváděly tekutiny, které pomáhaly jeho tělu se dál vzpamatovávat. Musel být zachráněn opravdu na poslední chvíli, pokud ani po koupeli v bactě nebyl zcela v pořádku.

Natáhl se k Síle, přičemž zaregistroval naříkání všech orgánů nad tou námahou. Místo toho, aby se mu poddal, přetvořil veškerou bolest do hněvu a, když si ověřil, že všechny životní funkce zvládne jeho tělo obstarávat samo, vydrápal se na nohy. Ignoroval prudká štípání způsobená odtrhávajícími se injekcemi, stejně jako náhlou malátnost v hlavě. Svůj hněv přeměnil v sílu, díky níž kladl nohy před sebe.

„Nohy...?“ uvědomil si nahlas a s povzdechem se podíval na své dolní končetiny. Nebyl překvapen. Na jedné z nich se mu teprve hojila zuhelnatělá kůže, zatímco ta druhá vydávala slabý vrzavý zvuk. Rozzuřeně si prohlížel kybernetickou náhradu, dokud nezabloudil pohledem k pravé ruce, s níž cítil stejně nezvyklé spojení. Nadbytek umělé hmoty registroval i v mnoha částech těla, které byly přívalem blesků ohromné intenzity nenávratně poničeny. Zařval a pokusil se přivolat příval moci Temné strany, ale dolehly k němu jen její slabé vlnky. Byl příliš oslaben.

Znechucen vlastní neschopností se pomalu vypořádával na chodbu, kde před jeho pokojem stál příslušník Nočních plášťů. Beze slova mu vrazil do ruky datapad, aniž by se namáhal zasalutovat, či jinak projevit úctu. Naopak se Laderemu zdálo, jako by si pohrdavě odfrkl. Toužil mu myšlenkou sevřít krk a přimět ho prosit milost, ale věděl, že toho teď není schopen.

Bez konkrétního cíle se plouživě vydal chodbou. Pochopil, že nejhorší věc, kterou mu Hack provedl, nebyla všechna ta zranění. Ne. Nejhorší bylo to, že na neoficiálním hierarchickém žebříčku úcty a autority spadl na dno. Ať měl jakoukoli hodnotu, nikdo ho teď nebude respektovat. Byl slabý a prohrál v konkurenčním boji. S člověkem! Ani prachobyčejný Zatracený ho teď neposlechne, pokud mu to nepřikáže někdo jiný.

Málem by propadl beznaději, ale pak si řekl, že to mohlo být mnohem horší. Žil. I přes všechny své intriky, které narušovaly sithský postup ve válce, žil. Žil na přímý rozkaz Císaře! A stále byl Vrchním Inkvizitorem. Sice nyní zbytečně, ale, pokud se mu podaří znovu dosáhnout minulých úspěchů, mohl by se vrátit na výsluní slávy a tentokrát Hacka porazit. Ne hrubou silou. Nedělal si iluze, že by měl šanci být ještě někdy mocnější než on. Ale co ztrácel v potenciálu, dožene chytrostí. Nakonec Hacka vyšachuje ze hry a zbaví se ho bez potřeby osobní konfrontace. Ani sebelepší bojovník nevyhraje, když se bude muset postavit třeba deseti slabším. Zatím z těch deseti neměl ani jednoho, ale on si svůj mohutná okruh příznivců vydobyde zpátky. A pak už ho nezastaví nejenom Hack, ale ani Aust či Querida. S nově objeveným úsměvem se narovnal v zádech, vztyčil hlavu a teď už jistým krokem vykročil vpřed.

O několik hodin později. Ladere stál před průzorem na můstku sithského křižníku třídy Harrower, vlajkové lodi maličké flotily, kterou mu Dass přidělil. Po boku jí plul jeden destruktory stejné třídy a čtyři menší třídy Interdictor. Svému zástupci z řad Nočních plášťů, který měl ale na lodi ve skutečnosti

mnohem větší slovo, přikázal, aby vypluli. Ten ho nějakou dobu ignoroval, aby mu dal najevo svůj nezáměr a teprve poté rozkaz předal posádce, ovšem tónem, jako by ho vydal on sám.

Vrchní Inkvizitor to nechal být. Naučí ho poslušnosti, až přijde čas. Sevřel svou, vlastní, levou ruku v pěst, zatímco pravou, nekvalitní kus šrotu, nechal volně viset podél boku dotýkajíc se nového oboustranného meče, kterého se hodlal při první příležitosti zbavit a vytvořit si nový podle sebe. Hvězdy před ním se protáhly a on se vydal do války, za novými vítězstvími.

Rhumia. Lod' přistála v hangáru poblíž paláce, jakmile bylo po přistání, tak z lodi vystoupil Vrahos a za ním ho následoval Sylas. Ten si všiml druhé lodi, která odlétla krátce před tím, než přistáli. Chvíli na ní koukal. Sylas měl divný pocit. Poblíž lodi na ně čekal elegantně oblečený muž. Řekl Jediům, že B-art na ně už čeká. Tohle bylo poprvé, co Sylas navštívil Rhumii. Prý se tu odehrála jedna z největších bitev v historii, ale vypadalo to tu jako v ráji. Palác byl naprosto fenomenální, jeho tvar a stavba nepřipomínala nic, co viděl na Coruscantu.

Mistr a padawan následovali muže, který je dovedl k paláci. Sylas cítil z Vrahose překvapený neklid. Nikdy o svých padawanech nemluvil, ale příběh Tolka znají všichni v Chrámu. O Elynee ovšem naopak nikdo nic. Někdo říkal že je mrtvá. Někdo že je na tajné misi. Někdo že propadla temné straně. Nikdy se moc před Sylasem o ní nezmiňoval. Ale když na té lodi Síla něco Vrahosovi prozradila, mistr povolil. Sylas se ze zvědavosti zeptal, kdo je vlastně Elynea. Vrahos řekl, že to byla jeho žačka. Našel ji na této planetě. Slabou, vyhublou a hlavně ztracenou. Cítil, že se jí musí ujmout. Jenže před nějakým časem Elynea dostala misi týkající se Rhumii a diplomacie. Nelíbilo se mu to. Ale před Radou neřekl proč.

Dvěře se rozrazily, a tak Sylasovi se naskytl pohled všelijakého umění, bylo to naprosto jiné než všechny světy, které navštívil. Muž řekl, že B-art dorazí za chvíli. Vrahos i Sylas kývnuli hlavou a vyčkávali. Sylas se zeptal Vrahose, proč B-artovi nevěří. Ten řekl, že nikdo nezná jeho pravou tvář. Média ho vykreslují jako schopného krále a hrdinu, někteří ho mají za boha. Ale pravda byla jiná. Jeho minulost a cesta k zajištění moci je tajemství plné krve, B-art je velmi nebezpečný muž s vysokými ambicemi, dokonce se neváhal spojit s Kray Sisem a Uníí svobodných systém. Sylas namítl, že Unie není nepřítel, znají přece Kayna. Vrahos ale řekl, že Unie je velká hrozba – mají sice příměří s Kaynem, ale ne s Krayem. B-artovi nevěřil a měl námitky, když sem Elynea letěla. Nebyl by tu, kdyby Elynea nebyla ve vážném stavu. Neměl v plánu jí do toho zasahovat. Její srdce toužilo po tomhle, ne po meči, bitevním poli a neustálé meditaci. Sylas pochopil, že se o tomhle jeho mistr bavit nechce, proto změnil téma.

Po chvíli dorazil král B-art, Vrahos i Sylas na znamení úcty poklekl, poté opět vstali. Přivítal se s nimi. Sylas byl překvapen velmi přátelským chováním krále. O tomto Chisském padawanovi už B-art něco málo slyšel. Působil velmi schopně. Krásná ironie, že byli právě ve válce s jeho rasou. Vrahos taktně zakašlal, aby na sebe upozornil. Jejich společný přítel potřeboval pomoc. Král najednou změnil výraz, zvažnil. Kvůli tomu je zavolal. Vrahos řekl, že byli na cestě ještě dřív, protože to vycítili v Síle.

Trojice procházela palácem. Sylas vycítil, že před a za nimi se pohybují čtyři a tři osobní ochránci krále, kteří si udržovali dostatečný odstup, aby nerušili diskusi Jediů a krále, ale zároveň byli dostatečně blízko, aby mohli kdykoliv zasáhnout. Cítil i zvláštní pocity svého mistra. Co sním je? Vždy ledově klidný mistr se zdál že by nejradši vysekal celý palác a odvezl si Elyneu pryč. Trojice si povídala o všem jen ne o Bitvě o Bilbringi, i přesto, že se jí všichni aktivně účastnili a bylo to logické téma, nikdo jej nenačal. Asi proto, že na onu událost nechtěli moc vzpomínat.

O nějakou dobu později dorazili k Elynee. Její stav byl příšerný a byl zázrak, že stále dýchala. I přes to byla krásná. Sylas si ihned vzpomněl na Kelishu, měl by jí po tomhle navštívit. Vrahos položil ruku k její hlavě a začal se soustředit. Zeptal se Sylase, jestli mohou začít. Když Sylas pokývl, Vrahos požádal krále o klid. Jeho žádost byla vyhověna. Sylas nebyl v léčení expert, ale Vrahos od svého padwana požadoval, aby se vždy při velkém soustředění Síly k hojení ran co nejvíce účastnil. Sedl si do meditačního sedu těsně za Mistra a nasával Světlou stranu Síly. Následně jí klidně vysílal do bezmocné ležící postavy. Vrahos dělal zbytek, věci, které se snad Sylas také časem naučí.

Místem byla cítit ohromná energie Světlé strany vstupující do Elyney. Téměř šla nahmatat. Její stav se rázem jako zázrakem zlepšil, vrátila se jí barva a podlitiny po těle začaly mizet. Bylo to až neuvěřitelné.

Ted' Sylas viděl, jak doopravdy krásná je. Sylas při soustředění cítil z krále emoce, emoce k Rytířce Jedi. Ten zase přistoupil k Jediům, když viděl výsledky jejich práce.

Žebra se zacelila, orgány začaly znovu pracovat na sto procent a Elynea otevřela oči. První, co uviděla byl Vrahos, ihned ho obejmula. Byla radostí bez sebe. Bylo z ní cítit zmatení, ale i velká radost. To z mistra najednou nebylo cítit nic. Oslovil ji „občane“. Elyneu tato slova očividně ranila. Vrahos dal jasně najevo, že už není jeho padawanka a dokonce se zdálo i znechucení v hlase mistra. Poté si všimla Sylase. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, co se jí na něm nezdá, ale když jí došlo, že to bude rasou, ihned na něj bez rozmyšlení vyslala vlnu Síly. Sylas se nebránil a nechal se odhodit pryč, narazil tvrdě do zdi. B-art zařval, že to není nepřítel, ale padawan Vrahose. Elynea se zklidnila a urovnala si mysl, stále seděla v šoku na posteli.

Omluvila se a ihned se pokusila odejít k Sylasovi, neúspěšně. I přesto, že její fyzický stav byl mnohem lepší, cítila se hrozně slabá. Chtěla vstát, ale nohy jí táhly spíše dolu než naopak. Sylas ji chladně odpustil. Vstal na nohy a přidržel unavenou Elyneu. B-art si všiml, že Sylas se stále nezotavil z bitvy, a nabídl mu lékařskou pomoc. Sylas odmítl, ale B-art na tom trval. Chtěl se postarat o své hosty. Elynee řekl, aby ho tu provedla. On sám musel s Vrahosem probrat pár záležitostí. Sylas telepaticky vzkázal svému mistrovi, že je to v pořádku. Ten mu zpětně vzkázal, ať si dává pozor.

Shedu Maad. Pau'anský Mistr Jedi Sharr Maru tvrdě spadl na kolena. Jeho dech se začal nepřírozeně zrychlovat, jako kdyby se snad dusil. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil obrovský nepořádek, shozené jediské svítky, rozbořené skříně a zničenou postel. Ted' jeho pokoj vypadal jako chlév, a ne jako pokoj mistra Jedi. Podíval se z okna na sice chladnou, ale až nepřírozenou noční krásu Shedu Maad. Na jeho očích se začaly zrcadlit slzy. Nemůže zavřít oči, ne nesmí. Protože jestli to udělá, tak znovu uvidí ten žár, popel a utrpení.

Mladý člověk vtrhl do pokoje bez nějakých formalit. Překvapeně se rozhlédl po pokoji a zeptal se svého mistra, jestli je v pořádku. Sharr si rychle utřel slzy do rukávu a podíval se na svého padawana Dixxe. Sharr mu řekl, že tady na Shedu Maad je doma – netřeba mít žádná tajemství. Mladý Jedi nakonec přikývl a jeho bledá kůže se začala měnit na hnědozelený odstín. Sharr dobře věděl, že je Dixx velice nespokojený a nevyrovnaný, co se týká jeho původu. Ze všech možných sil se snažil zamaskovat to, že je Clawdite. Proto často tady na Shedu Maad používal vzhledy jiných ras. I přes to Sharr nikdy pořádně nepochopil, proč tomu tak je. Dixx byl na sirotka, který vyrůstal mezi bandou pirátů, až překvapivě rozvážný, poslušný a možná na jednu stranu až přehnaně empatický. Jeho talent k Síle a k bojovému umění byl obrovský. Ostatní Mistři už byli toho názoru, že je možná čas, aby se z Dixxe stal Rytíř Jedi, ale Sharr toho názoru zatím nebyl. Aby se z Dixxe stal Rytíř, musel splnit poslední zkoušku. Musel přijmout sám sebe.

Dixx svému mistrovi řekl, že když nemají žádná tajemství, měl by mu vysvětlit, co se tu stalo. Sharr souhlasil a pozval padawana na vycházku. Sharr a Dixx se opřeli o most a pohlédli na klidnou hladinu jezera, na které se zrcadlily drobné hvězdičky. Jak mistr, tak i učedník, se otočili směrem k několika Jediům, kteří kolem nich prošli. Na to, že byla hluboká noc, bylo v parku až nezvykle živo. Na jednu stranu netřeba se divit. Bitva o Bilbringi je událost, která v následujících dnech a měsících ovlivní vše a všechny. Mistr řekl, že Temná strana Síly je na vzestupu. Dixx to považoval za klasickou frázi.

Sharr vysvětlil, že poslední dobu tráví většinu času meditacemi. Temná strana Síly nikdy nebyla silnější. Rovnováha byla vychýlená stejně jako před několika stoletími, když Darth Plagueis a Darth Sidious provedli onen rituál. Sharr viděl hrozby prastarého původu. Čekaly ve stínech, ve spánku. Jejich čas brzy nastane. Viděl Shedu Maad v plamenech. Mistr Maru se odmlčel a oba Jediové chvilku jen mlčky pozorovali klidnou krajinu. Kéž by takhle klidné mohlo být i samotné předivo vesmíru.

Sharr smutně dodal, že Velmistr Variion Lightseeker už není schopný dál vést řád Jedi. Jediové nebyli válečníci, ale to neznamenalo, že budou jen nečině přihlížet. Ve Vrahosovi byla temnota a rozkol, ale také spousta dobra. Jakmile se vrátí, museli si s ním promluvit. Vrahos je jediná naděje řádu Jedi.

Byla zima. Domikro otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe, všude kolem něj sníh. Chvilí doufal, že to, co se stalo byl jen sen, ale zápach spáleného masa ho rychle přivedl k omylu. Vstal a nervózně se otočil jen aby spatřil město Larso v plamenech. Tedy alespoň to, co z něj zbylo. Vždy se zastával toho, že za vyšší cíl je nutno bojovat, i když to stojí životy mnoha lidí, ale tohle bylo jiné. Tohle byl jeho lid a on

ho zmasakroval jako stádo ovcí. Domikro přistoupil hlouběji do města a pečlivě ho prozkoumával, chtěl vidět, jestli někdo přežil, ale nikde ani živé duše.

Domikro přísahal, že Kalee bude čekat budoucnost, která stojí za jejich obětí. Když se vrátil, čekal ho Geste. Domikrovi hned bylo jasné, že starý šaman celou dobu prospal ve speederu a neměl tušení, co se semlelo, na což se dokázal jen pousmát. Domikro řekl, že v noci zaútočili Bezklanní. Když se prý Domikro probudil, bylo moc pozdě. Celé město bylo v plamenech. Pár jich pobil ale, z klanu nikdo nepřežil. Doufal, že mu uvěří. Protože pokud ne, měl by na rukou krev dalšího Kaleeshe.

Gest se na něj podíval s lehkou pochybností, jako by tušil, že vládce Kalee neříká pravdu, ale nakonec kývl. Domikro byl jeho klidnou reakcí šokován. Byl opravdu tak senilní, nebo si s ním jenom hrál? Gest řekl, že Darishovi děti zůstaly v hlavním městě. Domikra překvapilo, že Darish měl potomky. Gest řekl, že syna a starší dceru. Domikro stále nemohl věřit, s jakým klidem Gest všechny informace zpracovával. Domikro otočil speeder k hlavnímu městu. Naštěstí jim zůstaly nějaké zásoby z předešlé cesty, a tak dva dny cestování neproběhly tak hrozně.

Jakmile se dostali do hlavního města, Domikro zprávu oznámil jeho rádcům a přikázal jim, aby ji poslali ostatním klanům. Mezitím nechal povolát Darishovi děti do svého trůnního sálu. Řekl jim, že Bezklanní vyvraždili jejich klan. Domikro se nesnášel za to, že jim musel lhát. Přísahal jim, že jejich klan pomstí. Řekl jim, že oni dva a Gest jsou posledními žijícími členy klanu. Domikro vybíral svá slova velmi opatrně, nechtěl zajiskřit pochybnosti.

Dcera řekla, že jejich otec si přál, aby se do čela klanu Whiteskull postavil syn. Syn potvrdil, že je připravený. Dcera požádala Domikra, aby se mohla stát členkou stráže. Domikro řekl, že to zvaží, a ukončil audienci. Šel do knihovny, aby našel zmínku o titulu, kterým se nazývali kaleeshtí vládci předtím, než začal jejich válečný styl života. Nenašel žádnou. Prohlásil se tedy Králem.

Uběhlo mnoho dní a Domikro dále sledoval rekonstrukci Kalee ze svého paláce. Stále přemýšlel, kde získat onu finanční podporu, kterou tak potřeboval. K Sithům se po zkušenosti s Malumem a Erdegem nehodlal již znovu přidat. Jediná možnost, která ho napadala, byl onen Kayn, který mu pomohl dostat se z Erdegovy laboratoře. Ale jak ho kontaktovat? Navíc si ani nebyl jistý, jestli Kayn bude mít dostatečné finance. Co se dolů na území Whiteskull týkalo, začal z nich těžit, ale bylo jasné, že kovu v nich nebude dost. V tu ho zavolal jeho komorník, údajně to bylo vážné. Vzal ho do komunikační místnosti. Domikro otevřel příchozí zprávu – byla od Chisské ascendance.

Korriban. Farod rozkázal Inkvizitorům, aby se vrátili na svá místa. Následně otevřel dveře kokpitu, do kterého následně vstoupil. Piloti byli překvapeni, ale Farod je rychle ovládnul. Nařídil změnit kurz na Akademii. Farodovi a ostatním se potom oči změnily zpět na klasické sithské oči. Následně si potom pomocí Síly přitáhl svoji helmu a nasadil si ji.

Farod se bez povšimnutí přidal k několika nováčkům, kteří před chvílí přistáli v hangáru Akademie. Po chvílce do hangáru přišel Vrchní inkvizitor Punirlla. Následně si začal prohlížet rekruty a opět byl rozzuřen jejich nulovým potenciálem. Zatímco Punirlla křičel a ponižoval ostatní rekruty, Farod si v hlavě začal promýšlet své plány. Podrobit si Inkvizitory v malé lodi, kde byl kromě nich už jen on, bylo lehké, jelikož ho nikdo nemohl vyrušit, ale na Korribanu se zbavit některých rekrutů bude obtížnější. Ale v noci, když ostatní spí, by to šlo. Punirlla rekrutům řekl, že se blíží jejich výcvik šermu.

Farod i ostatní se během tréninku soustředili a prováděli základní formace. Po tréninku základních formací započal souborový trénink. Farod a tři další si vzali tréninkové meče. Dva rekruti se ihned vrhli na třetího. Jeden šel zepředu a agresivně, druhý zezadu. Ten ho praštil do hlavy, čehož rekrut vpředu využil a sekl protivníka do krku. Protivník padl na zem. Farod sebral jeho meč, rekruti se nyní vrhli na něj. Útočili zepředu. Farod jejich útoky blokoval. Jednoho kopnul do kolena a zlomil mu nohu. Druhým mečem seknul druhého rekruta. Farod ho jedním mečem odzbrojil a druhým ho seknul do hlavy. Podobným způsobem zvítězil i v dalších bojích. Po konci souborového tréninku většina nových rekrutů začala nesnášet Punirlla. Farod a ostatní rekruti potom šli do svých pokojů.

Farod se v noci vzbudil a vstal ze své postele. Všichni už spali, takže mohl započít svůj plán. Farodovi se jeho oči změnily na rudé. Farod si sednul na zem s nohama v kříži. Kolem něho se začala objevovat aura Temné strany. V deseti pokojích rekrutů se kyslík začal měnit na oxid uhličitý, až žádný nezůstal. Po tomhle se rekruti začali dusit. Během toho jim praskly plíce, takže začaly vykašlávat krev.

Následně potom spadli na podlahu. Aura okolo Faroda zmizela a jeho oči se změnily zpět. Potom si lehl zpět do své postele.

Elynea seděla vedle Sylase, kterého prohlížel královský lékař. Doporučil mu, aby odpočíval. Pak mu chtěl vyšetřit počet midi-chlorianů. Sylas to dovolil, ale řekl, že se vyšetření již podrobil a měl jich prý jen průměrný počet. Lékař si vzal zařízení a aplikoval ho na Sylase. Jeho výraz vypadal, jako by něčemu nemohl uvěřit. Považoval to za poruchu přístroje.

Sylas poté s Elyneou odešel. Elynea šla na svoje poměry velmi loudavým tempem, neměla moc energie a pořád se cítila velmi slabá po operaci a bitvě. Mistr Vrahos o Elynee moc nemluvil, Sylas ji chtěl víc poznat. Elynea řekla, že Vrahos přiletěl, protože doufal, že s nimi odletí zpět na Shedu Maad. Ona tu ale našla nový domov. V Řádu byla jen jednou z mnoha, tady byla výjimečná. Sylas chvíli mlčel, cítil z Elyney velkou emocionální nestabilitu. Zeptal se jí, jestli ví, kdo všechno padl na Bilbringi. Ona to ale vědět nechtěla.

Oba Jediové se po chvilce dostali na místo. Zelené nádvoří, jeden z nenápadných skvostů Rhumijského paláce. Oběma zde bylo příjemně, místo mělo své kouzlo. Sylas prolomil ticho. Pohlédl do jejích citů a zjistil, že cítí lásku k Rhumii, lidu a k jedné jisté osobě – B-artovi. Elynea to nepopírala. Ona též vycítila, že Sylas chová city ke druhé osobě. Sylas navrhl, aby si tajemství toho druhého nechali pro sebe. Elynea souhlasila. Zeptala se ho na jeho původ. Sylas řekl, že se něco málo dozvěděl. Řád mu zatajil mnoho věcí.

Oba seděli na lavičce a dívali se do barevné zahrady. Sylas řekl, že Vrahos nakonec přijme její rozhodnutí tu zůstat. Ale neměla to čekat hned. Při bitvě přišel Vrahos o své nejbližší přátele z řádu, stále se zotavoval. Chisský Jedi pohlédl na jeden modrý květ. Elynea si toho všimnula a pobídla jednoho ze zahradníků, ať Sylasovi ten květ uchovají, poté mu ho dala do ruky. Řekla mu, aby ho dal té osobě, ke které něco cítí. Sylas se snad poprvé při jejich rozhovoru usmál. Řekl jí, že pokud bude něco potřebovat, stačí se ozvat. Poté oba vyrazili zpět k B-artovi a Vrahosovi.

Z hlavy jí sjel pytel a konečně po několika hodinách viděla. Silné reflektory oslepovaly a pálily do očí. Rozeznala dva metry vzdálenou kameru na stativu a za ní provizorní štáb očividně vytvořený z žoldáků a vojáků, kteří byli rádi, že tuší, co dělají. Vedle ní byli dva muži, Arran a jeho pobočník Trevan, každý na jedné straně.

Arran do kamery řekl, že před 18 hodinami zabral město Verd'iel. Drží tři a půl tisíce zajatců včetně princezny Verys. Voják ji chytil za bradu a pak jí poplácal po tváři, aby upozornil na podlitiny na jejím obličejí. Nadiktoval podmínky – chtěl dva tisíce jednotek ve drahých kamenech. Arran se odmlčel, pohladil Verys a zatahal ji za lek, který měla bolavý od včerejší noci. Na zaplacení výkupného dal 17 hodin. Kamera byla vypnuta, světla zhasla a nasazený pytel na hlavu zase ztmavil okolí.

Ministr financí řekl, že podmínky jsou naprosto nerealistické. Pokud myslel onu cenu v Rhumijských jednotkách, to je jako rozpočet postavení pěti měsíčních kolonií. Král byl v šoku z pohledu na svou dceru. Generál řekl, že únosci hrají o čas. Věděli, že planeta by se musela zadlužit na další desetiletí, aby mohla zaplatit takovou sumu. Chtějí je jen zdržet. Ministr financí nechápal, proč by to dělali. Generál vysvětlil, že čekají na posily – hlavní voj rhumijských vojsk.

Kráľův poradce si promnul oči a zamyslel se. Nebyl si jist, jestli jde o rhumijská vojska. Král B-art není hlupák, nenechal by takto odradit potenciální členy říše tím, že bude masakrovat a unášet ne. Může jít o odpadlíky či piráty, co ukořistili zbroje Rhumianů. Každý na myšlenku reagoval po svém. V místnosti nepřijemné ticho vyměnila živá debata, kdy muži začali energicky představovat své návrhy. V místnosti se už všichni překřikovali a nikdo nedával pozor na krále, který se seděl unaven a zdrcen. Až když začal plakat, všiml si ho jeden z generálů, Massen.

Navrhl vypustit tým vojáků, kteří princeznu osvobodí. Král se na muže otočil a utřel si oči, poslouchal ho. Byl si vědom, že onu sumu by dával dohromady jen velmi těžko. Generál slíbil, že vyšle elitní výsadbáře. Věděl přesně, odkud video odešlo. Vniknout dovnitř, zabijí strážce a osvobodí princeznu. Až znovu proletí letoun nad městem, nabere je a dopraví je k jejich řadám. Bude to rychlá akce. Generál ukázal holo-mapu města, když si toho všimli muži v místnosti, ustali s energickou debatou a podívali se ke králi. Generál ukázal, kam vysadí tanky a artilerii, aby město zasypal granáty. Král se zajímal o

civilisty. Generál mu řekl, že většina je už mrtvá. Ten zbytek klidně obětuje. Velitel pozemních sil řekl, že Massen má pravdu. Král chvilku přemýšlel a poté pokývl.

Letoun byl malý a na jejich poměry velmi zastaralý. Jenže štáb měl problém sehnat vůbec toto, nejtišší model letounu RUK-II byl i přes své nedostatky dost rychlý a hlavně nenápadný. Největší problém nastal při nalodění, když měli deset vojáků dostat do letounu pro pět. Nakonec se jich tam nacpalo sedm, dva zůstali sedět v chodbě na bobku.

Berr'tire byl právě tím, kdo seděl v chodbě. Měl křeče, ale musel být tvrdý. Je voják, člen elitní jednotky královské gardy, která měla tu nejdůležitější misi za posledních dvacet let. A i přes své dva metry natěsnané na ploše velké jak pro liliputa, si nestěžoval. Musel být silný. Toto byla operace, na kterou čekal celý svůj kariéerní život. Toto mohlo být povýšení minimálně na kapitána.

Letoun tiše prolétal nad jednou z nejhudších částí planety, vůkol byly jen lesy a úrodná pole. Jenže čím lepší půda, tím hloupější obyvatelé. Říkalo se jim Placatá kolena, protože celý život jen kopali v hlíně. Sám Berr'tire se narodil v jednom z největších měst. Skvělé vzdělání, rychlá vojenská kariéra a nyní nejdůležitější mise jeho života. Lidé v těchto zemích byli sociálně mnohem níž než on a jemu nebylo vůbec líto, že ono neštěstí potkalo právě je. Nepovažoval je za stejně cenné jako civilizovanější obyvatele planety na severu. A podobně to viděli všichni na planetě.

Kilometr a půl od místa, ze kterého odešel soubor vyskočila sedmička vojáků z letounku. Na zádech měli batoh sestrojený přímo na podobné operace, který vzadu vypouštěl horký vzduch místo plamenů, a tak je bylo mnohem těžší ve tmě spatřit. Ze západu vyšly první rakety a pokropily hradby města.

Berr'tire si byl více než jistý úspěchem mise. Při přeletu nad náměstím, kdy pod sebou viděl zmatené nepřátelské vojáky běžící k hradbám, se dokonce usmíval. Možná potká toho plešouna z videa, co vede rhumijské vetřelce a zastřelí ho. To by ho mohlo dostat až do armádního štábu. A jelikož Sithové teď nejspíše dají do kupy planetární armádu, mohl by se svést na vlně válečného období a s dobrou pověstí po této misi to dotáhnout až na plukovníka. Ne kapitána, rovnou plukovníka!

Přistál na balkoně zámečku, ze kterého přišel signál. Další vojáci byli hned za ním. Byla to docela různorodá směska, ale všechno velmi dobří střelci z různých koutů planety. Šel první, malá obrazovka na předloktí mu ukazovala kudy jít. Prošli chodbou a slezli po schodech.

Soustředění na sto procent. Puška namířená dopředu prohledávala okolí a čekala na první oběť. Jenže nikdo nikde nebyl. V prvních dvou minutách mu to divné nepřišlo, domníval se, že vojáci buď někde rabují po městě nebo brání hradby, ale pak i on začal být z podivného ticha nervózní. Obrazovka zapípala a ukázala: Cíl za deset metrů.

Otevřel dveře a před nimi se objevilo malé nádvoříčko. Uprostřed na kamenných dlaždicích ležela princezna Verys. Měla svázané ruce, nohy a roubík, na sobě lehké šaty. Pár rychlými kroky přišli k ní. Křičela a jako by se je snažila na něco upozornit. Jeden z vojáků jí sundal náhubek. Řekla, že nepřítel je nahoře. Vojáci se tam podívali a spatřili v okně onoho plešatého Rhumiana. V samém entusiasmu z průběhu operace si zapomněli hlídat záda. Tato chyba je bude stát život, uvědomil si Berr'tire. Tolik ke kariéernímu postupu.

Arran na vojáky namířil dva kulometry. V každé ruce jeden s laserovým zaměřováním a výbušnou municí, to nejlepší, co rhumijská zbrojovka v posledních dvou letech vyrobila. Malé kanony našly své cíle a spustily palbu. A hlava velitele jednotky se rozprskla po princezně, nad kterou klečel. Tělo spadlo a krev začala vytékat z krku na dlažbu. Nohy vojáka, co sundal roubík princezny se rozletěly na opačné strany. Břicho vojáka po Berr'tirovi pravici explodovalo a orgány svižně opustily tělo. Hned poté se trup jejich medika rozletěl na dvě části a směs žeber a krve zašpinila oblečení můžu okolo.

K Arranovi se blížila smršť střel, ale než jej cokoliv stihlo zasáhnout, zbraň, která dávku vyslala, byla o tři mrtvoly dál než její majitel. Absolutní panika, Berr'tire byl poslední voják, kterému se nic nestalo. Čtyři vojáci byli bezpečně mrtví, zbytek krvácel na zemi. On jen zmateně koukal do očí muže, který na něj mířil dvěma děsivými kanony. Rhumian pokývl a zasmál se. Vystřelil.

Hack opatrně vložil kyber krystal do prototypu svého nového meče. Chvilí přemýšlel, že si možná sestaví úplně nový a to oboustranný, ale nakonec si to rozmyslel a rozhodl se, že zůstane u své

klasiky dvou čepelí. Aspoň se nebude muset zatěžovat výcvikem s novou zbraní. Pomalu vzhlednul k datapadu, na kterém mu přišla už tak nejméně pátá zpráva od Queridy. Hack ho Sílou deformoval, aby už konečně mu dal klid. Nezdrží se na Korribanu dlouho a co nejdříve zamíří k jednomu z Operačních svazů, nejlépe ke Thqaremu. Kdyby tak neučinil, cítil, že by se neudržel a pravděpodobně by porušil Císařovo přání. I když je Hack člověk, o ostatních Inkvizitorech vždy přemýšlel jako o svých bratrech, jako o své jediné rodině. Tohle už je nenávratně pryč. Teď cítil jen nenávisť. Ti Bojovní Inkvizitoři, kteří budou spadat pod jeho velení, budou mít k němu samozřejmě pochyby jen kvůli tomu, že je člověk. Hack k nim ale nebude mít stejný přístup jako ostatní Vrchní Inkvizitoři. On bude horší.

Hack položil svoji nedodělanou zbraň a vydal se ke dveřím, na které někdo začal bušit. Chvilku si pohrával s myšlenkou, že by zakroužil krkem tomu, kdo se ho opovážil vyrušit, ale poté si uvědomil, že by nikdo ze Sithů pravděpodobně neklepal. Uvítali ho tři Chissové. Prostřednímu se překvapivě na tváři objevil úsměv. Admirál Thqare mu poslal svůj pozdrav a blahopřání k povýšení – a také dárek. Chiss po jeho pravici uvolnil cestu a do pokoje se přičítal malý astromech. Jakmile uviděl svého nového pána, tak spokojeně zapípal a zastavil se mu u nohou. Hack ho nepovažoval za užitečný dar. Chiss ale vysvětlil, že ten droid není obyčejný. Je vylepšený vědci z Azylu Desáté rodiny. Tento droid měl specifické naprogramování vycházející z osobností několika slavných droidů, jako je například R2-D2, kterého měla ve vlastnictví rodina Skywalkerů. Hack ho přijal a poděkoval. Řekl Chissům, aby Thqaremu vyřídili, že svoji nabídku myslel vážně.

Později. Hack sebou trhl, vyskočil z postele a přitáhl si oba meče. Červená zář osvětlila celý jeho pokoj. Jeho nový astromech vylekaně začal pípat a baterkou hledat případné nebezpečí, které jeho pána vyděsilo. Byla sice hluboká noc, ale Hackovi se zdálo, jako kdyby i tak venku byla větší tma než obvykle. Ve vzduchu byla cítit mocná aura Temné strany Síly. Silně mu zapíchal v hlavě, div, že neupadl. Astromech přijel blíže a Hack se o něj podepřel. Cítil, jako kdyby mu hlava měla explodovat. Z úst mu šel smích šílence a z očí mu začaly téct slzy. Hack se podíval do zrcadla, kde spatřil svůj odraz podivně deformovaný. Z kůže mu vycházela zvláštní červená záře. Teprve teď si uvědomil, že z jeho mečů nevycházelo žádné světlo. Ono vycházelo přímo z něj. Jeho oči svítily jasnou žlutou barvou korupce. Zeptal se svého otce, jestli ho slyší. Odraz mu odpověděl, že ano.

Querida prostřednictvím drobného gesta stiskl Sílou tlačítko a ukončil hologramové spojení se svým kolegou Austem. Ne kolegou, přítelem. Nyní už přítelem... Před několika lety byli velkými rivaly. Po bitvě o Rhumii ho potkal poprvé a ihned ho zhodnotil jako největší konkurenci. Jak ale čas plynul, vlivem neutuchající služby Císaři se nepřátelství rozplývalo, protože každý z nich šel za větší mocí odlišnou cestou. Zatímco Aust se neustále zlepšoval v ovládání svého smrtícího meče, on nacházel různé schopnosti Síly, a především si zajišťoval podporu mezi ostatními Inkvizitory a veliteli.

Faktor, který je definitivně stmelil, byl prudký vzestup Ladereho. Radikálními názory a plnou oddaností Sceletonově nerealistické myšlence o absolutní netoleranci jiných ras získal spoustu příznivců i v nejvyšším kruhu Vrchních Inkvizitorů a Sithská říše se záhy začala drobit na dvě velké skupiny s výrazně odlišným přístupem. Právě tehdy s Austem našli společnou řeč a spustili proti němu masivní kampaň intrik. Sice by nebyl ani pro jednoho soupeřem v přímém souboji, ale oni věděli, že ho nemohou jen tak zabít, aniž by se vystavili hněvu Císaře.

Jejich prostředníkem se měl stát Hack, lidský Sith, který je okamžitě upoutal svým ohromným potenciálem. Navzdory předčasné a riskantní konfrontaci uspěl a málem Ladereho zabil, ale Dass měl jiný názor... Ačkoli měl jisté pravděpodobné teorie, stále to plně nechápal. Ladere si dle vší logiky zasloužil zemřít, přesto obdržel druhou šanci. Navíc to byl on sám, kdo dostal úkol ho zachránit. Obecně vzato byl Císař skrz naskrz poslední dobou zvláštní. Vyzařovalo z něj šílenství smíšené s ohromnou mocichtivostí a strašlivou krutostí. Po moci sice toužil vždy, ale teď se zdálo, jako by po ní prahl naprosto neovladatelně.

Což možná nebylo daleko od pravdy. Skutečně chvílemi vypadal, že nemá pod kontrolou, co dělá. S Austem o něčem podobném uvažovali, ale oběma jim připadalo přitažené za vlasy, že by někdo zvládl napadnout a poškodit mysl samotného Temného Pána ze Sithu. Zaujat promyšlením svých dalších kroků málem zapomněl na radu s Císařem, na níž plánovali probrat budoucí strategii Sithů ve válce. Zahnal znepokojující úvahy do nejzazšího koutu mysli a vydal se za svým pánem, nebo v to alespoň doufal.

Nalezl ho v jeho soukromých komnatách, což se rozhodl brát jako znamení neformálního, a tedy přátelského jednání, při němž nedojde k žádnému život ohrožujícímu zvratu. Tuto teorii zahodil hned při příchodu. Z gardistů strážících dveře cítil přímo hmatatelnou nervozitu, snad i strach, který v nich probouzel nezvyklou agresivitu. Až pohled na odhalený jílec Queridova meče a náhlý tlak na průdušnice je přiměl sklonit své nebezpečně vyhlížející zbraně a pustit ho dál.

Císař ho očekával. Upřeně sledoval hologram galaxie, která mu měla brzy patřit. Querida se omluvil za zpoždění. Dass se k omluvě nevyjádřil, avšak naznačil mu, aby k němu přistoupil. Beze slova tak učinil. Dass řekl, že přišli o mnoho Vrchních Inkvizitorů. Querida dodal, že po povýšení Hacka není žádný nový adept na tuto pozici. U několika Bojových Inkvizitorů ale vidět potenciál. Dass s už skoro normální tváří si pohrdavě odfrkl. Chtěl výsledky. Museli zorganizovat rozmístění těch, kteří žili. Žádné vlastní plány ale neměl, proto si přivolal Queridu. Najednou se prohnul v pase, jako by dostal tvrdý kopanec, ale nijak to neokomentoval. Querida řekl, že admirál Thqare si žádá přidělit Hacka k jeho Prvnímu operačnímu svazu. Dass byl ale proti. Hacka poslal k Birnovi. Querida výjimečně rozuměl významu jeho rozhodnutí. Nechávat Hacka příliš dlouho s Thqarem bylo nebezpečné. Jaké jsou jeho ambice netušil, ale nepochyboval, že mají s mladým Inkvizitorem spojitosti.

Císař navrhl poslat k Prvnímu operačnímu svazu Punirleho. Rozhodl se ho potrestat za předchozí selhání více a tohle je ideální příležitost. Punirle sám mnohokrát slyšel Ladereho stížnosti na urážky, provokace a často i fyzické útoky, kterých se mu od Thqareho dostávalo. A to samé si teď prožije Punirle. Querida přikývl. Nápad to byl vcelku dobrý, ale s neblahým pocitem věděl, že bude mít následky, které si někdo ponese. A tím někým určitě nebudou ani Dass, ani Thqare. Výcvik Bojových Inkvizitorů bude mít na starosti Querida. Dass se zeptal, jak jsou na tom Chissově s hledáním způsobu, jak se ochránit proti efektům ligových bójí. Císař náhle zamrzl, jako by ho něco strašlivého sevřelo a drželo v křečovitě bolesti. Querida se ošil pln nejistoty, co má dělat. Po pár sekundách ticha se Dass probral a rozpohyboval. Vypadal, že se mu nic nestalo, a tak odpověděl – už rozumí principu jejich fungování. Už probíhají testy vylepšených lodních systémů.

Inkvizitor se rozkašlal, jak se mu najednou začaly rozkládat plíce na jednotlivé buňky. Rychle se opřel o stěnu, aby nespadol, a marně se snažil Sílou ochránit své dva orgány. Stejně rychle jako bolest přišla i zmizela a znovu dýchal. Poškozené plíce však zvládaly zpracovávat pouze menší množství kyslíku, což mu při prvotním překvapení málem vehnalo slzy do očí. Dass se na něj obořil, že žádal pouze výsledky. Nechtěl slyšet bezvýznamné detaily. Dass řekl, že to on svou mocí v Síle provádí opravdové kroky, které je pohánějí vpřed! Jeho Síla je jediná věc, na které záleží, a oni všichni otročí pro její růst! Querida je možná prvním z nich, ale stále útokem. Querida zaraženě stál a údivem nebyl schopen vydat ani hlásku na obhajobu. Bylo to tu znovu. Císař byl úplně stejný, jako když onehdy vyšel ze sutin chrámu, který si sám zbořil. Plný neodůvodněné nenávisti na všechno a všechny. Žádná aura hrozby, či nebezpečí, jako ještě před chvílí. Teď už ne. Byl naprostým tornádem nejhrozivější podoby Temné strany Síly zkrivené do jednoho těla.

Vší vůlí, kterou v sobě našel, se obrnil proti tomu, co se mu stane dál. Kupodivu nic, protože Dass, ne, tělo Dasse, odkráčelo pryč a nechalo ho osamoceneného v pochmurné místnosti. Sice utrpěl jen jedno zranění, ale přesto měl pocit, jako by umíral z fyzické i psychické stránky. Ztratil veškerou víru v budoucnost Sithů. Ne Jediové, ne Kray Sis, ne jakýkoliv jiní nepřátelé. To tady na Korribanu byly jejich největší hrozby. A on byl zcela bezmocný...

Všechny bataliony byly v pohybu, motory se pomalu roztáčely a technici dokončovali poslední úpravy a opravy. Skrze celou základnu znělo kolísavé houkání sirén. Poslední vojáci nasedali do svých transportérů a piloti pozorovali, jak se do stíhaček vsazovali astromechanické droidy. Celé to působilo dokonale chaoticky. Jako kdyby každý z nich přesně věděl, jaké náhodné pohyby mají dělat. Maršál to celé pozorovala na monitorech ve velínu. Stejně jako při každém jiném přesunu nebyl čas na otálení a ona se musela ujistit, že je vše v pořádku. Její přími podřízení měli na lince velitele každého batalionu, každého týmu techniků. Postupně jí pak hlásili jejich status. Ten se po asi půl hodině sjednotil. Vše bylo připraveno a piloti čekali na poslední pokyny. Vše probíhalo podle plánu. Nejprve měly odletět lodě mířící na *Covenant* a den po nich ty na *Astru*. V jedné z nich bude pak i Tove. Moc se jí nelíbilo opouštět pozemní základnu, když nebezpečí přetrvávalo, ale byla letový maršál a nebyla již třeba. Její podřízení byli schopní stejně jako ona, možná i více. Za tu dobu, co byla na Mytu, již svůj výcvik zpochybnila mnohokrát. Ale na tom teď nezáleželo, teď bylo důležité dostat posádku *Covenanta* z planety.

Hlasitost sirén zeslabovala až zmizela úplně. Kromě hučení ventilace bylo ve většině základny naprosté ticho. Toto už zažili. Odlet pryč. Ten den se sice pro stálou posádku pozemní základny nezměnil, i přes odlet svých kolegů a přátel pokračovali ve svých povinnostech. Až do tohoto okamžiku. V tuto klidnou chvíli všichni pozvedli hlavu k obrazovkám, které nyní zabíraly odletové plochy. Stíhače, dělové čluny, bombardéry a transportéry, všechny perfektně seřazené do mnoha dlouhých linií. Piloti prováděli poslední kontrolu systémů, velitelé větších plavidel zase prohlíželi souřadnice. Na rozdíl od dní minulých byla nad základnou silná mlha, a tak byla na krajích řad vidět jen zář reflektorů a světlometů lodí. Po chvíli ticha se rozezvučely všudypřítomné reproduktory, přicházelo vysílání nejen z velínu, ale i z jednotlivých lodí. Ne všech, samozřejmě, z větších plavidel a od velitelů letek.

Tove nařídila, aby každý stroj druhé kategorie a velitelé poslali své odletové kódy. Měl být zrušen let každému, kdo je do minuty od výzvy neodešle. Bylo to přísné, ale žádala si to situace. Stačily jim ty současné problémy, nepotřebovali ještě další ve vnitřku armády. A taky tam nebyly. Vedoucí rychle vyřkl příkaz do datapadu. Nemusel čekat ani čtvrt minuty a desítky pípnutí mu kódy potvrdily. Pak pohlédl znovu na maršála. Ta si toho všimla a potichu kývla hlavou na souhlas, jako kdyby věděla, co potřebuje schválit. Kódy byly potvrzeny a čekalo se na její rozkaz. Tove si díky tomu znovu uvědomila, že to není jako na Mandalore. Tady musela každý rozkaz dát výslovně, kvůli záznamu. Operační důstojníci zahájili odpočet. Desítky strojů se odlepily úplně z podlahy rampy a za silného hučení a vřeštění motorů odlétaly. Jak se vzdalovaly, tak se jejich povrch měnil na pouhý obrys, až zmizely úplně a vidět byly jen malé tečky vyřazující světlo z motorů. Nikdo z přítomných na můstku tomu nevěnoval příliš pozornost, nebyl čas.

Nar Shaddaa. Telk křičel na droidy KX prosby o slitování, o druhou šanci, o pomoc a až teprve poté bolestí. Z prostřelených kolen se řinula krve a dělala na podlaze cestičku, jak ho droidi táhli. Tohle mu body určitě nepřičte. Všechno to pozlátko o bohatě zdobeném luxusním paláci, plném toho nejdražšího umění, pohádkového bohatství a nejkrásnějších žen – všechno to byly sprosté lži. Celý tenhle konstrukt byl možná mohutný, ale byl prázdný, chladný a temný. Žádné velkolepé večírky, pouze mrazivé ticho. Tohle nebyl palác, tohle je kobka. Telkovi přijde, jako kdyby ho táhli celou věčnost, ale nakonec se konečně zastavili u dveří, které se s skřípotem otevřely. Vyšlo několik osob, červené a úplně nahé Twi'lečky. Ani jedna z nich mu nevěnovala jediný pohled a v tichosti odběhly pryč. Droidi ho mrštili dovnitř. Zasípal bolestí díky tvrdému dopadu.

Muž na trůně mu řekl, aby vstal. Telk se rozhlídl po místnosti. Bylo v ní ještě víc temnoty než ve zbytku paláce. Jediný zdroj světla tvořil pár nádob s ohněm, které vydávaly modrou záři. Muž na trůně se ještě víc schoval do stínů, aby mu nebylo vidět do tváře. Telk si všiml jen jeho odhaleného těla. Jeho hrud' byla spálená, plná vředů. Ať se mu stalo cokoliv, musel trpět nevýslovnou bolestí. Telk zatnul zuby a s veškerou silou, která mu ještě zbyla, se postavil. Prosil Barona, aby přijal jeho omluvu. Na Portusu se to zvrhlo. Nevěděl, kdo tam zlikvidoval jejich muže. Telk zařval bolestí. Obě jeho ruce se začaly nepřírozeně kroutit, kosti se mu drotily na prach. Baron mu řekl, že ho omluvy nezajímají. Zklamal ho naposledy. Telk si uvědomil, jakou námahu mu dělá mluvení. Řekl Baronovi, že když mu dá další muže, Portus získá. Baron s sebou trhl. Pomalu se zvedl z trůnu a zamířil k jedné z nádob. Přiložil k ní ruku a všechn oheň vstřebal do sebe. Telk už ten nápor bolesti z kolen nevydržel a skácel se k zemi. Když zvedl hlavu, Baron už stál přímo nad ním. Konečně spatřil jeho tvář, ještě víc znetvořenou než zbytek jeho těla. I přes tento fakt ho poznal. Byl šokován.

Barona nezajímala nějaká farmářská planeta. Z jeho dlaně vyletěl modrý oheň. Telkův nelidský křik se přehnal sálem, jak se začal škvařit. Chtěl Revargusova dědice.

Vrahos a B-art vstoupili do jedné z konferenčních místností Rhumijského paláce. B-art měl dobrou náladu, ale jeho plané nadšení Vrahose vůbec nepotěšovalo. Vrahos byl rád, že Elynea je tu. B-art dodal, že je šťastná a svobodná. Celá místnost se zatřásla. B-art přimhouřil oči a pozorně si prohlédl místnost. Na Rhumii zemětřesení obvykle nebylo. Pohlédl na Vrahose a jeho entusiasmus odpadl. Konečně si uvědomil, že mistr Jedi nejede na stejné vlně jako on.

Bylo mu jasné, co si Vrahos myslel, ale Elynea chtěla být tady. Vrahos mu řekl, že ji zachránil před životem v ulicích Rhumie, aby mohla žít lepší život. Vrahosovo prohlášení doprovázel další smích B-art. B-art řekl, že Elynea je už dospělá, sama se může rozhodnout. Vrahos věděl, že říká pravdu. Věděl to už dlouhou dobu. A taky věděl, co musí udělat. Vrahos popřál B-artovi štěstí v nadcházejících bitvách proti Sithům. Dodal ale, že si nedovede představit, jak by dopadla osoba, která by Elynea

ublížila. To by se zatřáslo více než jen podlaha. B-art ponechal mistrova slova bez komentáře a vyvedl jej z místnosti. Neměl na něj vůbec náladu. Šli k místu, kde měla být Orlice s tím padawanem. Vrahos šel mlčky za králem. Jeho maska B-arta lehce znervózňovala, ve svém okolí by nepovolil takovoto výstřední doplňky. Štěstí tomu chtělo a Sylas s Elyneou jim šli napřed, respektive Chiss šel a tlačil před sebou Elyneou na vozíku.

Vrahos udělal ironickou narážku na to, že se Sylas a Elynea dobře bavili. Ihned zpražil svého padawana nesouhlasným pohledem, a ačkoliv Sylas neviděl jeho skrytou tvář ihned sklopil oči. Z B-arta šla úplně jiná energie než před půlhodinou, kdy se viděli naposledy. B-art se ji zeptal, co přesně se jí stalo na Bilbringi. Elynea oba upřeně pozorovala z podhledu. Bylo cítit jisté napětí, které postihovalo snad všechny přítomné osoby mimo B-arta a Sylase a Shaanti si byla jista, že chce být, co nejdříve pryč. Řekla, co se jí stalo, i když si to pamatovala nejasně. Vrahos řekl, že i když přestala věřit v něj a v Jedie, stále věří v Sílu. Alespoň něco ji naučil. Elynea chtěla hned něco říct, ale B-art jí předešel. Poděkoval Vrahosovi a taktně mu řekl, aby už odešli. Vrahos se očividně neostýchal a s doprovodem B-arta se vraceli k lodi.

Elynea nevěděla, co říct. Bylo toho tolik, co jí tížilo, ale slova vázla. Vrahos řekl, že akceptuje její rozhodnutí. Oba věděli, že nepůjde v jeho stopách. Elynea si ale nebyla jistá. Část jejího já, ta, kterou by tak rád viděl její mistr, část, která nechtěla být slepá proti zlu a teroru v galaxii, by chtěla následovat Jedie do lodě a nechat celou Rhumii za sebou. Vrahos řekl, že přijetí jejího rozhodnutí je poslední lekce, kterou ji dal. Měla si dát pozor, protože příště by už nemusel být na blízku, aby ji zachránil. Poslední slova, než se mistr otočil na patě a vzdálil se k lodi. Na její stále ještě bolavé rameno přiložil ruku Sylas. Řekl, že Vrahosovi věří. Vrahos stále věří v Elyneou a v to, že bude konat dobro. A tak učedník následoval svého mistra, zatímco Elynea se vrátila zpátky k B-artovi.

Sylas a Vrahos letěli na Shedu Maad. Sylas se mistra zeptal na utajované informace o jeho rodičích. Vrahos byl překvapen, nikdy tyto informace neslyšel. Sylas mu vysvětlil, že se je dozvěděl od Keliga. Sylas řekl, že je klíčem ke zničení Sithů Pravidla dvou. Vrahosovi to ale nedávalo smysl, ti Sithové jsou zničeni. Zemřeli společně s Darth Erdegem. Sylas měl ale podezření, že stále existují.

Lod' se vynořila z hyperprostoru a před nimi se objevila planeta Shedu Maad. Dva Jediové vyšli z lodi. První, kdo je přišel pozdravit, byl mistr Kelig, který stál už na nohách. Vrahos byl rád, že je mu už lépe. Sylas řekl, že musí odletět na Naboo. Vrahos souhlasil, ale neměl se tam zdržovat dlouho. Vysvětlil, že se s Keligem shodl na tom, že bude povýšen na Rytíře.

Sylas přistál v hangáru paláce. Ihned si všiml osoby, která tam na něho čekala. Sylas seskočil ze své stíhačky dolů a rozeběhl se směrem k osobě. Byla to Kelisha. Přivítala ho se slzami v očích a obejmula ho. Sylas jí obejmutí oplatil. Usmál se a v klidu řekl, že ji přece učil kontrolovat emoce. Kelisha řekla, že si myslela, že je mrtvý. Řekl, že myšlenky na ní mu bránily zemřít. Kelisha se podívala na Sylasovu tvář, všimla si menší popáleniny, která ani nebyla skoro vidět. Šáhla na to místo a pohládila ho. Poté si druhou rukou přitáhla Sylasovu hlavu a políbila ho. Chissovi tloukalo srdce jako nikdy předtím, cítil vzrušení, a i pocit lásky. Poté se od toho odtrhl a přestal s líbáním. Kelisha mu řekla, aby poslechl své srdce. Po chvilce ticha se Kelisha otočila a našťvaná se vydala pryč, ale na poslední chvíli jí Sylas chytil za ruku. Kelisha se otočila zpět a usmála se.

O pár hodin později. Sylas i Kelisha leželi vedle sebe, byli zakrytí peřinou a celkem zpocení. Kelisha řekla, že tohle ho v řádu Jedi nenaučí. Sylas si vzpomněl na dárek, který dostal od Elyney. Rukou sáhl na zem, kde leželo jeho oblečení, a nahmatal uchovaný modrý květ. Dal ho své milence. Zeptala se ho, jak dlouho tu bude. Sylas řekl, že pouze tři dny.

Ráno se oba dva vzbudili. Dopřáli si společnou snídani i sprchu. Poté celý den strávili tím, že relaxovali. Sylas si vzpomněl na to, že má spousty povinností, a hlavně na to, že nemůže zklamat svého mistra. Řekl, že až bude po všem, budou spolu navždy. Po pár dnech se Sylas a Kelisha rozloučili a mladý Jedi se vydal zpět na Shedu Maad. Jedna jeho cesta skončila, ale další začíná.

Stark seděl ve své lodi a držel helmu, kterou mu nedávno ukradli. Věděl, že ten zloděj to neudělal jen tak. Někdo si ho najal. Všiml si bílého papírku v helmě. Byla na něm zpráva, kde kdosi psal Wolfovi, aby se dostavil na Tatooine, až tomu lovcí ukradne výbavu, kvůli odměně. Stark byl odhodlaný zjistit, o co tu jde. Když se další den probudil, oblékl si výstroj. Brnění si vylepšil o malý raketomet. Nastavil kurz přímo na Tatooine.

Zanedlouho Stark dorazil na Tatooine. Když přistál, tak si pro jistotu ještě vzal mini-blaster pro případ nouze. Jakmile to udělal, tak vyšel ven. Bylo neuvěřitelné vedro a slunce pařilo. Brnění ho chladilo. Zašel do Mos Eisley, aby našel nějakou stopu.

Bylo tam rušno, občané byli skoro všude. V jednu chvíli do něj jeden spěchající vrazil. Stark ho okřiknul, muž ale zareagoval agresivně. Stark ho tedy pohotově zastřelil. Žádné výhrůžky si nenechal líbit. Všem se omluvil za nepříjemnost a dvěma chlapům zaplatil za odstranění mrtvoly. Jakmile to vyřešil, tak vyrazil do kantýny na drink.

Když tam přišel, nestačil se divit. Skoro nikdo vevnitř nebyl a ani hudba nehrála. Stark si tedy povzdychnul a šel k baru. U baru nikdo nestál, takže chvíli počkal. Za chvíli k baru přišel veselý muž. Stark si objednal čistou vodu. Muž kývnul a podal Starkovi sklenici s vodou. Stark vypil celou sklenici najednou. Když to udělal, tak se najednou muž začal hlasitě smát a radovat. Stark nejprve nechápal, ale najednou se mu začala motat hlava a spadnul na zem. Nemohl se hýbat. V ten moment přišla do kantýny skupina lidí. Barman chtěl svoji odměnu. Skupina se začala smát a barmana nemilosrdně zastřelila. Starkovi došlo, že to celé byla past. Po chvíli k němu přišel jeden člen skupiny. Usmál se na něj. Chtěli ho najít, ale on byl tak laskav a přiletěl za nimi sám. Jeho brnění pro ně znamenalo mnoho. Šéf bude spokojený.

Stark naštvaně plivnul muži do obličeje a řekl, že jsou to jen zloději, kteří si zahrávají s ohněm. Muž nasadil vážný výraz a dodal, že to se ještě uvidí. Jakmile to dořekl, Starka omráčil.

Už když se svou stíhačkou Nyss Ilraen vystoupila na kraji soustavy z hyperprostoru, cítila, že je něco špatně. Síla, se kterou byla od narození silně spjata, se chvěla a přenášela neklid i do její mysli. Narůstal každým okamžikem, kterým se blížila k temné, šedo zelené planetě Barab I, nacházející se ve stejnojmenném hvězdném systému. Pokud vše dobře dopadne, brzy bude patřit do Unie svobodných systémů.

Byla poslední členkou osmičlenného týmu Rytířů Irustsis, kteří měli vyjednat s představiteli největších kmenů připojení. Takové množství Rytířů sice nebývalo při diplomatických misích obvyklé, ale vzhledem k charakteru zdejších obyvatel, rasy Barabelů, se členové Hand shodli, že by mohlo být velmi prospěšné. Dlouhou dobu v sobě mají Barabelové zakořeněný ohromný respekt k Rytířům Jedi, díky pomoci při ukončení občanské války, která devastovala jejich svět i druh. Cílem bylo ukázat, že Rytíři Irustsis jsou pravými dědici odkazu tehdejších Jediů, že oni jim zvládnou pomáhat mnohem lépe než ti současní a že Unie zajistí jejich strmý hospodářský růst. Na oplátku Barabelové poskytnou své vojáky, kteří díky přirozeným agresivním loveckým instinktům a fyzické stavbě budou cennou podporou pro unijní válečné síly. Krása tkvěla v tom, že to byla naprostá pravda a nejednalo se o žádné prázdné sliby.

Systémy X-Wingu zachytily signály stíhaček jejích kolegů z planety. Ani náhodou jim neměla za zlé, že na ní nečekali, neboť je sama požádala, ať se drží původního časového plánu. Bylo by zbytečné Barabely urazit zpožděním celé skupiny z tak prostého důvodu, kterým bylo zdržení jedné členky při potlačení bezvýznamného povstání na Mon Calamari. Objevila se tam dvojice Quarrenských Temných Jediů a pokusila se vyvolat celoplanetární rebelii obou druhů proti Unii. Možná pocházeli ze zaniklého Xenonova impéria, ale mrtvoly jí to nebyly schopny potvrdit. Působili sice jako nebezpeční bojovníci, ale proti jejím schopnostem nebyli soupeři. Dělal si naděje, že, když bude nápomocná i při této misi, mohlo by to být záminkou pro vysněné povýšení na Mistryni Irustsis. Měla na to. Věděla, že je lepší než většina členů řádu, a věděli to i ostatní.

Připající kontrolka ji vytrhla z přemýšlení a na displeji se objevilo, že brzy bude v atmosféře. Když se vrátila ze snů, dopadla na ni tíha nevysvětlitelného narušení v Síle stokrát mohutněji. Cítila malou, ale stálou bolest v hlavě a žaludek se jí sevřel nervozitou. Přinutila se znovu pohlédnout skrz kokpit na planetu. Zblízka vypadala jaksi jinak. Temné mraky halící část, na níž panovala noc, se zdály být nepřirozené. Pokřivené. Křičící do vesmíru hrůzy.

Stíhačka se znenadání otrásla, když vstoupila do atmosféry, a ona s ní, ač z jiného důvodu. Celou jí prostoupil chlad. Smrt. Pokusila se proti tomu obrnit, ale vlny Temné strany to úplně ignorovaly. Nic takového dosud nezažila. Zatímco prolétávala mračny, jen těsně jí míjely blesky. Snažila se zbystřit si reflexy, ale nikdy ještě nepostřehla, že by její spojení se Sílou bylo tak odlišné od normálu. Příliš nepomáhalo, že každý záblesk oslnil celou oblohu, což bylo dané tím, že veškeré dění na Barabu se

odehrávalo jen v noci, protože část natočená k mateřské hvězdě byla terčem gama, infračervených a ultrafialových paprsků.

Po chvíli se dostala k povrchu a zauvažovala, kde přistane. Nikde neviděla světla, žádné známky domorodých kmenů či kosmodromu, který postavily místo původního, zničeného před skoro třemi staletími při válce s Yuuzhan Vongy. Nakonec zamířila k místu, kde podle signatur přistály lodě zbytku týmu. Celá oblast okolo byla rozlehlá planina, a tak, protože neviděla ani živáčka, se vzhledem k naprosto šíleným okolnostem rozhodla přistát trochu dál, aby mohla nejdříve obhlédnout situaci.

V klidu dosedla na zem, zhluboka se nadechla, ale ani se už nepokusila situaci prozkoumat Sílu. V dlani sevřela svůj světelný meč a chladný kov jí dodal tolik potřebnou odvalu. Otevřela kokpit a přemetem se dostala z lodi. Hned při dopadu málem spadla, když ji udeřil tamější vzduch. Samozřejmě věděla, že ovzduší na Barabu je vlivem téměř nepřetržitých nočních lijáků, nyní však scházejících, stále vlhké, ale nebyla to zvýšená vlhkost, co ji vyvedlo z rovnováhy. Pach Temné strany. Ne té, kterou užívali Rytíři Irustsis. Ne té, na kterou narazila při boji s Temnými Jedii. Bylo to tlející zlo, které znečišťovalo okolí více než jakýkoli jed. Smrt a utrpení. Ani když držela useknuté a napůl usmažené quarrenské hlavy, je necítila tak hmatatelně, a to teď kolem ní nebyly žádné mrtvoly...

Něco jí sevřelo kotník. Instinktivně ucukla, napůl se otočila a s rychle zapnutým mečem sekla. Okamžitě si všimla, že to, co uťala, byla lidská ruka. Podívala se na osobu, které patřila a vydechla zděšením. Podle obleku jí vmžiku identifikovala jako jednoho z Rytířů Irustsis. Ten najednou odlepil hlavu ze země, na níž ležel, a s mírným přetočením k ní vzhlédl. Netvářil se rozzuřeně, či udiveně. Jeho výraz, jeho vpadlé oči ji prosily. O co? O pomoc? O ukončení utrpení, kterým podle vzhledu těla prošel? Znovu si ho prohlédla. Nedokázala pochopit, co se mu stalo. Ne, tohle nemohli udělat Barabelové. I kdyby ho mučili, tahle zranění byla způsobena Sílou. Temnou stranou Síly, ale schopností, kterou neznala.

Chtěla od napůl rozloženého těla odvrátit pohled, ale stále živý a němý obličej ji nepouštěl. V ten moment si konečně uvědomila, na koho hledí. Prohlédla skrz jizvy, mrtvé a rozteklé tkáně a poznala ho. „Ne,“ vydechla podruhé, ale tentokrát s mnohem větším smutkem. Přidřepla si k tělu, opatrně ho uchopila a nadzvedla hlavu a horní část trupu k sobě. Byl tak lehký. Rebar.

Její přítel neodpověděl. Jeho pohled se vzdaloval a mizel. Lehce s ním zatřásla. S větší naléhavostí, než měla v úmyslu, se zeptala, co se tu stalo. Z úst vyšla změť zvuků, která nedávala žádný smysl, následovaná vykašlanou krví. Blekotal dál, zatímco obličej se měnil v různé grimasy a tělo umíralo. Mohla jít do stíhačky pro lékárníčku, ale věděla, že ta nepomůže. Pokusila se ho dotknout skrz Sílu a, když to udělala, spatřila zkázu. Hořící domy, mrtvoly padající po desítkách, šilící počasí a uprostřed démona ohánějícího se rudou čepelí a devastujícího okolí energií, která mu vycházela z druhé ruky. Nic proti němu neobstálo. Démon na ní pohlédl skrz svou masku a ona vyděšením vypadla ze soustředění.

Rebar z posledních sil řekl, aby Nyss utekla, než bude pozdě. Obličejové svaly mu ochably. Tělo se změnilo v beztvárovou krvavou kaši, která po jejím obleku stékala dolů a zanechávala za sebou odpornou špínu. Všechny kosti, maso, orgány splynuly v jedno. S nenávisným výkřikem vyskočila na nohy a znovu tasila čepel svého meče. Zabije démona, který mu to provedl. Neměla představu, kam míří, ale rozeběhla se vpřed. Bylo jí to jedno. Zabije Rebarova vraha a nic ji neodradí. Ať je jakkoli mocný, pocítí sílu jejího hněvu.

Ač se snažila sebevíc, odhodlání každým krokem klesalo. Ze sprintu přešla do klusu, a nakonec zůstala u rychlé chůze. Byla rozhodnutá nemít strach, ale přesto ztuhla, když spatřila, jak se k ní plíží skupinka bytostí. Toužila před nimi utéct, ale něco jí drželo na místě, a tak proti nim alespoň namířila svůj žhnoucí meč, jehož záře ale z nepochopitelných důvodů pohasínala. Okolní temnota ji stravovala a vysmívala se jí do tváře. Konečně si je mohla prohlédnout. Byla to skupinka Barabelů. Nebo to alespoň bývali Barabelové. Teď to byly jen potrhání skořápky. Některým chyběly končetiny, část hrudníku, jiným vylézaly kosti a další měly prázdnou místo orgánů. Páchla z nich Temná strana, samozřejmě. Kdo? Jaký Sith tohle provedl a hlavně proč?

Jeden Barabel k ní natáhl dřevěný pařát, který měl místo pravé ruky. Všimla si, že sevření povolilo a ona se mohla vzdálit. Nepronásledovali ji. Rozhodla se pokračovat, ale samou nervozitou nedávala

pozor, kam šlape. Zakopla a spadla. Kvůli kletbě se jí do úst dostala hlína. Spálená hlína, doslova jí v puse hořela. Rychle ji vyplivla a teprve teď pohlédla soustředěně na okolní přírodu. Ani ona nebyla ušetřena devastací strašlivým vírem temnoty. Tráva byla černá. Dotkla se jednoho stébka a zjistila, že zuhelnatělo. Proces trvající miliony let... Nemožné...

Prvotní překvapení ji už částečně obrnily, a tak šla dál. Cestou mýjela další ukázky pokřivené přírody, živé či neživé. Strom s větvemi přitavenými ke kořenům. Kámen rozpouštějící se pomalu v lávu. A potkávala i další osoby. Mnoho Barabelů a sem tam Rytíře Irustsis. Všichni byli mrtví, ale někteří stále chodili a svými pohyby připomínali loutky, kterými někdo kolem ní sehrával divadlo. Někdy zaútočili, jindy prosili o pomoc, utíkali před ní, ignorovali ji... Nezastavovala, ačkoli neznala cíl cesty. Jakási otupělost, která se v ní zčistajasna objevila, ji bránila na cokoli výrazně reagovat.

Po dlouhém a vyčerpávajícím pochodu spatřila menší pahorek, u nějž si chtěla odpočinout. Všudypřítomná aura Temné strany vyčerpávala více než jakákoli fyzická zátěž. Když k němu došla, zjistila, že to není přírodní útvar. Byly to stovky, ne-li tisíce rozkládajících se barabelských těl. I když se tomu snažila bránit, její mozek si skládal mozaiku toho, co se tu odehrálo. Vzdušovala, ale pak představám podlehl. Viděla smrtící vír pulzující modrou energií, červené nitě vinoucí se kolem bojovníků marně bojujících s démonem. Nikdo se k němu ani nepřiblížil až na jednoho...

Démon na ni znovu pohlédl a ona zároveň zaregistrovala dotek na rameni. Ustoupila o krok na stranu, ale tentokrát s útokem počkala a dobře udělala. Do náruče jí klesl mohutný Twi'lek, její bývalý mistr a slavný hrdina z bitvy o Kamino. Byl jediným, na jehož těle rozeznala zranění od světelného meče. To mohlo znamenat, že se k útočnickovi dostal dost blízko, aby ho nějakým způsobem ohrozil. Jak vidno, marně.

Ani nečekala, že na ni promluví, protože ústa mu z obličeje zmizela. Prostě tam nebyla. Netušila, co má dělat. Byla ztracená. Uprostřed planety zející v Síle jako vřed. Plné věci narušujících přirozený řád vesmíru. Měla svého přítele, Rebara, poslechnout. Utéci a varovat ostatní v chrámu na Borosku. Chtěla se už vydat ke stíhačce, ale Twi'lek napřáhl zbytek levé ruky a ukázal na místo, kde se okolní temnota zdála jaksí nejtemnější. O moment později se rozplynul. Nebylo to však obvyklé jedijské splnutí se Sílou. Něco nebo někdo jeho tělo neskutečnou rychlostí zahřálo tak, že se vypařilo.

S bzučící čepelí a náhle nalezenou odvalu se postavila přicházejícímu stínu. Vyzvala ho, aby se vzdal. Řekla to spíše pro sebe, aby si zvýšila odhodlání, neboť neočekávala, že poslechne. Odpovědí bylo hluboké zasyčení a dunivé kroky těžkých bot, které se k ní přibližovaly. Jedna noha dopadla na zem tak tvrdě, že vyvolala slabé zemětřesení a Nyss se jen stěží udržela ve stoje. Rozhodla se nedat mu příležitost provést znovu něco podobného a zaútočila.

Uchopila svůj meč, jako by se chystala použít elegantní výpady druhé formy Makashi, ale pak znenadání napřáhla paže a obouručně provedla tvrdý sek páté formy Djem So. Věřila, že bude překvapen stejně, jako bývali všichni soupeři, kteří nikdy neodhadovali tak ohromnou sílu v pažích ženy. Naučila se totiž posílit si končetiny skrz Sílu a rychle přemoci zaraženého nepřítele.

Démon držel světelný meč pouze pravou rukou a až do poslední chvíle jím mířil k zemi. Jejím výpadu se postavil jednoduchým máchnutím zprava doleva. Zdálo se, že vůbec nejeví zájem o její útok ani jeho formu. Brzy pochopila proč. Když se rudé čepele střetly, energie úderu s ní mrštila několik metrů do strany, zatímco meč jí vylétl z prstů, za letu se vypnul a ztratil v okolní temnotě. Bez hnutí ležela a vzpomínala se z rychlé porážky. Ještě nikdy, nikdy neviděla nikoho vyvinout takovou sílu.

Stál několik metrů od ní a ona slyšela přes masku ponurý smích, který ji vyzýval k dalšímu útoku. Byla na pokraji sil a on to věděl. Neviděla žádný důvod, aby pokračovala v boji. Nic jí nepohánělo vpřed. Žádná naděje, žádný... Vzpomněla si na Rebarovu mrtvolu. Na to, jak trpěl, jakou bolest musel zažít. Na to, jak jí miloval a jak ona jeho. Na to, co spolu prožili a mohli prožít. Pomsta, pomsta, pomsta. To slovo jí celou naplnilo. Pohltila ji Temná strana jako nikdy předtím. Stala se Temnou stranou.

Pořád ležíc na zemi vypustila z obou rukou záplavu blesků. Démon je bez problémů odrážel do stran vztyčenou levou dlaní, avšak zaregistrovala, že plně upoutala jeho pozornost a on si jí zaujatě prohlížel. Chvilí se ho snažila přetlačit, ale i přes nehasnoucí hněv jí docházely zásoby Síly, ze kterých mohla čerpat. V moment, kdy se ohromná salva nezadržitelně scvrkávala v slabé pramínky praskající elektřiny, pokrčil prsty a vypustil vlastní salvu výbojů Temné strany. Ty se jí bez odporu zaryly do těla

a ucítila, jak jí začínají tát kosti a měnit se v kapalinu. Řvala utrpení, ale nebylo to nic platné. Mozek, který se nasákl částí tekuté lebky, zešléle a promítal záblesky, zatímco se zmítala v křečích.

Hleděla na ni smutná rudá tvář. Osm červených světelných mečů se střetlo v oslnivém výbuchu. Dvě bouře sithských blesků se přetlačovaly, mlčící, ale zároveň prosící. Znovu rudá tvář ozářená postupně všemi existujícími barvami, dokud neskočila s tou, která k ní nejvíce neseděla. Slyšela slova zrady, výbuchy hněvu, vítězný smích jednou, ne, dvakrát, třikrát... Roh napíchl svou oběť, ale sám se přitom zlomil...

Spoustu dalších obrazů ihned zapomněla, ale utkvěla v ní rudá tvář. Tak blízká i vzdálená. Cítila ji kolem sebe milionkrát, ale také jen jednou. Jednou jedinkrát a úplně jinak...

Křeč ustala a ona ležela na tvrdé zemi, avšak bolest neodcházela. Přála si umřít, zničená tím, co na planetě viděla a cítila po celou dobu své přítomnosti. Ale i to bylo nic v porovnání s okamžikem, kdy to okusila na vlastní kůži. Měla přivřené oči, ale nepotřebovala vidět, aby chápala, že by měla být mrtvá. Něco ji drželo naživu, i když nechtěla. Nebylo to spravedlivé.

Démon se k ní přiblížil a síla jeho vůle ji donutila přes vlastní odpor pohlédnout na masku. Zeptala se ho, kdo je, ač jí to vlastně nezajímalo. Chtěla jen následovat Rebara do věčného spánku. Démon řekl, že je plamenem pomsty. Budoucnost galaxie, Sithů a jejich Císaře. Dass. Sundal si masku a objevila se rudá tvář. Stejná jako v záblescích, ale zároveň odlišná.

Císař Sithů... Slyšela zvěsti, že učedník Kraye Sise, Kayn, s ním přežil souboj, ale nyní nechápala, jak to dokázal. Byl nezastavitelný... Její myšlenky se najednou zpětrhaly, když jí zpomalil tlukot srdce. Sith si vychutnával pocit absolutní moci, užíval si skutečnost, že nyní žije pouze skrz něj. Byla duše uvězněná ve skořápce udržované při životě Temnou stranou.

Odsouzená k dalšímu utrpení ztratila veškeré sebezáchovné pudry a vykřikla, že je to jen podlý bastard, kterou si troufne maximálně na skupinu obyčejných Rytířů, ale kdyby se setkal s Krayem Sisem, zemřel by strachy.

Maska, kterou měl v levé ruce, se rozlétla v explozi, po níž nezbylo ani smítko prachu. Dass řekl, že až se s ním setká, zemře on. A ona mu umožní získat na to dostatečnou moc. Přistoupil k jejímu zuboženému tělu a ona nemohla nijak ucuknout. Vše v okolí se rozostřilo do červené záře, ale teď už nespátřila problikávající obrazy. Viděla jen rudou barvu všude kolem ní, na ní, v ní. Bolest a temnota šly v závěsu za rudou aurou a naplnily ji. Nyss Ilraen vykřikla v hrůzné agónii a její hlas rozechvěl Sílu po celé galaxii.

Sithský lord Honworddas seděl v meditační poloze na chladné podlaze a oběma rukama kroužil několik centimetrů nad bezvládným tělem před sebou. Anebo spíše nad změtí organických látek, které se kdysi říkalo tělo. Pronášel prastará slova v nesrozumitelném jazyce. Chvilími mumlal na hranici slyšitelnosti, chvílemi řval hlasem trhající ušní bubínky. Kousek po kousku se snažil obnovovat životní funkce alespoň na existenční úroveň a částečně vyléčit smrtelná zranění, kterými byla posetá. Věděl, že není v jeho, ani v ničích jiných možnostech zařídit, aby žila, ale jemu stačilo, aby přežila dostatečně dlouhou dobu. Bude to náročné, ale věřil, že pět měsíců zvládne oddalovat její konec a poté... Poté bude mít, co chce, a její utrpení konečně skončí.

Nebylo mu jí líto jako ostatně nikoho. Možná byla silnou bojovnicí, ale nikdy neměla hrát významnou roli v galaxii, dokud ji Síla nezavála do cesty jeho bratrovi...

Do dveří něco tvrdého zabušilo, jak se k němu snažily dostat wampy. Zaklel, protože, zatímco je nechal ležet uspané v zadní části raketoplánu, úplně na ně zapomněl. Opatrně, aby nic nepokazil, přerušil svůj rituál, vstal a došel k už téměř proraženému otvoru. Sílou ho otevřel a dovnitř se vřítily dvě ohromné bílé nestvůry. Okamžitě je upoutalo ležící tělo, o němž si myslely, že jim bylo jako vždy při příchodu jejich pána přineseno k jídlu. Tentokrát je ale Word zastavil. Nedbal jejich nesouhlasného vrčení a výhrůžného máchání tlapami, a pomalu, ale důrazně je donutil opustit kajutu a dopřát mu potřebný klid. Nechal je vejít do místnosti, kterou z původního místa, kde přespávali Noční pláště při delších cestách, upravil pro jejich chov, ze skladu jim Sílou přitáhl dva částečně ohlodané a zaschlou krví ušpiněné tauntauny a zamkl je tam.

Chvilí uvažoval, jestli je nemá znovu uspat. Nakonec si to rozmyslel. Na Barabu je Sílou omráčil, protože tamější nexus Temné strany v nich probouzel naprosté šilenství, při kterém byly nebezpečné nejen jemu, ale i sobě samotným. Vždyť i on se musel plně soustředit, aby nepodlehł všudypřítomné temnotě a udržel si chladnou hlavu. I přesto, že on sám se skrz tento strašlivý hněv navrátil, nebyl zcela imunní proti jeho jiným účinkům. Ani se neodvažoval pomyslet, jak bezbranní museli být všichni ostatní, kdo se mu tam postavili.

Mezitím zaběhl v rychlosti zkontrolovat autopilota, kterému přenechal pilotování zpátky na Mandalore. Cesta se tím sice trochu protáhla, ale on neměl dostatek času, aby se mohl o řízení postarat. Navíc tenhle model autopilota byl jeden z nejmodernějších v celé Unii, stejně jako veškeré vybavení, které nechal v lodi vyměnit či nově nainstalovat. Díky tomu byla paradoxně nejméně kvalitní samotná konstrukce raketoplánu. Nikdo by jistě nic nenamítal, kdyby si na Mandaloru nechal vyrobit nějaký nový přesně podle svých představ, ale jemu se tak moc líbilo, že používá loď, kterou mu Sithové po souboji s Kaynem na té planetě prakticky nechali, že byl ochoten strpět tu trochu nepohodlí.

Vrátil se zpátky k umírající rytířce Irustsis. Ano, cítil to z ní. Povstávající moc temnoty. Větší, než tato galaxie kdy spatřila. A bude patřit jen jemu. Samozřejmě to nebude lehké, neboť se bude pohybovat neustále na ostří nože. Jeden špatný krok a vše bude v troskách. Neočekával, že ho před Krayem a Kaynem zvládne schovávat navždy. Až to odhalí, nesmí pojmout podezření, ale musí to přijmout přirozeně jako logickou věc, která je očekávatelná. A pokud na to půjde opravdu chytře, možná je i přiměje, aby mu pomohli.

Dlouhou dobu zvažoval, jaký mohl být původní úmysl jeho bratra a jestli mu teď nehraje přímo do karet. Především si totiž nebyl jistý, zda vůbec ví o jeho existenci a případně, jaký význam této skutečnosti příkládá.

Bral ho jako hrozbu nebo ne? Mohl tušit, že vycítí, co se na té planetě stalo? Když si rozebral věc ze všech stran, došel k názoru, že ne. Minimálně překazil jeho původní plán. Nejdříve si říkal, že by bez jeho pomoci přeci brzy zemřela, a tak jeho bratr plánoval, že bude zachráněna. Znělo to logicky, ale stále mu neladila jedna věc. On byl pravděpodobně jedinou bytostí v galaxii, která ovládala dostatek schopností souvisejících s životem a smrtí skrz Sithskou magii, a i tak uspěl jen těsně. Stačilo by o trochu horší načasování a byla by do pár dní definitivně mrtvá. Bodem zlomu bylo, že neměl potuchy, co by se s ní a temnotou, kterou v sobě měla, dělo, pokud by zůstala umírající na Barabu. I bez konkrétních představ si odvodil, že něco, co by se jeho bratrovi hodilo. A to se teď už nestane.

Dovolil si drobný úsměv na tváři. Ti šílenci, kteří byli bohužel všichni jeho bratry, jednou pochopí, jak strašlivě mylné jsou jejich představy o tom, co představuje pravou moc Temné strany. Oni by nikdy nedokázali to, co on. Když zemřel Sceletonovou rukou, nepřijal svůj konec a jeho duch se snažil vrátit zpět. Bez ustání dorážel na svého bratra, sledoval, jak podléhá šilenství, a nakonec se chopil příležitosti. Díky napojení na něj, byl prvním a dost možná jediným, kdo dokázal přesně určit význam celogalaktického otřesu Síly vyvolaného při konci masakru na Barabu. Pro všechny ostatní to byl jen další z mnoha znaků nárůstu moci Temné strany a necítili v něm nic konkrétního. K jejich vlastní smůle.

Znovu se posadil a zahájil další z temných rituálů, jež se naučil ovládat, když se kolébal na pomezí mezi životem a smrtí. Pravděpodobně kvůli tomu, že jeho duch byl neustále volán zpátky do podsvětí, čemuž musel dennodenně vzdorovat, měl se smrtí dostatečné spojení, které mu umožňovalo si s ní částečně hrát, pozdržovat ji či přibližovat. Nebýt toho, tak nejenže by nedokázal pomoci Nyss Ilraen, ale také by vůbec nemohl udržovat ve funkčním stavu Carscheho tělo hostící jeho ducha...

Náhle ucítil, jak se mu v malíčku poblíž nehtu na levé ruce objevila bolestivá křeč a plazila se vpřed. Bez váhání vytasil svůj krátký červený světelný meč a celý prst si usekl. Aniž přerušil soustředění, povzdechl si. Brzy si bude muset najít nové tělo, skrz něž bude schopen zas na nějakou dobu schopen veškerých obvyklých interakcí s normálním světem. Ještě dlouho potrvá, než si HO připraví, aby mu pomohl se vrátit k životu zcela a bez jakýchkoli omezení...

Král seděl ve své pracovně, která vypadala oproti celému paláci dosti skrovně. Stěny byly kryté knihovnami s knihami všeho druhu – filozofie, technické příručky, válečná literatura, poezie a historie planety. Nechyběli skříňe se záznamy a kompromitujícími materiály, vitríny s metály a různými předměty, které B-art všemožně získal. Prsten Královny Matky Hapeského konsorcia, Malumův plášť,

váza z Kalee, mandalorianská helma a mnoho dalšího se vyjímalo na poličkách a král na ně zahleděně koukal. Myšlenkami byl však úplně jinde, nemyslel na svá tažení ani bitvy, ale spíše na dění posledního dne. Člověk by ani neřekl, že schůze se jmenováním Dor-Sseho do funkce, návštěva posílů z Armády Nového Světa, uzdravení Elyney rukou Vrahose a jeho padawana proběhla nejen v jednom dni, ale dokonce v pár hodinách. Král byl z těch všech intrik, výhružek a vypjatých situací dosti unaven. Přesto ale nemohl usnout. Nedala mu klidu slova Elyney, která pronesla po odletu Vrahose. Nekompromisně odsekla, že chce být sama a svižně zmizela k sobě. Nemusel být Jedi, aby pochopil, jak moc našťavaná byla a pořád musí být.

Ať už byl Vrahos sebelepším bojovníkem, na krále moc sympaticky nezapůsobil a s Elyneou se v dobrém zrovna nerozešel. Na rozdíl od jeho padawana Sylase, který na oba udělal dobrý dojem a B-art byl jen kousek od toho požádat jej, aby na Rhumii zůstal také. Jenže to by se už Vrahos rozzuřil stoprocentně, pomyslel si B-art a zasmál se pod vousy.

Nejdříve uvažoval, že by se prošel po paláci a navštívil Elyneu, ale usoudil, že nejlepší bude ji nechat o samotě. Přesto se mu toho ale honilo v hlavě tolik... Byl si téměř jist, že by stejně neusnul. Podíval se na hodiny a zjistil, že není ani moc pozdě. Minulá schůze válečného štábu skončila dosti předčasně kvůli posílům z Armády Nového Světa, a tak se rozhodl, že nebude na škodu v ní pokračovat i přes neobvykle dlouhou přestávku.

Generálové a správci se sešli ve stejné zasedací místnosti. Až na pár jedinců byli všichni perfektně připravení, jen pár jich přišlo s kruhy pod očima. Chvilí formálního tlachání vystřídala otázka, která pronásledovala všechny zasvěcené. Prázdnota pokladnice byla znovu na stole. Správa financí jako taková byla pojatá velmi špatně – daně byly vybírány chaoticky a nespravedlivě a do pokladny ve finále teklo jen malé procento toho, co mělo původně přijít. Nepočítaje obchod, ve finále do Rhumie tekly finance primárně z ukořistěného zlata z tažení. Paradoxně nejčastěji byli z planet říše bráni pouze branci do armády. Ne však peníze na jejich zbroj, kterou už zase platil trůn. Proto se ekonomika Rhumie vyvíjela jako na periodické křivce. Po tažení šla prudce nahoru, peníze se rozházely a šla zase poměrně rychle dolů. Proto bylo nutné nové tažení, vojáci nasedli do lodí, dobyli další území a z toho se zase čerpalo dalších pár měsíců. Byl to velmi vysilující a špatně postavený náčrt, který by měl fungovat spíš jako krátkodobé řešení než dlouhodobý plán. Reforma byla nutná. B-art nemusel dlouho dumat, koho na tuto pozici dát a vybral svoji bývalou milenkou a zástupkyni trůnu Indi Sarahie, ke které měl bezmeznou důvěru. Byla prudce inteligentní, mazaná, měla dobré způsoby a dobře vypadala. Nový správce pokladny a ministr financí byl zde. Už toho večera poslal na Corellii zprávu o tom, aby ukončila diplomatickou misi a vrátila se domů.

Přednesl tuto ideu mužům v místnosti a všichni až na současného správce pokladny, poměrně neschopného Schill-Sofu, souhlasili. Tento konsensus nahradila otázka admirála Ael-Immara, jak dopadlo vyjednávání s Armádou Nového Světa. B-art se tohoto mírně obával a nebyl si jist, jak to generálům a ministrům podat. Zbývala jen pravda, do které se královi teda moc nechtělo. Řekl, že se dohodl na spolupráci. Nedalo by se říct, že by poradci tuto odpověď nečekali. Pro porážku Sithů cokoliv. Přesto by se ale nedalo říct, že by je překvapilo, kdyby je král poslal zpátky domů. Pověst této frakce byla natolik znepokojující a v blízkosti krále se nacházelo tolik uživatelů Síly, že jejich odmítnutí by bylo pochopitelné.

Armáda Nového Světa pomůže s výcvikem elitních jednotek v boji proti uživatelům Síly. Zaútočí na klonovací zařízení Sithů. O to se postará osmá divize, která je z elitní desítky v současném stavu v největší počtu. Hned až odstřihnou Dasse od přísunu uživatelů Síly, bitvy se hned budou svádět jednodušeji a Rhumie bude o důležitý kousek blíž k finálnímu zničení Sithů. Chissové odstoupí od svého spojence a s trochou štěstí se na dalších pár let žádný velký pán ze Sithu neobjeví. Schill-Sofa se provokativně zeptal, co na to asi řekne Orlice. B-art řekl, že ta se nic nedozví, stejně jako veřejnost. Dodal, že Elynea Shaanti opustila řád Jedi a je nyní čistě ve službách Rhumijské říše. Upřednostnila svoji domovinu před svým mistrem a přáteli. Alespoň jedna vskutku příjemná zpráva v tak nepěkné době. Jeho muži přikývli, povětšinou mile překvapení.

Další věcí bylo získat převahu ve vesmíru. Loděnice Rhumie jsou vytížené. Na vybudování nových továren a doků není čas ani peníze. Generál Laers Dav-Oit byl jedno z dalších železek v ohni krále B-artu. Ve vesmíru měl potíže, ale v pozemní bitvě se mu nemohl nikdo rovnat. Brilantní, skvělý, tvrdý voják, který na slovo poslechne vše, co se mu řekne. Jako jeden z mála byl s plánem srozuměn. Chtěl doky a továrny obsadit. Všichni se chvíli dohadovali, komu je obsadit. B-art nakonec řekl, že Dav-Oit a

Ael-Immar vyrazí na Panmant a Ossel II. Onbelik, vůdce Belsaviského řádu a bývalý prezident Ligy, přijde během třiceti hodin o všechny loděnice své říše.

Nezaujatá přihlížející osoba by řekla, že princezna měla veliké štěstí, že žije. Arran Dor-Sse by řekl, že štěstí neměla, že je prostě dobrý střelec a ví, co dělá. Princeznu, ať tak nebo tak, toto moc nezajímalo. Právě teď byla konsternovaná z těch všech mrtvol, které kolem ní vyvábely dojem krvavého zátiší jako z obrazu abstraktního umělce. V šatech byla jako nevěsta krví zbrocená. Zeptal se jí, jestli je v pořádku. Verys po chvíli zvedla dramaticky hlavu a z plných plic zakřičela nadávku. Arran to bral jako pozitivní odpověď a blasterem ji zase omráčil.

Na vybraných souřadnicích se potkaly čtyři vesmírné lodě. Dvě válečné lodě třídy Eagle, jeden transportér a jeho doprovod patřící nedaleké planetě Watassay, kterou již čtvrtý den terorizovala skupina žoldáků generála Arrana Dor-Sseho, rhumijského patriota a krutého vojáka. Rhumijské Eagly vyčkaly na smluvený transportér, který převzaly do své správy. Nedaleko vyhlížející podpůrný letoun bážlivě opustil transportér a vrátil se na planetu. Dva tisíce jednotek ve drahém kamení bylo rázem v rukou rhumijských.

Král planety doufal, že jsou již hotovi. Byl vyčerpán a bylo to na něm vidět. Od nájezdu se skoro nevyspal a už to chtěl mít všechno za sebou. Vyjednal tedy půjčku, kterou měl vykoupit svoji dceru a obležené město. Bude se to splácet dlouho, ale by si jist, že toho nebude litovat. Svoji dceru tolik miloval a už ji jen chtěl mít znovu u sebe.

Jeho dcera původně ani neměla ve městě být. Existoval starý zvyk, kdy nástupkyně trůnu poté, co překročí dvacátý rok života a stane se oficiální dědičkou, odcestuje (pokud je tomu možno) někam daleko do odlehlých částí planety, kde se učí pokoře a zvykům tamního lidu, aby se v budoucnu stala lepší vládkyní. On tím také prošel. Tento nájezdník musel o jejich zvyku vědět, šel na jistotu. Anebo měli zatracenou smůlu.

Arran potvrdil, že jsou hotovi. V uniformě vypadal dost profesionálně. Kdyby neudělal, co udělal, možná by i na krále působil sympaticky. Město bude králi vydáno do třiceti hodin. Obyvatelstvo i princezna také. Král zdůraznil, že princezně se nic nestane. Záměrně se nezeptal. Po té zmařené akci, kterou odsouhlasil, nechal velitele mise, který jej uchlácholil na svá líbivá slova, zavřít. Arran ho ujistil, že se bude smát od ucha k uchu a ukončil holokomunikaci.

Princezna se zase hněvala. Celý přenos sledovala společně s Dor-Ssem a pár jeho muži včetně zástupce Trevana. Tolik peněz by nakrmilo miliony. Chtěla vědět, co s nimi bude dělat. O peníze mu přece nešlo. Arran vysvětlil, že je to dar pro B-artu za laskavost, kterou mu prokázal. Princezna předpokládala, že to bylo určitě rabování a znásilňování. Arran pobaveně řekl, že to je za to, že byl vrácen do služby, aby mohl rabovat a znásilňovat. Jeho muže tato odpověď pobavila. Verys věděla, že se tahle situace už blíží ke konci. Slíbil, že ji pustí, mohla dělat, co chtěla a říkat, co chtěla. Začala je slovně provokovat. Arran se díval do krbu, ve kterém plápolalo pár polínek. Dal ji poslední varování, aby mlčela. Princezna místo toho začala vyhrožovat, že nechá Rhumii vybombardovat. Arran se prudce otočil. Varoval ji, řekl jí, ať nic neříká, ale ona neposlouchala. Přesto v hloubi duše doufal, že se to stane. Bude se smát od ucha k uchu.

Řekl svým mužům, aby odešli. Trevan měl princeznu chytit. Princezna začala něco křičet, ale Arran byl v transu. Bombardování Rhumie byla poslední kapka. Zapnul datapad a nechal přehrávat svoji klasiku. Zazněli první tóny hymny Rhumie. Vytáhl minci s orlem, kterou měl v kapse a pomalým, ladným tancem odpložil ke krbu. Verys se ještě nechytala, ta pokračovala v nesouvislých nadávkách, ale Trevan již tušil. Arran vzal kleště opřené vedle krbu a sevřel v nich minci. Zpíval pomalu a procítěně. Mince už začala chytat správnou barvu a Arran přidal na zpěvu ignorujíc řev Verys. Kleště opustily krb a otočily se směrem k Verys, nyní se i okna chytala. Přestala nadávat a jen křičela, že to takto nemyslela. Podobné kecy slyšel tolikrát, za ty roky se to nashromáždí. Prosila jako o život. Neuvědomovala si, že o život nejde. Tedy zatím. Trevan ji chytil za hlavu a tlačil ji dolů k posteli. Mince opustila kleště a zasyčela. Princezna zakřičela.

Jeho plán vyšel naprosto perfektně. Věděl, že finanční správa planety nebude schopná dát takovou sumu dohromady a uchýlí se k protiútok. Očekával spíše plné nasazení armády a přímo princeznu nechal strážit jen pár muži. Když se k němu dostalo, že několik vojáků seskočilo do zámečku, ihned se vydal proti nim. Pak už to byla hračka. Na návrší severozápadně od městečka se usadila lehká

artilerie, která tam byla vysazena z transportérů. Místo natolik vyhovující k tomuto manévru, že bylo téměř jasné, že jej provedou. Na pravé křídlo zaútočilo na speederech komando Křídel Rhumie vedené Trevanem, které vyčistilo posádky u děl, na levé křídlo mezitím zaútočili Iridonianští žoldáci, kteří zajali všechny, co se pokusili o odpor nebo útek. Rychlé sevření ze dvou stran vyčistilo artilerii.

Na hradby města mezitím útočila pěchota podpořená tanky. Iridonianští přinutili nepřátelské zajaté vojáky, aby otočili děla jejich směrem. Byla to bídňě vycvičená sebranka Twi'leků, vyděšená z krvavého protiútku Rhumianů. Samozřejmě se několik hrdinů našlo, několik odvážných, co odmítli zradit svůj národ. Trevan jim nechal střílet pistolemi do břicha a nohou, což ve finále vždy způsobí jen hodně krve a řevu. Chvilku poté se vyděšená většina podvolila a otočila děla na své kolegy na pláni u hradeb. Zmatená linie tanků a vojáků, kterou zasypaly granáty z jejich vlastních děl byla rozprášena. Vojáci bez podpory tanků byli vyzobáni z Eaglů kroužícími nad nimi. Krásné vítězství Rhumie bez větších ztrát.

Kdyby bylo na Arranovi, ještě by zde zůstal. Na Watassay se mu líbilo. Jenže král jej povolal na speciální misi na Belsavis, kterou nešlo ignorovat. Stejně jako u této, dostal velmi popisný rozbor od rozvědky – fotky, jména, funkce, místa – všechno, co bude muset zneškodnit nebo zničit před tím, než hlavní síly Rhumie dokonají zbytek. Belsavis nepomohl v době největší nouze při bitvě o jeho rodnou planetu i přesto, že se k tomu zavázal. Neměl nejmenší důvod něco namítat proti útoku na Onbelikovi lidi. Předtím ale musel dokončit poslední úkol na této planetě.

Vojáci obklíčili město. Skupina A postupovala ze severu, skupina B z východu a skupina C z jihozápadu. Právě tam byl i Mikail K'uzt. Byl předsunutou hlídkou nejsilnější skupiny, která měla projít hlavní branou a vyčistit město od kohokoliv, kdo do něj nepatřil. Už dělal tuto práci poměrně dlouho. Patnáct let ve službě jej naučilo, jak být dobrým vojákem, kdy plnit a neplnit rozkazy a hlavně, kdy v případě nebezpečí dát nohy na ramena. To se mnoho jeho vrstevníků nenaučilo, a proto zde on byl a oni ne. Neoznačil by se za sraba, ale člověka, co pozná svoji příležitost a čas.

Rhumijští nájezdníci opustili město již před dvanácti hodinami a podle klepů, co se šířily, na posledních satelitních snímcích bylo město doopravdy prázdné. Jejich tři lodě odletěly hluboko do vesmíru a už se od té doby neukázaly. Holo-mapa ukázala, že brzy budou na kraji lesa, za kterým mělo být město. Prošli mezi posledními stromy a podívali se s oddílem tří dalších vojáků směrem ke městu. Z centra se ještě trochu kouřilo a od pohledu bylo poznat, že město bylo zdevastované.

Oznámili štábu stoji pozici a pokračovali v cestě. Perimetr vypadal čistě a nic nenaznačovalo tomu, že by na ně odněkud nepřítel vybafl. Přesto si však hlídali všechny teoretické směry útoku, nechat něco náhodě a pokazit další akci by byla celoplanetární potupa. Nastoupili na téměř neprůjezdnou silnici, která vedla přímo k hlavní bráně. Před nimi se začalo rýsovat město. Byla vidět střecha kostela, levé křídlo zámečku, okna na prvních budovách a nějaké neidentifikovatelné objekty před bránou. Bylo docela pěkné počasí a K'uzt z si byl jist, že teď už to bude jen dobrý. Splní svoji povinnost, ohlásí, co najde a při nejlepším další čtvrt rok se bude moc jen doma starat o děti.

Skupinka se začala přibližovat k bráně. Hlavní jednotky už byli na kraji lesa a měly před sebou stejný výhled jako deseti minutami jejich první hlídka. První hlídka nyní dávala velký pozor na objekty před bránou, nejdříve si K'uzt myslel, že půjde o nějaký plot, ale nebyli tam žádné horizontální příčky. Voják nalevo prohlásil, že by to mohli být nějaké nálože, ale to neznělo moc pravděpodobně. Nebylo je moc vidět, protože je přikrýval stín z brány. Po dalších padesáti metrech spatřili, co se to na ně už dlouhou dobu dívá. Na několika kulech před hlavní bránou byly hlavy obyvatel tohoto města. Ne moc, jen pár hlav, ale i tak to bylo přivítání dost nemilé. Poslední dáreček, co jim Rhumijští nechali.

Za chvíli došli ke kúlům. Hlava uprostřed měla na sobě dopis, poté byli tři hlavy napravo a tři nalevo. I když si to nechtěl přiznat, K'uzt hned věděl, čím byla hlava uprostřed. Poznal to i přes papír, který měla přilepený k čelu. Rozhlídl se po dalších vojácích a nikdo neprotestoval. Všechny zajímalo, co tam je. Věděli, že jinou příležitost dozvědět se o jeho obsahu mít nebudou.

Sotva se průzkumník dopisu dotkl, spadl na zem. Byl přilepený k čelu jen dost slabě. Tedy nebyl přilepený vůbec, jen jej držela krev, co měla princezna na čele. Měla tam obrys nějaké medaile nebo odznaku, ale nebylo moc poznat, co na něm je. Vesměs mu ani princezny líto nebylo, nikdy se moc o ní nezajímal a všimal si jen největších politických skandálů nebo voleb. Přesto byla obecně velmi

oblíbená. To se mu potvrdilo, když voják napravo začal popotahovat a voják za ním si rovnou utíral oči. Vše se odehrávalo jako ve snu. Zdálo se mu, že mu něco uniká, byl z toho všeho zmatený.

Otevřel dopis a četl. Král B-art děkoval zástupcům planety Watassay za finanční dary, kterými se vykoupili z neproběhnuvšího zařazení mezi členy Rhumijské říše. Trůn již nemá žádný spor s jejich planetou. To však neplatí o Arranovi. Byly dané jasné podmínky a byl podveden. Urážka, kdy sem byl poslán tým vojáků s cílem unést princeznu Verys, nelze v jeho očích přehlédnout. Za naše chyby platí vždy ti, kterým to přejeme nejméně. Chybou vojáků Watassay se nestalo poplívání krále B-artu, ale podcenění Arrana Dor-Sseho. Král chtěl tolik svoji dceru zpátky, vrací ji tedy.

K'utz odvrátil oči od dopisu a podíval se na useknutou hlavu princezny Verys. Ani spálené čelo, ani hlava na kůlu. Nic nebylo tak hrozné jako prozítlá pusa, jež jí dělala úsměv od ucha k uchu.

Mobilní vojenská základna *Ark* zastavila na orbitě planety. Provizorně pojmenovaná stanice SIN byla překřtěna na *Ark* králem B-artem před pěti dny. Chvilku poté, poprvé v plném stavu osádky, opustila po měsících orbitu Rhumie a putovala galaxií se třemi křižníky jako doprovodem. *Aldo*, *Gold* a *Sword*: všechno destruktory, které dostaly v poslední bitvě dost zabrat a v delším střetu by neobstály moc dlouho. Avšak jejich úkol byl dělat pouze doprovod základně a podpořit psychologický efekt.

Ael-Immar si byl jist, že je jeho čas. V Bitvě o Bilbringi nezazávil tolik, jak by chtěl. Velel osmi křižníkům ve středu formace, které byly přesně naproti tomu nejlepšímu z Chissů. Také jej omezoval přístup krále, nebýt toho možná by byl i schopný prorazit řadu nepřátel... jenže rozkaz zněl: Držet se. Teď ale splní svoji misi dokonale a jeho jméno bude v salónu znovu spojováno jen se superlativy. Bez jediného výstřelu. Byl dokonale upravený, ve své nejlepší uniformě, úsměv připraven a šarm na sto procent.

Kontaktoval planetu. Trvalo tak deset minut, než rada odpověděla a spojila se s *Ark*. Kolem Immara se objevilo třináct hlav planety Panmant. Byl uprostřed holografických projekcí jedenácti mužů a dvou žen, všichni se na něj dívali. Promluvil první. Immar se představil. Řekl, že přišel vyjednávat. Jeden z mužů dodal, že s menší verzí Hvězdy smrti s sebou. Immar řekl, že je to vyjednávací prostředek. Rhumie nabízí příležitost. Belsaviský řád je v troskách. Je jen otázkou času, než si Liga přijde pro Onbelika. Hned poté si s Unii a Sithy rozebere zbytek, co z říše zbude a jak jinak, začnou zde mezi sebou všichni bojovat. A každý si bude chtít smlsnout na planetě s jedněmi z nejlepších loděnic. Jedna z žen pochopila, že se planeta má přidat k Rhumijské říši.

Prokoukla ho. Sice nebylo moc těžké uhádnout, o to mu jde, ale přesto to bylo docela nepříjemné. Immar řekl, že aktuálně ne. Ale to, že se sem dokázal dostat se stanicí a třemi křižníky bez povšimnutí vypovídá o jejich situaci mnoho. Žena řekla, že když se planeta nebude chtít přidat, jejich superzbraň planetu zničí. Immar to přiznal. Jeden z mužů požádal o dvě hodiny na rozmyšlenou. Admirál jim dal jednu. Muž se ho ještě zeptal, co z toho budou mít přímo oni, představitelé planety. Immar řekl, že je Rhumie slušně odmění. Věděl, že na plnější peněženku lidé slyší, ať už jsou odkudkoliv. Za hodinu přišla z planety zpráva, že se Panmant stane součástí říše.

Generál Laers Dav-Oit pozoroval planetu z orbity. Byl připraven jako již tolikrát před tím splnit svoji povinnost. Měl na sobě už druhým dnem stejnou uniformu, byl nevyspalý a věděl, že spát ještě dlouho nebude. Dav-Oit byl typickým příkladem pragmatika. Tvrdý muž, jenž ctí pravidlo účel světí prostředky a dával do armádního života vše. Měl ženu, kterou nemiloval a děti, kterým nerozuměl. Když byl ve svém domě, cítil se mnohem víc nesvůj, než když byl na palubě křižníku nebo v bitvě. Vstup do armády vždy považoval za to nejlepší, co kdy udělal.

A i přesto, že nevypadal z nedostatku jídla a spánku nejlíp, cítil se skvěle. Operace probíhala podle plánu. Na začátku potkali sice o tři válečné fregaty více, než jim dala rozvědka vědět, ale i přesto byla bitva sedmi rhumijských křižníků proti třem belsaviským nespravedlivě úspěšná. I kdyby to byl boj vyrovnaný, porazil by je. Měl moment překvapení, lepší křižníky, a hlavně byl lepším velitelem. Takto to byla jen nemilosrdná střelnice, kdy všechny tři křižníky a jejich podpurné lodě, hlídající druhou nejvýznamnější planetu říše, byly do několika minut rozprášené.

Nyní se planeta mohla jen bránit. Věděl, že má zhruba dvacet pět hodin, než přiletí něco, co dá Belsavis dohromady na protiútok. Do té doby musel obsadit planetu. Jindy by se to trůn snažil vyřešit diplomaticky, ale planeta prakticky sousedící s Belsavisem by se rozhodně nepřidala k říši dobrovolně

jako Panmant. Ossel II musel získat silou. Dostal echo, že generál Dor-Sse byl schopný vyčistit správce planety, jeho zástupce, syna, několik generálů a důležitých osobností týden před přiletem rhumijských lodí. Už jen to udělalo misi o dost jednodušší: chaos na planetě s útokem ještě stoupl a rozložení obrany bylo blíž a blíž.

Jako první nechal vybombardovat hlavní město, které nechal zbudovat před lety Onbelik. Žilo tam pár milionů dělníků, kteří pracovali v přilehlých továrnách. V dalších hodinách padly všechny kasárny, vojenské základny, letiště a doky. Všechno, co by se mohlo nějak aktivně bránit rhumijským droidům.

Po sedmnácti hodinách byla obrana planety v troskách, vedení bylo mrtvé, rozprášené nebo zmatené a orbitu hlídalo sedm křižníků a dvacet podpůrných lodí. Byl to trochu risk, ale pokud by mu hned do zad nevletělo deset křižníků, planeta bude jeho. Přikázal připravit transportéry. Bitevní droidi se konečně dočkají boje.

Kdyby se Elyney někdo zeptal, jak se jí daří, odpověděla by, že špatně. Taky aby ne, odešla z řádu... Nebo ji vyhodili? Průběh byl pěkně zmatený, výsledek byl ale tak jako tak jasný. Elynea již nebyla Jedi. Mistr se k ní nechoval hezky a jí to nešlo z hlavy. Člověk, kterého měla kdysi tolik ráda, se k ní otočil zády. To se jí za poslední půlrok nestalo ani jednou a zvykat si nehodlala. Naštvaní se stříдалo s deprimovaností a zase zpátky. Nedokázala najít východisko z deprese a už den neopustila postel.

Pořád vyvstávala otázka, kterou si již podala několikrát. Rozhodla se správně? Měla na výběr: zůstat v řádu a konat dobro anebo život na Rhumii a být sama sebou a žít život, kterému dá pravidla ona sama. Dala přednost tomu druhému, slast před povinností, jak by řekl Jedi. Rhumian by to však označil za svobodu před řetězy. Rhumiané jako takoví jsou velmi svobodomyšlní a Elynea nešla proti proudu. Ve finále ve službách planety mohla udělat mnohem více dobra, než by kdy mohla v řádu. Dokázala se díky své vlastní iniciativě dostat na tak vysoká místa, že její názor poslouchá jeden z nejmocnějších mužů galaxie. To ona se vypracovala až sem. To ona bojovala shodou okolností v Bitvě o svobodu se svým národem a proslavila se díky tomu. K čemu potřebuje Vrahose a řád, když sama dokázala, co nikdo z nich.

Avšak nejhorší bylo, že si neměla o tom s kým promluvit. Nikdo s objektivním názorem zde nebyl. Ráda by zavolala Sylasovi, se kterým si tak dobře popovídala, ale asi by jí nedokázal pomoci. Tak či onak se s ním neměla, jak spojit.

V paláci nebyl nikdo, komu by se svěřila a mimo budovu nikoho neznala... tedy, byla tu jedna osoba, které věřila. Jeho názor byl jasný, ale i přesto – nyní věděla, co udělá. Už se musí sebrat, tato její slabá chvílka trvala moc dlouho. Už není Rytířkou Jedi, tou holkou, kterou byla, když opustila chrám. Je Orlicí, novou osobou, která ví, co chce.

Otevřela dveře. Měla nyní nový pokoj v nejluxusnější části paláce, hned vedle místnosti, kde žil král. Měla na sobě jen noční košili, jinak vůbec nic. Když potkala po cestě jednoho sluhu, koukal na ni jako na zjevení. Usmála se poprvé od odletu Sylase.

Zaťukala na dveře. Král je po chvíli otevřel. Byl zmatený, ale ne rozespálý. Pořád byl v pracovním oděvu i na pozdní hodinu, kdy většina města spala. Chtěl něco říct, ale Elynea byla rychlejší. Pravá ruka se dotkla brady, prsa se přitiskly na hrud' a polibek přistál na rtech.

Jak nádherná byla. Měla krásné ženy, nádherné. Třeba Indi byla nepozemsky krásná, ale Elynea byla neuvěřitelná. Kaštanové vlasy, pomenší postava, útlý pas, kulatý zadeček a prsa naprosto božská. Právě teď se na něj jedno smálo z košilky. Byla napůl přikrytá pod hnědou peřinou. Děsně roztomilé děvče v nejlepším věku. Nelíbila by se mu ani z poloviny tolik, kdyby neměla zajímavý charakter. Nevydržel by se bavit s nikým nezajímavým. A Elynea, hlavně díky své minulosti, zajímavou byla. Nemluvě o jejích bojových schopnostech a intelektu. Jistou zamilovanost v srdci, by si rozhodně nepřiznal.

Jedi spala. Tedy, teď už ne Jedi. Rhumijská princezna. Orlice. Usmál se nad svými vlastními myšlenkami. Odešel k oknu a díval se do dále. Nechal popravit generála Wat-Yutra, který mohl za to, že byla Elynea Shaanti poslána do oněch jeskyní, které ji téměř stáli život. Za chyby se trestá. A chyba ohrozit Elyneu se stala osudnou. Stejný osud potkal minulého správce financí Schill-Sofu.

I přes nedávné neúspěchy si byl jist, že toto je jeho chvíle. Bitva o Bilbringi sice nedopadla tak, jak by chtěl, ale cítil, že štěstěna bude na jeho straně. Uzavřené spojenectví s Armádou Nového Světa mu pomůže vyčistit Sithy a poté už bude jen krok k tomu zničit celou tu jejich říši i se spojenci a Císařem Dassem. Hned jak jej porazí, nechá se na počest výhry korunovat na císaře. A hned poté, až všechno toto udělá, konečně spokojeně usne.

Všechn ten stres, který na něj přišel s poslední bitvou, všechny ty schůze a meetingy a dohody a výhrůžky. Zabijáky, co musel poslat a lidí na vyčistění a návštěva Vrahose, vyléčení Elyney... všechn ten stres vyústil ve večerní nespavost. A když už večer konečně usnul, jeho práce vyžadovala, aby brzo vstával.

Ted' to ale pomine, byl si jist. Jeho dva nejschopnější velitelé získají Onbelikovy loděnice, on vybuduje flotilu a zničí své oponenty. Nebyla jiná možnost. Otočil se od večerního města zpátky na Elyneu. Pohled na ni by nedal žádnému chlapovi spát. Tento pohled si chtěl pamatovat do konce života. A taky se mu to povedlo.

Zaklepaní na dveře jej vyrušilo z rozjímání. Pokud se neděje nějaký celogalaktický problém, popraví toho, co je na druhé straně dveří. Už se chtěl k nim rozejít, ale osoba na druhé straně byla rychlejší. Byl do Ali-Har. Přesně ten chlapík, co vyzradil Elynee tajemství o prázdnosti pokladnice. Už jen za to by jej měl popravit. Jenže poslíček se tvářil nějak podivně. Byl to... strach? Ne, hrůza.

Z jeho břicha vyšlehl červený paprsek a mladík se skácel k zemi. Za ním stála černá postava s červeným mečem. Postava vyšla na světlo a zamávala nad sebou světelným mečem. Řekla, že Císař Dass posílá své pozdravy.

KONEC.